

OBS!

**Schiller Instituttet
annoncerer ugentlig
international webcast med
Helga Zepp-LaRouche på
engelsk,
for at udbrede den Nye
Silkevejsånd**

Torsdag, den 5. oktober, kl. 12 EDT (kl. 18 dansk tid), vil Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets grundlægger og internationale formand, indvie et ugentligt, engelsksproget webcast for at udbrede det, hun kalder den »Nye Silkevejsånd« til hele verden. Fr. LaRouche er en af de mest prominente, intellektuelle forfattere af konceptet »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«. Siden den kinesiske præsident Xi Jinping satte den Nye Silkevej, Bælte & Vej Initiativet, som det nu kaldes, på dagsordenen for fire år siden, er det i færd med at løfte millioner af mennesker ud af fattigdom og fastlægger et alternativ til den farlige idé om en geopolitisk opdeling af verden. Internationalt kendt som »Silkevejsladyen«, optræder fr. LaRouche ofte i kinesisk presse for at analysere BRI og den globale, strategiske situation.

Fr. LaRouche vil hver uge fremlægge en kortfattet opdatering af de strategiske udviklinger, samt en strategi for at etablere et nyt paradigme i internationale anliggender, og vil kaste lys over kræfterne bag »Maidan«-kuppet imod præsident Trump, der er et mål, fordi han har lovet at bringe relationen

mellem USA på den ene side, og Rusland og Kina på den anden, på et godt fundament. På trods af de transatlantiske mainstreammediernes bestræbelse på at lægge låg på spørgsmålet, så ville befolkningerne i USA og Europa, såfremt de blev tilstrækkeligt informeret om Bælte & Vej Initiativets enorme fremskridt, have et langt mere positivt syn på, hvordan fremtiden kan se ud.

I en tale for et amerikansk publikum sidste lørdag (30. sep.) sagde fr. LaRouche, at, for at bringe USA ind i dette Nye Paradigme, »må man på en eller anden måde udvikle et perspektiv, der ikke er bundet og påvirket af ens daglige omgivelser og ens daglige virkelighed, men at man må oplyse ens vision omkring noget andet: man må have en idé om, hvor menneskeheden skal være om 100 år fra i dag. Man bør have en idé om, hvad Universets fysiske love er, og hvorfor, ens modstandere blot er sølle, påståelige idioter, der ikke kan lykkes.

»Jeg mener, at, hvis man som sit referencepunkt tager et internationalt aspekt, vil man være i en langt bedre position til at være amerikansk patriot, fordi man først er verdensborger ... det er sådan, jeg har gjort – og det virker, det kan jeg forsikre jer for.«

Tiden er inde til, at amerikanere og borgere i alle nationer bliver verdensborgere for faktisk at være patrioter! Organisér dine venner, naboer og medarbejdere til at deltage i disse ugentlige webcasts – din fremtid, og dine børns og børnebørns fremtid, er afhængig af, om vi kan bringe USA ind i et aktivt engagement med dette Nye Paradigme.

TORSDAG, 5. OKTOBER, KL. 12 EDT (KL. 18 DANSK TID)

newparadigm.schillerinstitute.com

En sejr over den nuværende uvidenhed er en sejr over had. Af Helga Zepp-LaRouche

Fra LaRouche PAC Manhattan Project Borgermøde i New York City,
30. sept., 2017.

Nu har Kina udviklet en ny model for udenrigspolitik, og det er virkelig vigtigt, at amerikanere bliver bekendt med den; for det er ikke sådan, at Kina er ved at tage over, sådan, som Bannon siger. At Kina på en eller anden måde truer med at tage USA's position. Nogle af jer husker måske, at der for et par måneder siden var et møde i New York, hvor den kinesiske ambassadør i Washington, Cui Tiankai, grundlæggende set fremlagde en præsentation, hvor han sagde, at der var 16 eksempler i historien, hvor et land ville overgå den magt, som frem til dette punkt havde været den dominerende. At det i 12 tilfælde førte til krig; og at, i 4 tilfælde overtog den fremvoksende magt simpelt hen den gamle dominerende magt. Ambassadør Cui sagde, at Kina hverken vil have de 12 tilfælde, hvor der blev krig, og ikke ville gentage disse eksempler; og heller ikke ville have de andre 4, for det, Kina tilbyder, er en helt ny model for relationer staterne imellem. Dette vil jeg gerne gennemgå, for jeg mener, det er absolut afgørende. Kina foreslår en ny model for stormagter, baseret på den absolutte respekt for de andre staters suverænitet, princippet om ikke-indblanding, princippet om accept af en anden samfundsmodel og et win-win-samarbejde mellem de to. Dette er selvfølgelig, hvad forholdet mellem USA og Kina bør blive til. Dernæst er et andet aspekt af denne nye, kinesiske model, en

ny relation til Kinas naboer. Dette er allerede i kraft med ASEAN-landene, med Shanghai Samarbejdsorganisationen; det er i kraft i det Sydkinesiske Hav, hvor lande, der er naboer, indser fordelene ved gensidigt økonomisk samarbejde snarere end geopolitisk konfrontation.

Et tredje aspekt, som i et aspekt er det vigtigste, er, at Kina har udviklet en helt ny model for relationer med udviklingslandene. Dette er mest synligt i Afrika. Det, Bælte & Vej Initiativet, den Nye Silkevej, har gjort på fire år, siden Xi Jinping annoncerede det, har ikke alene ført til verdens største infrastrukturprogram, hvor folk blot diskuterer, om det nu er 12 gange eller 20 gange så stort som Marshallplanen i genopbygningen (i Europa) efter Anden Verdenskrig. Det er et åbent spørgsmål; det er det gode. Det har fuldstændig forandret karakteren af det afrikanske kontinent, fordi kineserne har bygget jernbaner fra Djibouti til Addis Abeba; de bygger nu jernbaner fra Kenya og Mozambique hele vejen til Rwanda. De har bygget mange industriparker, vandkraftværker, systemer til kunstig vanding; og nu planlægger de at gennemføre det største infrastrukturprojekt nogensinde – Transaqua-projektet – der med sikkerhed ville transformere hele det afrikanske kontinent.

Dette er en ny model for relationer, og den er ikke baseret på geopolitik. Den har ideen om en alliance mellem fuldstændigt suveræne nationalstater; det er faktisk, hvad John Quincy Adams havde foreslået, da han var præsident for USA.

Download (PDF, Unknown)

Steve Bannon mobiliserer økonomisk krigsførelse mod Kina, mens LaRouche mobiliserer Vesten til at redde sig selv ved at tilslutte sig »den Nye Silkevejsånd«

Leder fra LaRouche PAC, USA, 1. oktober, 2017 – Steve Bannon, præsident Trumps nyligt fratrådte assistent, er febrilsk i færd med at mobilisere støtte til sin plan om at drive USA ind i en geopolitisk, imperial, økonomisk krig mod Kina – dvs., for at sabotere Trumps erklærede hensigt om at arbejde tæt sammen med Kina om at genopbygge den smuldrende, amerikanske infrastruktur og potentielt bringe USA ind i den Nye Silkevejsproces for infrastrukturbyggeri i hele verden. En forsidehistorie om Bannon i Bloombergs *Businessweek* fra 28. sept. forklarer hans hensigter i en artikel med titlen: »Bannon er tilbage og har Kina på sigtekornet«, med underoverskriften: »Fra Birmingham til Beijing anfører den tidligere Trump-strateg sin egen bevægelse og advarer nu om den påtvungne teknologioverførsel af amerikansk innovation til Kina – og samarbejder med Henry Kissinger«.

Helga Zepp-LaRouche talte via video til lørdagens **LaRouche PAC Manhattan Project Borgermøde i New York City** den 30. sept. og identificerede her den fare, som denne Bannon-operation repræsenterer. Hun påpegede Obama/Hillary-netværkerne og deres neokonservative kammerater på den Republikanske side, der er

helliget til at stoppe Trumps bestræbelse på at arbejde tæt sammen med Rusland og Kina, og som nu får tilslutning fra »Bannon-faktoren, der forsøger at bearbejde Trump for at forsøge at sætte ham op mod Kina. Jeg mener, dette er strategisk, og vi må absolut gå imod dette, for kendskabet til, eller opfattelsen af, hvad det er, Kina rent faktisk gør i Vesten, er absolut fejlagtigt.«

Den kendsgerning, at Kina nu foretager enorme spring inden for snart sagt alle områder af videnskab, teknologi og industri, betvivles ikke længere af briterne og kredsene på Wall Street. Men, snarere end at se på den fantastiske transformation af den kinesiske økonomi som en mulighed for samarbejde om at genindføre vækst i de vestlige økonomier og i verden generelt, så beskriver de det som en eksistentiel trussel mod deres unipolære magt og mod deres evne til at afstive deres bankerotte finanssystem gennem yderligere nedskæringspolitikker og udplyndring af realøkonomien her og i hele verden.

Intetsteds bliver dette mere tydeligt end i Puerto Rico. Den løgnagtige mainstreampresse kører grelle overskrifter om, at Trump ignorerer befolkningen i Puerto Rico, på trods af den igangværende massive militære og civile mobilisering for at genskabe den ødelagte ø og dens befolkning – en mobilisering, der af Puerto Ricos guvernør og af øens repræsentant i den amerikanske Kongres er blevet behørigt rost. Sandheden om Obama-administrationens og hans Wall Street-sponsorers overlagte ødelæggelse af denne plagede ø kan ikke længere undertrykkes. Det var Obama, der sidste år underskrev den lov, der gav et håndplukket panel magten til at overtage Puerto Ricos finanspolitik fra deres valgte regering og indføre dødbringende nedskæringspolitik mod deres hospitaler, el-nettet og mere endnu og efterlade dem praktisk talt hjælpeløse, stedt over for orkanen – og at sætte statsgældens fordringer (det meste af den illegitim) foran menneskers behov. Præsident Trumps henvisning til statsgældskrisen i

Puerto Rico, som eksisterede længe før orkanen, reflekterer hans voksende erkendelse i løbet af den seneste uge af, at den private sektor intet har gjort, og intet *vil* gøre, for at adressere hverken den aktuelle krise, eller de underliggende årsager.

LaRouches Fire Love til
at redde USA – og verden.

I sidste uge besluttede Trump, at den indledende oprydning i Puerto Rico ville blive dækket 100 % af USA's regering, og den næste dag annoncerede han så, at hans \$1 billion store infrastrukturplan ikke længere ville involvere den private sektor – den såkaldte PPP-model – men ville blive 100 % finansieret af den nationale regering og lokalregeringer. Dette stiller naturligvis det spørgsmål, hvor den nationale regering og lokalregeringerne skal få midlerne fra – et spørgsmål, der kun kan besvares gennem fremgangsmåden med LaRouches Fire Love, der genindfører et kreditsystem i Hamiltons tradition til erstatning af det nu bankerotte, britiske, monetære system, der i løbet af de seneste 50 år i stigende grad har overtaget både USA og de europæiske nationer.

Fr. Zepp-LaRouche adresserede i sine bemærkninger lørdag denne civilisationskrise ud fra det positive perspektiv, der har udgjort baggrunden for hendes og hendes mand Lyndon LaRouches politikker i det seneste halve århundrede, og som hun kaldte »den Nye Silkevejsånd«. *»Og denne Silkevejsånd er magtfuld!«*, sagde hun. *»Det er noget, som jeg mener, kan indsprøjtes i alle andre lande.«*

Hun henviste til den vanskelige tid, da LaRouche og flere af hans medarbejdere blev fængslet af Bush-familien – gennemtvunget af samme Robert Mueller og hans korrupte kohorter, der nu kører et kupforsøg mod præsident Trump – og

tilføje:

»Det, der holdt mig oppe hele tiden, var det faktum, at jeg vidste, at det, vi gør, er en politik, der er baseret på Universets fysiske love; at det, vi gør med at promovere videnskabeligt og teknologisk fremskridt og med at have et billede af mennesket, der er i overensstemmelse med Universets skabende kræfter, og at vore modstandere går imod naturlig lov (Universets lov), og derfor kan de ikke vinde.

Man må således udvikle et perspektiv, der ikke er bundet af, og ikke er påvirket af ens daglige omgivelser og ens daglige oplevelser, men at man må oplyse sin vision omkring noget andet: man må have en idé om, hvor menneskeheden skal befinde sig om 100 år fra i dag. Man bør have en idé om, hvad Universets fysiske love går ud på, og hvorfor ens modstandere ikke er andet end stakkels påståelige idioter, der ikke kan vinde.

Jeg mener, at, hvis man tager et internationalt aspekt som ens udgangspunkt, vil man være i en langt bedre position til at være en amerikansk patriot, fordi man først er en verdensborger, og man er derfor under påvirkning af undertrykkende omgivelser, og det er sådan, jeg har gjort det – og jeg kan forsikre jer for, at det virker.«

Foto: Steve Bannon taler på 2017 Conservative Political Action Conference (CPAC) i National Harbor, Maryland.

Robert Mueller er en

umoralsk, juridisk morder: Han vil gøre sit job, hvis I giver ham lov. LaRouche PAC Internationale Webcast, 29. sept., 2017.

Vært Matthew Ogden: God aften; det er den 29. september, 2017. Med mig i studiet i dag har jeg William Wertz fra *Executive Intelligence Review*. Vi vil diskutere den netop udkomne specialundersøgelses-rapport; dossieret med titlen, »Robert Mueller Is an Amoral Legal Assassin; He Will Do His Job if You Let Him!«

Fig. 1

Jeg viser rapportens forsidebillede her på skærmen [Fig. 1]. Som I ser, så er rapporten nu tilgængelig; den er allerede blevet cirkuleret i over et døgn. Den er allerede i hænderne på folk i hele USA, og man kan se den her: lpac.co/ytdos (LPAC's hjemmeside; EIR-rapporten findes som pdf på vores hjemmeside).

Rapporten er delt op i tre afsnit og følger tråden af personen Robert Mueller igennem tre af de mest berygtede forbrydelser i de seneste 30 år. For det første, de falske anklager og retsforfølgelsen af Lyndon LaRouche – LaRouche-sagen; for det andet, det aggressive bedrag af det amerikanske folk mht. sandheden om begivenhederne den 11. september, 2001, som dernæst blev brugt til at lancere en række krige for

regimeskifte; og for det tredje, det igangværende kup imod den siddende amerikanske præsident, mens vi taler. Og I vil se, forhåbentlig i løbet af denne udsendelse – og vi opfordrer jer til at læse hele dossieret – at tråden til Robert Mueller kan spores hele vejen igennem disse afgørende, historiske vendepunkter. Hvis man trækker i denne tråd, vil hele dette apparat, hele denne operation, blive optrævlet.

Will Wertz er her i dag for at fremlægge nogle af rapportens punkter i en overordnet gennemgang, og for at guide jer gennem rapportens indhold og komme med nogle refleksioner over hvert af disse tre, afgørende knudepunkter, som detaljeret dækkes i rapporten. Og, forhåbentlig også for at lokke jer og tilskynde jer til at læse og studere denne rapport i detaljer. Jeg vil lade Will gå i gang, og vi vil vise noget materiale på skærmen undervejs, men vi vil gennemgå noget af indholdet fra rapporten.

William Wertz: Tak. Matt. Skønheden i denne rapport – som er noget, der omgående må handles på for at redde denne republik og præsidentskabet og bevæge verden ind i et Nyt Paradigme, som det defineres af den kinesiske politik for Ét Bælte, én Vej, og som er blevet vedtaget af mange lande i hele verden, inklusive Rusland, og som USA er blevet inviteret til at tilslutte sig – er, at den identificerer dette angreb på præsident Trump og det amerikanske præsidentskab over en længere tidsperiode; og hvor det fundamentale spørgsmål er, om verden fortsat skal være domineret af et bankerot, finansielt imperiesystem, der kontrolleres af briterne, eller om vi i stedet bevæger os ind i et Nyt Paradigme, baseret på princippet om fred gennem økonomisk udvikling. Det er det fundamentale spørgsmål. Dette er noget, som Lyndon LaRouche har kæmpet for i årtier. Tilbage i 1971, den 15. august, fremlagde han meget klart de alternativer, der ligger foran menneskeheden, og foran dette land, med Nixon, der annoncerede første fase, anden fase, af nedtagningen af Bretton Woods-systemet, som Roosevelt havde indsat efter Anden Verdenskrig.

Han (LaRouche) sagde dengang, at vi har et alternativt valg; alternativet er at satse på en politik for økonomisk udvikling på global skala, eller også vil vi blive konfronteret med et forsøg på at gennemtvinge en fascistisk, økonomisk politik i Schachts tradition, som ville resultere i massive dødstal over hele verden. Med 'Schachts tradition' refererer jeg til Hjalmar Schacht, finansminister under Adolf Hitler, der kom til magten med hjælp fra sådanne folk som John Foster Dulles og briterne.

Det, LaRouche gjorde i 1970'erne efter denne vurdering, var, at han fremlagde mange absolut afgørende udviklingsprogrammer. I 1975 var han fortaler for skabelsen af en International Udviklingsbank. Senere krævede han oprettelsen af en Nationalbank i USA efter samme principper som Alexander Hamiltons Første Nationalbank. Han præsenterede udviklingsprogrammer for områderne i Stillehavsbækkenet og det Indiske Oceans bækken. Han præsenterede et program ved navn Operation Juárez, for Mexicos udvikling, som en model for Nord-Syd-relationer gennem udveksling af mexicansk olie til gengæld for amerikansk teknologi. Senere præsenterede han programmer for den Eurasiske Landbro i samarbejde med sin hustru, Helga Zepp-LaRouche, og som senere udvikledes til Verdenslandbroen. Briterne var totalt modstandere af denne politik – totalt. Vi vil få at se, at dette har været en kamp under hele perioden 1970'erne og 1980'erne og under hele 11. september-perioden, og frem til det aktuelle angreb på Trumps præsidentskab. Det har været en kamp mellem Det britiske Imperium, som har intervenseret i USA for at forhindre, at USA gik i denne retning, som Lyndon LaRouche har forsøgt at styre USA i; og som LaRouche er på randen til at styre USA i, i dag, og som er årsagen til, at briterne er så bange!

Tilbage i 1980'erne spillede Lyndon LaRouche en afgørende rolle i udformningen af den tiltrædende Reagan-administration. LaRouche var ophavsmand til det **Strategiske Forsvarsinitiativ**, som Reagan senere annoncerede i marts

måned, 1983. LaRouche var også modstander mod briterne i krigen om Malvinas-øerne (som briterne kalder Falklandsøerne), og han krævede en gennemførelse af Monroe-doktrinen imod briternes kolonipolitik dér. Som et resultat mødtes LaRouche og hans hustru i 1982 med Indira Gandhi; han og hans hustru mødte Indira Gandhi i april 1982 for at diskutere udviklingen af det indiske subkontinent og Stillehavsbækkenet. I maj 1982 mødtes han med José López Portillo (Mexico) for at diskutere Operation Juárez. Som respons på dette sendte Henry Kissinger, i august 1982, et brev til FBI-direktør William Webster med krav om en efterforskning af Lyndon LaRouche på en anklage om angivelig chikane af Kissinger for at være britisk agent. Der blev ligeledes sendt et brev den 27. august 1982 fra den britiske regering til FBI; som krævede en efterforskning af Lyndon LaRouche og hans organisation. Den 24. september 1982 skrev FBI, i skikkelse af chef for kontraetterretning, James Noland, et svar til briterne.

Matthew Ogden: Vi har faktisk en FOIA-udgivelse (FOIA: Freedom of Information Act) af dette FBI-memo, som vi viser på skærmen [Fig. 2]. I kan selv se det følgende citat, som Will vil læse.

Fig. 2

Will Wertz: Der står, og det er altså fra James Noland til den britiske regering: »Vi vil gerne gentage vores konklusion om, at, alt imens mange af NCLC's chikane-aktiviteter« – NCLC var Lyndon LaRouches organisation – »og de temaer, som NCLC's publikationer promoverer, såsom *EIR [Executive Intelligence Review]* ofte er favorable over for sovjetisk misinformation og propagandainteresser, så er der ingen direkte beviser for, at russerne dirigerer eller finansierer LaRouche eller hans organisation. Det er imidlertid helt igennem sandsynligt, at russerne (sovjet-russerne) har udviklet eller vil udvikle kilder internt i NCLC, der befinder sig i en position, hvor de

kan indskyde sovjet-inspirerede anskuelser i NCLC's aktiviteter og publikationer. Det er sandsynligt, at russerne vil forsøge at drage fordel af eller udnytte NCLC-meninge, der er paralleller til eller fremmer sovjetiske, udenrigspolitiske mål.«

Minder dette jer om interventionen på vegne af Storbritanniens Government Communications Headquarters – GCHQ – eller på vegne af MI6's Christopher Steele, for at forsøge at få en efterforskning af USA's præsident Donald Trump, for angiveligt 'aftalt spil' med russerne?

Alligevel skete der det, at præsidentens Udenrigspolitiske Råds Styrelse den 12. januar, 1983, krævede en efterforskning fra FBI's side. Robert Mueller kommer ind i billedet i 1982. Han blev en del af USA's justitsminister William Welds stab i Boston i 1982. Efter valgene i 1984 lancerede Weld en efterforskning af LaRouche; og i 1986 efterfulgte Mueller Weld, da Weld af George Bush – det var faktisk Ronald Reagan, der var præsident, men under indflydelse af George Bush, senior – blev udnævnt til at lede Justitsministeriets Kriminal-afdeling. Mueller bragte dernæst en vis John Markham ind for at udføre retsforfølgelsen af Lyndon LaRouche, der begyndte i Boston. Efter en razzia den 6. oktober, 1986 i Leesburg, Virginia, mod LaRouches hovedkvarter, hvor der var en trussel om, og en faktisk plan for, at forsøge at iscenesætte mordet på Lyndon LaRouche. Dette forsøg blev forpurret, men retsforfølgelsen fortsatte i de sene 1980'ere.

Her følger resten af webcastet i engelsk udskrift:

This prosecution was typical of Mueller's corruption. For instance, in Boston itself, the prosecution ended in a mistrial

after government misconduct had been brought to light. The jury,

when they polled themselves afterwards, having only heard the complete prosecution case, unanimously said that they would

have
voted for acquittal. The judge in that case made the
following
statement: He said that the government had “engaged in
systematic and institutional prosecutorial misconduct”; this
is
Robert Mueller. The case was then shifted to Virginia, and
what
they did there was that they had a judge in the so-called
“Rocket
Docket” who made it impossible for the defendants to raise the
fact that the government had illegally put companies
associated
with LaRouche into involuntary bankruptcy. That was a very
significant factor in undermining the defense in that case.
After the case had resulted in convictions, the bankruptcy
judge,
Martin Bostetter, ruled that the bankruptcy was a
“constructive
fraud on the court.”
Ramsey Clark was the attorney for Lyndon LaRouche in the
appeal.

OGDEN: Let’s put this quote on the screen, too; we have
Ramsey Clark’s quote [Fig. 3].

WERTZ: What Ramsey Clark said was that “The LaRouche case
represents a broader range of deliberate cunning and systemic
misconduct over a longer period of time using the power of the
Federal government, than any other prosecution by the U.S.
Government in my time and to my knowledge.” Later in another
spin-off case in New York State, New York State Supreme Court
Justice Stephen G. Crane said, “The actions of the Federal
prosecutors raise an inference of a conspiracy to lay low
these
defendants at any cost.” This is not just one judge. We’re
talking about at least two judges, a bankruptcy judge, and the

former Attorney General of the United States Ramsey Clark, who effectively denounced this so-called honest Robert Mueller for conducting one of the most incredible corrupt prosecutions in U.S. history.

If we look forward to the 9/11 period, Lyndon LaRouche wrongly imprisoned by this apparatus which was launched by the British and carried forward by the Bush administration. Bush was

President at the time of the trial and the sentencing. LaRouche

was out of prison and continued his fight for a policy of economic development; calling for a New Bretton Woods system to

replace the system which had been abandoned by Nixon in 1971.

He

was working, as he had in the earlier period, on negotiating in

the early 1980s with the Soviets for the National Security Council of the United States under Reagan for the SDI. He continued those discussions with the Russians, this time around a

New Bretton Woods conception under President Clinton. Clinton himself, before the impeachment proceedings were launched against

him, called for a new financial architecture at a speech before

the CFR [Council on Foreign Relations] in New York, along the lines of what LaRouche had advocated.

LaRouche was also at the end of the 1990s, he was warning about the campaign to create an Arc of Crisis around Russia – no

longer the Soviet Union, but Russia. He produced a video called

“Storm Over Asia” in which he developed precisely how this operation was being run against Russia. Then in January of 2001,

he warned that there could be some sort of terrorist action in

the United States such as a Reichstag Fire [which brought Hitler into power], which could be engineered under the Bush administration. That's precisely what occurred on September 11, 2001.

Again, what do we have here? Mueller assumed office as FBI Director on September 4, 2001, just days before 9/11. What he did from that point on, was to carry out what Senator Bob Graham, who headed up the Congressional investigation of 9/11, has described as "aggressive deception."

OGDEN: Here's a clip from a press conference that Bob Graham did a little bit over a year ago at the National Press Club, where he discusses the role that the FBI played in stonewalling the Congressional investigation into 9/11; both in terms of the details regarding San Diego – that's what was contained in the 28 pages – but also in an even bigger case of cover-up, the details of the cell that was located in Sarasota, Florida. So you'll hear Bob Graham talk about what he called "beyond a cover-up, but an aggressive deception campaign against the American people."

✖ SEN. BOB GRAHAM

: It appeared as if the FBI was moving from a cover-up which I considered to be a passive withholding of information, to aggressive deception in the case of Sarasota – which is one of several examples. They rewrote the narrative; they said we've finished the investigation, and we have found no connections. When in their own files, written

by
their own special agent who was from the Tampa office,
incidentally, they had contrary information. They then, and
have
continued, to withhold that information, other than the 80,000
pages from the public. I consider to justify the
categorization
of being aggressive deception.

OGDEN: Then later in the same press conference, which you
can watch in full there – it's [lpac.co/graham-press-](http://lpac.co/graham-press-conference)
conference.

But later in the same press conference, he talked about how
the

Deputy Director of the FBI actually detained him and his wife
at

Dulles Airport, and warned them to stop pursuing the truth
about

what was contained in these documents about the Saudi
connections

to 9/11. So, here's a short clip where he talks about that
warning from the FBI to him and his wife.

GRAHAM

: The question is raised, "Why are you doing
this? Fifteen years later, what difference does this make?
Get

a life." I was told that by the Deputy Director of the FBI.

FEMALE REPORTER: Just one follow-up. You were pretty much
harassed by the FBI when you tried to go further in your
inquiries. Since you went public, have you heard of anybody
else

who had that kind of treatment from the FBI?

GRAHAM: No. This was a situation which occurred in 2011 as
all this information about Sarasota was starting to come out.
My

wife and I flew up from Miami to Dulles to have Thanksgiving

with

our daughter who lives in Great Falls. We were met at the airport by two FBI agents. They said that an official of the FBI

wants to talk with you about the Sarasota situation. Well, I was

encouraged; feeling that maybe some of the questions that we'd been asking were now going to be answered. So, we drove with the

two agents to the office at Dulles which the FBI has. My wife was put in one room, and she was given as entertainment the FBI

training manual. If you want to know some arcane aspects of FBI

training, she's fully prepared. I was taken into another room,

with the Deputy Director of the FBI, a young female FBI agent, and a middle-aged lawyer from the Department of Justice.

Essentially, the message was, we've done this complete investigation; everything that's known is known, and you need to

get a life. I pointed out what he didn't know was that I had actually read two of the investigative reports by their agent, which contradicted what they had said publicly and what he had just said to me privately. He said, "Oh, you don't understand.

One, that wasn't a very good agent." Well, the idea that has there been an investigation by the FBI in its history that was as

important to the American people as full knowledge as 9/11?

And

the very fact that they would say they had sent as an investigation into what I think was an important component of the

total picture, someone that they declare to be less than a fully

capable person was itself revelatory. And then he proceeded

to

say, "And we have other information that puts what you read in context. And you will see that in fact what we have said is true." So, I said "Fine. Could I see the information that will

put it into context?" And he pointed to the young female agent,

and directed her to assemble the files. We arranged a time to meet at the FBI office for the District of Columbia.

So, a few days later, I showed up for our meeting, prepared to read these files. The Deputy Director was there, and he said

the meeting is cancelled and we're not going to reschedule.

And,

since I knew who the agent was who had been described as less than competent; and I had called him to try to have a telephone

conversation, and he said "I know you've been calling Agent 'X'.

Stop calling him, because I've told him to not take your calls."

That was the last of any official character meeting that I had with the FBI. [END VIDEO]

OGDEN: There are more details concerning Mueller's direct involvement in this kind of stonewalling around the Congressional

inquiry into 9/11; telling Bob Graham and his other investigators

not to fly out to interview one of the known personalities in San

Diego. They disobeyed those orders and did it anyhow. But just

parenthetically, immediately after this press conference that Bob

Graham did in Washington D.C. at the National Press Club, a fight

erupted around the so-called JASTA bill – Justice Against Sponsors of Terrorism – which would allow the 9/11 families to sue Saudi Arabia for their role in financing and coordinating the 9/11 attacks.

CNN coverage.

Yesterday just happens to be the one-year anniversary of the major victory – you can see on the screen here [Fig. 4] – of the Senate override of Obama’s veto of this JASTA bill, which was absolutely dramatic. This was a rally in front of the White House [Fig. 5] of 9/11 families and activists, asking the Congress to override Obama’s veto; and then next [Fig. 6], this is an article in one of the Capitol Hill newspapers.

“Senate Poised To Override Obama Veto.” Then this is the final picture [Fig. 7], this was actually in the cloakroom immediately after the Senate cast their votes. The cloakroom of the U.S. Senate. I had the pleasure to actually be there in the gallery with the 9/11 families when the U.S. Senate overrode Obama’s veto of the JASTA bill. That was the CNN coverage. This was obviously a major victory, parenthetically. But it’s part of the story, and the role that Bob Graham had to play in going directly head-to-head with the FBI and others in the Executive Branch who were trying to cover up and protect the Saudis in the 9/11 case.

WERTZ: Now, there are, along with the statement from James Noland that I read earlier, in response to the British government’s request back in 1982 for an investigation of Lyndon LaRouche, there were two other attachments which were

declassified. The one basically was an attack upon LaRouche for having opposed in what they called the Falkland Islands, but which is the Malvinas Islands. LaRouche did that from the standpoint of the Monroe Doctrine. The second was they objected to the LaRouche Movement revealing that the policy of the British was to promote the Muslim Brotherhood. If we look at the period after 9/11, in which Robert Mueller is carrying out this "aggressive deception" as Senator Graham puts it, to cover up the role of the Saudis. When you're talking about the Saudis, you're talking about a satrap of the British; that's what you're talking about in this situation.

What follows 9/11? Regime-change wars. What follows 9/11 immediately is Tony Blair's sexed up dossier claiming that Saddam Hussein had weapons of mass destruction; which, as it turns out, he did not have. And which the British undoubtedly knew he did not have. Once again, British intervention. And after the invasion of Iraq, you had the effective creation of ISIS; you had then under Obama, continued regime-change policies under the name of the Arab Spring, which was just a policy of bringing the Muslim Brotherhood to power in such locations as Tunisia, Egypt, Libya, and Syria. As Lyndon LaRouche said after the assassination of Qaddafi, the reason they assassinated him was that they were in a hurry to move into Syria, as part of what he

had earlier described as the “Storm Over Asia”; an effort to encircle Russia and to ensure that a New Paradigm does not emerge.

A critical point in this narrative really is in the period of 2013-14. I should just say, Mueller stepped aside as FBI Director on September 4, 2013; and as you know, he was replaced

by James Comey. James Comey, it should be remembered, was the Deputy Attorney General under Mueller from December 2003 until August 2005.

In the year 2013, President Xi of China went to Kazakhstan, and he announced the Chinese commitment to the Silk Road; a policy which had been advocated for a significant period of time

by Lyndon LaRouche and his wife, Helga Zepp-LaRouche, who is well

known today as the Silk Road Lady. The Chinese have an immediate

appreciation of the role that she has played in advocating this policy.

In the next year, you have the Ukraine coup – February 2014; orchestrated by Obama and by the British and the French, among others. But the basic idea here was, again, encirclement

of Russia, in this case with a bunch of Nazis, which is what the

Maidan consisted of.

On July 16, 2014, as the dossier that Barbara Boyd has authored on Mueller indicates, you had the BRICS organization meeting in Brazil, and what they formed was the New Development

Bank. Remember, LaRouche had called for an International Development Bank, back in 1975: This whole policy that LaRouche

had advocated over these decades, at that point was in the process of coming into existence, and it was at point,

particularly following the coup in Ukraine, that the operation against associates of Trump's began, that is, even before he announced for President. We now know, that contrary to the lies

of James Comey and [then Director of National Intelligence] James

Clapper, there was wiretapping of associates of President Trump.

We know for a fact that the dossier indicates that Paul Manafort,

who became Trump's campaign manager when he announced for President, was wiretapped beginning in the year 2014; and this continued through 2016. It was discontinued for a certain period

of time, and then resumed into 2017 before Obama left office, including a time period in which it was known that Manafort, even

though he was no longer campaign manager, was speaking to President Trump. Manafort had a residence in the Trump Tower all

of this time.

Why was he targetted, initially? Well, because he had provided advisory services to the Yanukovych government [in Ukraine] – this was a duly elected government, which was overthrown unconstitutionally in 2014, by Nazis. So, of course,

that becomes grounds for investigating somebody whose client was

overthrown by a bunch of Nazis, by the Obama administration!

The investigation begins there.

Also, in 2014, Michael Flynn was fired by Obama – why?

Because he had opposed the Obama Arab Spring policy, which gave

rise to ISIS, Michael Flynn said at the time. So you can imagine

that it is perhaps the case that surveillance of Michael Flynn began at that time as well.

Now, what the dossier on Mueller goes through is that Mueller should be removed as Special Counsel, and there should be an actual Special Counsel who investigates the crimes which Mueller aggressively deceiving the American people about, in his investigation of President Trump. And I would also point out, think of the statements by various judges about the corrupt investigation and witch hunt directed at Lyndon LaRouche – well, on June 15, 2017, Trump wrote: “You are witnessing the single greatest witch hunt in American political history.” And I would say that, the precursor for this was the unprecedented witch hunt against Lyndon LaRouche, but that President Trump is effectively getting the same treatment as Lyndon LaRouche did then, from the same sources, from the British. Now, there are seven areas, that should be investigated – ,

OGDEN: We can put this on the screen here. We have the list of the seven actual crimes.

WERTZ: First, instigation of a coup against the United States by a foreign power.

So, although the charge is that President Trump, or his associates, colluded with the Russians, the fact of the matter is, that all the evidence shows that this entire operation has been concocted by the British, and been carried out by stooges in the intelligence community under President Obama; who was particularly happy every time he visited Buckingham Palace. Now what do we have as evidence? Well, the {Guardian} reports that as early as 2015, shortly after he announced for President, that the British began to surveille Trump and his

associates. And according to the public account – and this cannot be taken at face value; this investigation of Trump may have started earlier. The communications between the British and

[then CIA Director] Brennan or others in the U.S. intelligence community, could have occurred before 2016. The report in the {Guardian} says that sometime in the summer, Hannigan of the Government Communications Headquarters, the GCHQ, which is the

equivalent of our NSA, spoke with Brennan about allegations that

Trump was being influenced by the Russians or working with the Russians.

But the point is, it was the GCHQ which was directly involved – according to public accounts in the {Guardian}, in prompting Brennan to create a six-intelligence agency taskforce

to investigate Trump, {during} the Presidential campaign!

And I think the only other case of this kind of thing, was what happened to Lyndon LaRouche, because Lyndon LaRouche was running for President, back in 1988, and the investigation of him

was launched while he was a Presidential candidate in the United

States, and – really, actually, an indictment during the Presidential campaign, which is completely unprecedented.

Additionally, you have the Christopher Steele dossier:

Christopher Steele is allegedly an “ex” MI6 agent. He headed up

the MI6 Russian desk in Moscow, until 2009. In 2009, he left that position and formed Orbis Business at the same time period

Fusion GPS, a U.S. company which was involved in commissioning Steele’s dossier, was also created. And these two companies were

working together since at least 2010 when they signed a confidentiality agreement between them as a shield for

revealing

what was actually going on.

So you have the circulation of the Christopher Steele dossier – and they didn't just produce this for Hillary Clinton.

They were briefing the press! They were giving direct briefings

to the press; they were giving it to John McCain who then gave it

to Comey, and so forth. They were actively circulating this unverified, so-called "intelligence" against Donald Trump, who was a candidate for President, then became President.

And it's very important to understand that Christopher Steele, it's public record that he worked with the FBI's Eurasian

Organized Crime Unit in New York City, from at least 2010. The former head of the FBI's Eurasian Organized Crime Unit in New York City is none other than Andrew McCabe; who for a while, after Comey was fired, was Acting Director of the FBI, and is still Deputy Director of the FBI. And it's believed that McCabe

was the person who was working closely with Christopher Steele.

It came to light, for instance, that the FBI actually offered to

pay Steele \$50,000 to continue with his research, although the FBI's been stonewalling on the details on that.

So what you have here is completely a British operation directed at Trump and his associates; and I'll get to this in terms of the wiretapping.

And it's also believed that the Christopher Steele dossier provided the roadmap for the FBI's investigation, and also may have been used for getting ,” FISA [Foreign Intelligence Surveillance Court] surveillance authorization directed at people

such as Manafort.

Second crime is false reporting of a crime: And that's

precisely what has occurred in the case of the allegation that the Russians hacked Podesta and the DNC. It has been documented

thoroughly by numerous sources that this was a leak by an insider, and not a hack by the Russians. The most definitive proof of this is the memorandum put forward by the Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS). And these are top-notch former NSA, former CIA agents such as William Binney and Ray McGovern. They prove forensically that it could not have

been a hack over the internet; it had to be a leak onto some sort

of memory device, because of the speed involved [in the data transfer].

This has been submitted to Mueller; he's done nothing on it. It's been submitted to the President with the idea that he should

ask Pompeo of the CIA to get to the bottom of this. We don't know if anything's been done along these lines.

They also show that at least the Guccifer 2.0 claimed hacking, attributed falsely to the Russians, when in fact there

was cutting and pasting to put the Russian language on the alleged hack trail. This is something which the CIA has the capability to do under Brennan; it's called the Marble Framework.

Assange of WikiLeaks has denied that this came from the Russian

government. He recently met with Congressman Dana Rohrabacher,

and said that he was willing to provide testimony which would definitely establish that this was not a hack and that it was not

given to him by the Russians. Rohrabacher (R-CA) has been trying

to meet with Trump in order to present this evidence, but it's been blocked, according to him, by the staff at the White

House.

Craig Murray, a U.K. former ambassador to Uzbekistan, has said it was a leak and he knows it personally, because he met with a person that he said was the leaker.

Seymour Hersh was taped in a discussion, without his knowing he was being recorded, and he indicated that he had sources who

indicated that Seth Rich, a DNC computer technician, may have been the person who carried out the leak.

So all of this information is not being taken into account, in continuing with the narrative that this was a Russian hack, and you're supposed to believe that.

Then you have the third crime, which is an attempt at entrapment of Donald Trump, Jr., Manafort, and Jared Kushner, among others, in a Trump Tower meeting. The British hand is all

over this: The person who set up the meeting and sent the emails

to Donald Trump, Jr., which misrepresented the purpose of the meeting, was one Ron Goldstone, a British national. It should also be pointed out that one William Browder, who testified before Congress, in this case against Fusion GPS, because they were lobbying against the Magnitsky Act, which was the subject of

the discussion at the Trump Tower. This was a person who renounced his U.S. citizenship in 1989 and became a British citizen.

So again, what we're dealing with here is a complete British operation. It's just transparent that that's the case. But this

was a deliberate attempt to try to set up a situation which would

involve the Trump immediate circles, in attempting to get information on Hillary Clinton allegedly coming from the Russians.

Fourth area: Felonious leaks of intelligence by the Obama administration. This has to do with the unmasking, which was

completely out of control, or I guess you could say it was under

very directed control by the Obama administration officials. For

instance, it's been revealed that Samantha Power, the Obama UN ambassador, requested 260 unmaskings of U.S. citizens in the course of 2016. And she even tried to get even more unmaskings

before the inauguration of Donald Trump. What reason does she have to be asking for such intelligence, from the standpoint of

being at the UN?

Obama National Security Advisor Susan Rice, it is known asked for many unmaskings, in this case, her National Security Council records were transferred to the Obama library, so that justice could be obstructed, because records at the library are

sealed for a number of years.

This is a deliberate policy of targetting U.S. citizens, particularly Trump associated by the Obama administration, and those are two such cases.

You have also the attempted J. Edgar Hoover-style sexual blackmail of Trump, by Comey: This is the fifth area that should

be investigated. Comey met with Trump in Trump Tower on Jan. 6,

2017; he met with him alone. Other people had come to the meeting, but he asked them to leave and then met with Trump alone, and presented him with an aspect of the Steele dossier which claimed that he had been involved in sexual perversions in

a hotel in Moscow. Trump has reportedly asked for an immediate

investigation of this fraudulent dossier, which Comey refused to do.

But this is the kind of thing that J. Edgar Hoover did to

many, to Martin Luther King, Jr., and to many others, as a means of terrorizing and controlling people to go along with a policy desired by J. Edgar Hoover's controllers, which is also the case with respect to Comey.

A sixth area for investigation is the wiretapping of Trump associates, and then the lying by Comey and Clapper to the U.S.

Congress. Clapper in particular was asked, was there a FISA ordered surveillance of Trump or his associates? He said no. "Would you know about it if it had occurred?" "Yes, I would," and he left a loophole and said: Well, there may have been some other jurisdiction was carrying out a wiretap that I don't know about.

But this is what he said, and he definitively said there was no FISA Court wiretap, and yet, that's precisely what came out:

That Manafort, the campaign manager of Trump, was wiretapped and he had a resident at Trump Tower, and this is precisely what Trump had tweeted on March 4th, 2017: "Terrible! Just found out that Obama had my 'wires tapped' in Trump Tower just before the victory. Nothing found. This is McCarthyism!" So that has to be investigated.

And then the final thing in the dossier, is the attempted entrapment of the President by Comey himself, into an obstruction of justice charge: So you have the head of the FBI who is acting virtually as somebody who goes to a meeting with wires on, and

goes back to his controllers at the FBI to consult after each visit with Trump. And then writes memos, which he illegally leaked to the press, and he actually said: "I thought that might

prompt the appointment of a special counsel." So he had the intention of getting a special counsel against Trump, on the grounds – one would be to claim that Trump asked him not to pursue an investigation of Michael Flynn; of course Trump didn't

do that, as indicated. He merely said, "I would hope that he wouldn't be prosecuted." And of course, as has been pointed out,

the President has the right to actually pardon somebody. So, as

Alan Dershowitz, the civil rights attorney, and Democrat, has said he had every right to say what he did.

And the other aspect is to say that somehow Trump was obstructing justice by firing Comey! So the attempt was set up

to get Mueller to be able to carry out this kind of an investigation against Trump.

Using methods of entrapment, lying throughout, what you had is a witch hunt against a President of the United States.

It's

not the first time that the British have been involved in this,

and their stooges in the United States, but this is really unprecedented, with the exception of the witch hunt which was carried out earlier against Lyndon LaRouche.

And it's time that this be stopped! And that's the whole point of this dossier.

The dossier should be seen as a political weapon in the hands of the American citizenry. The issue here is what Benjamin

Franklin said after the Constitutional Convention adopted a Constitution. We have a republic, the question is, can you keep

it? And the responsibility rests on the American citizen to use this dossier to actually force the issue in the country right now, to stop this British coup. Robert Mueller's full name, as the dossier indicates, is Robert Swan Mueller III. Our intention is to make this operation being carried out by Mueller right now, to be his final swan song.

OGDEN: As we saw on the screen there, the question that was asked at the conclusion of this final section of the dossier is

the following: "{Have our intelligence agencies, actually instigated an Active Measures counterintelligence program illegally and against a sitting President?}" [emphasis in original]

So that's the question and as the dossier states a little bit later on: It's very clear that there has been a foreign government that has intervened to attempt to sway the U.S. electoral process and the U.S. democratic process, and that that

foreign government is the British government. And so if you follow the thread of Robert Mueller, not just in the attacks right now against President Donald Trump, but if you follow it back to the aggressive cover-up of the events of 9/11, and even

the prosecution and witch hunt against Lyndon LaRouche in the 1980s, you'll see if you pull that thread it will unravel a much,

much larger apparatus, and it will reveal a lot more.

This dossier follows that thread very clearly through these three crucial inflection points in our nation's recent history and the call to action is obviously to access this dossier which

we're making available and to circulate it as widely as possible.

Will, you made the point that the context for all of this is much more significant than maybe even all of the mechanisms by which these crimes have been carried out. The context is what reveals and uncovers the true motivation behind this entire process, and I think if you take the connections between this dossier, which choose 1982 as a crucial year to examine what Lyndon LaRouche's activities were at that time – meeting with López Portillo, meeting with Indira Gandhi, proposing the Strategic Defense Initiative, and authoring {Operation Juárez},

and if you trace that forward to the announcement in 2013 by Xi

Jinping of the new Silk Road, the Eurasian World Land-Bridge, and

the new international financial institution of development that

that represents, that's the unifier for this entire period of history.

And despite the attempts, over and over, and over again, to derail that locomotive of world history, we've reached the point

where that is the prevailing dynamic on the planet. And the attempts to try to sabotage that and undermine it continue to fail. And so, this is the latest attempt in that, but to look at

what the motivation is – maybe you can just say a little bit more about what that context is.

WERTZ: I think the point is, in defeating this British operation which Mueller is spearheading at this point, we create

the conditions under which President Trump can move to join with

Russia, China, India in the development of the One Belt, One Road

policy. This is crucial in terms of reversing the destructions

over the recent decades of our industrial capacity in the United States; it's crucial in terms of developing world peace, solving crises such as Korea, solving crises such as the terrorist onslaught in the Middle East and Northern Africa in particular. That collaboration is crucial. Trump has signalled that he wants to move with such collaboration. And this is a longstanding fight to bring humanity together, operating on a common destiny of humanity, what John Quincy Adams called a "community of principle among a family of sovereign nation-states." The British Empire, as the Venetian Empire before it, has been opposed to that. It has operated under the geopolitical of dividing nations among themselves, creating warfare such as we've seen repeatedly over the last more than a hundred years, with two world wars, and perpetual warfare ever since. And so we're in a situation, where, as Lyndon LaRouche recently said, "Victory is within our reach," and you have to understand this broad arc of history in order to have an appreciation of what's occurring in so-called contemporary affairs. It's not what meets the eye: it's this broader question – we've got a financial crisis in the world. The system is overbloated and ripe for collapse; the problems of 2008 were never solved. And we have a solution before us which is New Paradigm: Peace based upon economic development, cooperation among nations for the purpose of promoting, as our Constitution says, the General Welfare, not just of our own population, but

of
the population of the entire planet.
And I think that's the issue between the British Empire
policy of geopolitics, versus the policy of a community of
principle among nation-states, which is a U.S. policy; the
policy
expressed by President Xi of China of a "win-win" policy, as
opposed to a zero-sum game – this is what's at stake right
now.
I think the American citizen, as this dossier concludes, has
to
take responsibility, circulate this dossier! We're going to
be
producing a leaflet and maybe multiple leaflets that you can
get
from our site and then circulate throughout the country, to
bring
people's attention to this dossier. We're not in a position
to
produce a large number of these in hard copy, but we do have
an
electronic version which will be available on the LaRouche PAC
site.
And by doing this, we can create the conditions under which
not only is the presence of the United States defended against
this coup attempt, and it's very much like the Maidan in
Ukraine
that's being attempted right now; what's being done to Trump
is
almost precisely modeled on the Maidan that brought about the
coup in Ukraine. But more broadly than that, by defending the
Presidency was the chance of bringing about a different
geometry
on the globe as a whole, and creating the conditions under
which
we can move towards what the actual mission of mankind is:,
which

is not only to develop this planet Earth, but also to assert dominion over the Galaxy and eventually the Universe.

OGDEN: Well, thank you, and let me put on the screen, one more time, the cover page of this dossier, so you can get a look

at it, and we'll have the link here on the screen. You can access this dossier at lpac.co/ytdos. And again, the title: "Robert Mueller Is An Amoral Legal Assassin: He Will Do His Job

If You Let Him."

You'll find this report fascinating: You'll learn a lot about history, the history of this country over the last 30, 35

years that you did not know, I guarantee you. And you'll learn a

lot about what's going on right now. There's much, much more than what meets the eye.

Thank you for joining me, Will. And thank you for tuning in, and we encourage you, read the dossier and circulate it as widely as you can. And stay tuned to larouchepac.com

**EIR-dossier: »Robert Mueller
er
en umoralsk, juridisk
lejemorder
– Han vil gøre sit job, hvis**

I giver ham lov«.

Dansk indledning. Hele artiklen som pdf.

Af Barbara Boyd.

Indledning:

Robert Swan Mueller III – den særlige anklager, der har fået til opgave at bringe USA's præsident til fald – er, som hans navn antyder, et produkt af elitens privatskoler og universiteter. I de nationale nyhedsmedier roses han på ensartet og nøgtern vis som ubestikkelige, fair, »ærlige Bob«, »skolemester Bobby med tre pinde«. Vi vil vise, at dette image er et skamløst falsk PR-nummer fra Washington, D.C., der er skabt for de godtroende.

I virkeligheden er Robert Swan Mueller så korrupt, man kan være, og bøjer og drejer loven efter behov for at tjene deres mål, som tildeler ham opgaver. Magten hos anklagerfunktionen og institutionerne, han tjener, dikterer, hvad der er retten for ham, snarere end den fordomsfrie forfølgelse af retfærdighed, som loven bestemmer for hans kald. I, hvad han selv kalder et afgørende øjeblik, brød han rækkerne efter college for at tjene som marinesoldat i Vietnamkrigen. Herefter ønskede han aldrig at gøre noget som helst andet end at retsforfølge. Hans udnævnelse til særlig anklager udgør toppen af en lang karriere, hvor han har set sig selv som en streng og villig kriger, en pligtopfyldende marinesoldat, der handler på vegne af en hvilken som helst ond plan, hans overordnede præsenterer ham for, og bruger hvilke midler som helst, der synes nødvendige for at udføre planen.

I de seneste uger har aktivister fra LaRouche-bevægelsen gentagne gange fået at vide af borgere, de møder: »Det ser ud, som om præsident Trump nu får 'LaRouche-behandlingen'«. De to

mænd kunne ikke være mere forskellige, mht. position eller kulturelle og intellektuelle præstationer. LaRouche er et verdenshistorisk geni af samme støbning som Leibniz. Men, begge mænd har rørt ved det, der viste sig at være den 'tredje skinne' (den farlige, el-førende skinne i f.eks. undergrundbanen) i amerikansk politik, siden Franklin Roosevelts død. De udgjorde en trussel mod det angloamerikanske, britiske imperiesystem efter krigen. LaRouche udgjorde en sådan trussel direkte, konsekvent og eksplicit ved navn. Trump udgør en sådan trussel implicit, ved at afvise evindelig krigsførelse og søge bedre relationer med Rusland, kræve gennemførelse af Glass/Steagall-bankopdeling, støtte det, han henviser til som det Amerikanske System for politisk økonomi og ved at love massiv infrastrukturudvikling og en moderne platform for varefremstilling, for produktive jobs.

I begge tilfælde krævede briterne, som vi vil få at se, deres skalp, baseret på den opfattede trussel mod dem, med, som det mest specifikke eksempel på denne trussel, ønsket om en samarbejdsrelation med Rusland og en afslutning af den »unipolære« ramme for relationer mellem nationer. I begge tilfælde udløste de kontrollerede medier en uafbrudt spærreild af hæslig, slibrig og ærekrænkende dækning, dag efter dag, for at skabe betingelserne for en folkelig opbakning til en retsforfølgelse for kriminel aktivitet. Alt imens der er mange andre aktører i disse 'Kabuki-danse' (tilnærmelsesvis, spil for galleriet) – kompromitterede og terroriserede politikere og dommere, og et efterretningssamfund, der fungerer som gendarmen for vores Orwellske politistat – så var det stumpe instrument, der blev valgt til angrebet, Robert Mueller. Undervejs, mellem disse to opgaver, spillede Robert Mueller en enormt betydningsfuld rolle i mørklægningen af den saudisk/britiske rolle i mordene på næsten 3.000 amerikanere den 11. september, 2001, og det totalt ødelæggende udsalg af USA's Forfatning, der fulgte i kølvandet på terrorangrebet – en rolle, der, hvis den blev grundigt efterforsket, udgør

forhindring af retfærdighedens gang, blandt andre forbrydelser.

Dette dossier vil tage jer igennem Muellers karriere, baseret på det, der er umiddelbart og offentligt tilgængeligt. Det efterlader et spor af ureglementeret anklagervirksomhed, inklusive det, som tidligere senator Bob Graham kalder »aggressivt bedrag« af den amerikanske Kongres og offentlighed, med hensyn til begivenhederne den 11. september, 2001, og inkluderer en betydelig rolle i overvågningsstaten efter 11. september, som har udtaget og ødelagt det fjerde forfatningstillæg og resten af vor Forfatnings Lov om Frihedsrettigheder. De af jer, der arbejder inden for vor moderne Leviatan, kan utvivlsomt pege på andre ureglementerede aktiviteter, og vi opfordrer jer til at læsse på – vær så venlige at afsløre det. Intet mindre end dette er, hvad I skylder jeres ed over for USA's Forfatning.

Læs hele EIR's dossier:

Download (PDF, Unknown)

»Drag ikke udenlands i søgen efter uhyrer at ødelægge«.
LaRouche PAC Internationale
Webcast,

22. sept., 2017.

I sin berømte tale til Kongressen advarede John Quincy Adams om, at Amerika »drager ikke til udlandet i søgen efter uhyrer at ødelægge«, men snarere respekterer »andre nationers uafhængighed samtidig med at bevare sin egen ... og afholder sig fra indblanding i andres anliggender«. Et ekko af denne principerklæring fra John Quincy Adams kunne i denne uge høres i præsident Trumps tale til FN's Generalforsamling, hvor han reelt erklærede afslutningen på politikken for regimeskifte og en unipolær verdensorden, som har domineret de seneste to administrationer, og erklærede, »Vi forventer ikke, at forskellige lande skal være fælles om de samme kulturer, traditioner eller endda regeringssystemer« og opfordrede til »en verden af stolte, uafhængige nationer, der ... gør fælles sag i den største fælles interesse for os alle: en fremtid med værdighed og fred for befolkningen på denne vidunderlige Jord«.

Men præsident Trump modsagde imidlertid sig selv i selvsamme tale og opremsede bogstavelig talt et litani af ikke mindre end et halvt dusin »uhyrer, der skulle ødelægges«, fra Nordkorea til Iran, til Cuba, Venezuela og Syrien. Denne dobbelthed, som man ikke kan karakterisere som andet end »En fortælling om to taler«, som indeholdt det bedste og det værste, reflekterer den kamp, der nu raser, om dette præsidentskabs sjæl. De positive elementer af denne tale, som åbenlyst reflekterer en hældning mod at arbejde sammen med nationer som Kina og Rusland, må omfavnes. Men de andre, meget destruktive aspekter må opgives og summarisk afvises, og erkendes som det, de er: forsøg på at køre af sporet, det positive potentiale for et nyt system med win-win-relationer, udført af dem, der af geopolitiske grunde er imod det fremvoksende, nye paradigme for fred gennem økonomisk udvikling, som eksemplificeres af Kinas politik for den Nye Silkevej.

Vært Matthew Ogden: Godaften; det er 22. sept. 2017. Tak fordi I lytter til vores ugentlige, strategiske webcast her fra LaRouche PAC.

I denne uge har vi set FN's Generalforsamling samles i New York City. Lad mig begynde aftenens udsendelse med at citere en stor, amerikansk præsident, statsmand og diplomat, hvis 250. fødselsdag vi fejrer i år: John Quincy Adams sagde det følgende i sin berømte tale til Kongressen den 4. juli, 1821: »Amerika udråbte for menneskeheden de umistelige rettigheder, som er menneskets natur, og de eneste lovlige fundament for regering. I forsamlingen af nationer ... rakte Amerika det ærlige venskabs, den ligeværdige friheds og den generøse gensidigheds hånd frem til dem. Hun har ... respekteret andre nationers uafhængighed og samtidig hævdet og bevaret sin egen. Hun har afholdt sig fra indblanding i andres anliggender, selv, når konflikterne har været over principper, som hun holder sig til, som til den sidste, vitale dråbe, der når hjertet ... Hvor som helst standarden for frihed og uafhængighed har udfoldet sig, eller vil udfolde sig, dér vil hendes hjerte, hendes velsignelser og hendes bønner være ... Men, *hun drager ikke til udlandet i søgen efter uhyrer, der skal ødelægges*. Hun er en velynder af frihed og uafhængighed for alle. Hun forfægter og advokerer kun sin egen. Hun vil anbefale den almene sag gennem sin stemmes udtryk og sit eget eksempels venlige sympati. Hun ved meget vel, at, ifald hun melder sig under andre faner end sin egen, er det end fanen for udenlandsk uafhængighed, ville hun involvere sig, så hun ikke kunne vikle sig ud, i alle krigene født af interesse og intrige, af personlige griskhed, misundelse og ærgerrighed, der antager frihedens farver og tilraner sig en frihedens standard ... Hendes politiks fundamentale grundsætninger ville umærkeligt skifte fra frihed til magt. Båndet på hendes pande ville ikke længere gløde med frihedens og uafhængighedens uudsigelige pragt; men ville i dets sted snart blive erstattet af et imperialt diadem, der med falsk og uren glans udsender de skumle stråler af herredømme og magt. Hun kunne blive

verdens diktator: hun ville ikke længer være herskeren af sin egen ånd.«

Denne principerklæring fra John Quincy Adams, som blev holdt for næsten 200 år siden, og som på mange måder var forudvidende på grænsen til det profetiske i sin advarsel; denne tale bør udgøre grundlaget for vores udenrigspolitik som republik, og er faktisk fortsat i centrum for spørgsmålet og fred og krig den dag i dag. Det er i forhold til denne erklæring, at vores ledes udtryk, siden dengang og frem til i dag, for amerikansk udenrigspolitik må måles og sammenlignes.

Her følger engelsk udskrift af resten af webcastet:

Now, let us shift our focus to the speech which President Trump delivered at the United Nations General Assembly on Tuesday

of this week. I don't think that there's any other way of characterizing what President Trump had to say other than to call

it "The Tale of Two Speeches". In some respects, it could be seen as the best of all possible speeches; but in other respects,

and in a very large way, very substantially so, it was the very

worst of all speeches. As Helga Zepp-LaRouche said, it was almost as if he delivered two completely separate and

contradictory speeches at once. One thing that's very clear for

the observer, is that there are many opposing interests at

work

in this administration, and that there's a fierce policy war ongoing right now behind the scenes for the very soul of this Presidency. It's one which it is our responsibility to be very

clear-eyed about, to understand what the factors involved here are, including the ongoing political coup attempt against this Presidency from inside many of the institutions of our own government. But also to articulate the fact that this war is ongoing, with sobriety and clarity. And we must do this if we are indeed intending to allow the very positive potential which

is reflected in this speech, to defeat the very negative tendencies which are also very clearly present.

So, let's take a look first at the positive elements of this speech. Granted, if you've only been reading the Western media

accounts, you might not have been exposed to many of the parts which you are about to hear; and you might be very ignorant of the fact that there was a very substantially positive aspect of

this speech. For those who were there in the assembly hall listening to the speech, and then for you who are viewing this webcast right now, you might be surprised at the positive and

hopeful and clear-headed tone which began this speech. One which

is perhaps very reminiscent of some of the statements that you just heard John Quincy Adams make in that speech from almost 200 years ago.

What I'd like to do for you, is just play about seven or eight minutes of the beginning of President Trump's speech to the United Nations General Assembly.

PRESIDENT DONALD TRUMP

: To put it simply, we meet at a time of both of immense promise and great peril. It is entirely up to us whether we lift the world to new heights, or let it fall into a valley of disrepair.

We have it in our power, should we so choose, to lift millions from poverty, to help our citizens realize their dreams, and to ensure that new generations of children are raised free from violence, hatred, and fear.

This institution was founded in the aftermath of two world

wars to help shape this better future. It was based on the vision

that diverse nations could cooperate to protect their sovereignty, preserve their security, and promote their prosperity.

It was in the same period, exactly 70 years ago, that the United States developed the Marshall Plan to help restore Europe.

Those three beautiful pillars – they're pillars of peace, sovereignty, security, and prosperity.

The Marshall Plan was built on the noble idea that the whole world is safer when nations are strong, independent, and free. As

President Truman said in his message to Congress at that time, "Our support of European recovery is in full accord with our support of the United Nations. The success of the United Nations depends upon the independent strength of its members."

To overcome the perils of the present and to achieve the promise of the future, we must begin with the wisdom of the past.

Our success depends on a coalition of strong and independent nations that embrace their sovereignty to promote security, prosperity, and peace for themselves and for the world.

We do not expect diverse countries to share the same cultures, traditions, or even systems of government. But we do expect all nations to uphold these two core sovereign duties: to respect the interests of their own people and the rights of every other sovereign nation. This is the beautiful vision of this institution, and this is foundation for cooperation and success.

Strong, sovereign nations let diverse countries with different values, different cultures, and different dreams not just coexist, but work side by side on the basis of mutual respect.

Strong, sovereign nations let their people take ownership of the future and control their own destiny. And strong, sovereign nations allow individuals to flourish in the fullness of the life intended by God.

In America, we do not seek to impose our way of life on anyone, but rather to let it shine as an example for everyone to watch. This week gives our country a special reason to take pride in that example. We are celebrating the 230th anniversary of

our

beloved Constitution – the oldest constitution still in use in the world today.

This timeless document has been the foundation of peace, prosperity, and freedom for the Americans and for countless millions around the globe whose own countries have found inspiration in its respect for human nature, human dignity, and the rule of law.

The greatest in the United States Constitution is its first three beautiful words. They are: “We, the people.”
Generations

of Americans have sacrificed to maintain the promise of those words, the promise of our country, and of our great history. In

America, the people govern, the people rule, and the people are

sovereign. I was elected not to take power, but to give power to

the American people, where it belongs.

In foreign affairs, we are renewing this founding principle of sovereignty. Our government’s first duty is to its people, to

our citizens – to serve their needs, to ensure their safety, to

preserve their rights, and to defend their values.

As President of the United States, I will always put America first, just like you, as the leaders of your countries will always, and should always, put your countries first. [Applause.]

All responsible leaders have an obligation to serve their own citizens, and the nation-state remains the best vehicle for

elevating the human condition. But making a better life for our

people also requires us to work together in close harmony and unity to create a more safe and peaceful future for all people.

The United States will forever be a great friend to the world, and especially to its allies. But we can no longer be taken advantage of, or enter into a one-sided deal where the United States gets nothing in return. As long as I hold this office, I will defend America's interests above all else.

But in fulfilling our obligations to our own nations, we also realize that it's in everyone's interest to seek a future where all nations can be sovereign, prosperous, and secure.

America does more than speak for the values expressed in the United Nations Charter. Our citizens have paid the ultimate price

to defend our freedom and the freedom of many nations represented

in this great hall. America's devotion is measured on the battlefields where our young men and women have fought and sacrificed alongside of our allies, from the beaches of Europe to

the deserts of the Middle East to the jungles of Asia.

It is an eternal credit to the American character that even after we and our allies emerged victorious from the bloodiest war

in history, we did not seek territorial expansion, or attempt to

oppose and impose our way of life on others. Instead, we helped

build institutions such as this one to defend the sovereignty, security, and prosperity for all.

For the diverse nations of the world, this is our hope. We want harmony and friendship, not conflict and strife. We are guided by outcomes, not ideology. We have a policy of principled

realism, rooted in shared goals, interests, and values.

OGDEN: So, that was the beginning of President Trump's speech to

the United Nations General Assembly. As has been reported,

immediately afterwards in a press conference, Foreign Minister Sergey Lavrov of Russia responded very favorably to that aspect

of the speech. As he said, "I think it's a very welcome statement, which we haven't heard from an American leader for a

very long time." This is true, in this aspect of the speech; because what you just heard from President Trump was essentially

a declaration that the policy of regime-change was over. He said, we're looking for a coalition of strong and independent nations that will be sovereign nations, but will exist in shared

security, prosperity, and peace. So, an end to the so-called "unipolar" world. He said, "We do not expect diverse countries

to share the same cultures, traditions, or even systems of government." He said we should "let diverse countries with different values, different cultures, and different dreams not just coexist, but work side by side on the basis of mutual respect." And, he said, these countries can work to make a better life for all people by working together in "harmony and unity". For the diverse nations of the world, this is our hope,"

he said. "We want harmony and friendship, not conflict and

strife.”

So, this is a very positive statement of US foreign policy; and one which could be taken as an end to the commitment to geopolitics and a unipolar world. However, from there, the speech took a very dramatic turn. Immediately after vowing that

the policy of regime-change was over, President Trump proceeded

to list off no less than half a dozen regimes in this world which

must be changed or overthrown. Literally, he had a litany of “monsters to destroy”, in the words of John Quincy Adams. Apart

from vowing to “totally destroy North Korea”, he also called to

dismantle the Iranian nuclear deal; calling the Iranian government a “corrupt dictatorship behind the false guise of a democracy”. And he similarly went after Syria, Cuba, and

Venezuela. Curiously, nowhere did he call out the Saudis for their genocidal war that’s now being perpetrated against the people of Yemen, or their support – financial and otherwise – for the hijackers that attacked the very city in which he was speaking on 9/11 and killed almost 3000 Americans. A case which

is now being litigated by family members of the victims of

9/11

in front of US court.

So, after hearing the initial statements of harmony and friendship and respect for sovereignty and not seeking to impose

our way of life on anyone, but rather letting diverse nations with diverse values, cultures, dreams, and even systems of government, not merely mutually coexist but work side by side on

the basis of mutual respect. After hearing those words – frankly so reminiscent of what you heard John Quincy Adams say in

his address from 1821 – it was rather shocking to then hear in exactly the same speech, President Trump proceed with a litany of

threats and regime change which frankly was reminiscent of George

W Bush's infamous Axis of Evil speech. We saw how that proceeded

with the case of the regime-change war in Iraq. So, this is precisely what John Quincy Adams had warned so strongly against

in the words "Let us not go abroad in search of monsters to destroy."

But then, after that litany of threats, President Trump then

proceeded to conclude his speech by saying the following: "Our hope is a world of proud independent nations that embrace their duties, seek friendship, respect others, and make common cause in the greatest shared interest of all. A future dignity and peace for the people of this wonderful Earth. This is the true vision of the United Nations, the ancient wish of every people, and the deepest yearning that lives inside every sacred soul."

So, as I said, it was almost like the Tale of Two Speeches, which somehow both got combined into one address. But the kind of self-contradiction and duality which was on display and came across almost as being schizophrenic on the part of the speech writer, taking very due note of the very positive aspects of what he laid out in the beginning, what maybe could be called the Trump Doctrine, the end of this unipolar world and the end of regime change; the very dangerous and negative aspects of what he then proceeded to say in the very same speech should not be sugar-coated by any means.

In speaking with Helga Zepp-LaRouche earlier today, she had the following to say. She said, "It's very clear that Foreign Minister Lavrov responded to the positive elements of Trump's speech. But it's also clear that there are very negative and very destructive elements of Trump's speech which came across as

almost two different speeches. How can you denounce regime change on the one hand, and then make a list of half a dozen regimes that you demand to be changed in the very same speech?"

She said that "The solution here is that Trump has to follow through on the constructive things he said; but he must also abandon the policies which are obviously destructive. This North

Korea thing could blow up at any minute, if this policy continues," she said. "It's nice that he said the things that he

did in the beginning; but it's almost like they are two opposing

policies coming out of his mouth. What's very clear is that there are two opposing interests working on Trump. There's a war

ongoing for the soul of this Presidency. The positive elements

of this policy statement must be reinforced and strengthened,"

she said. "But, the negative elements – such as the verbal escalation against North Korea – should be recognized as an effort on the part of certain elements in this administration to

drive a wedge in the potential for cooperation between the United

States and China. This policy," she said, "has clearly been inserted by the neo-con elements which are still influencing this

Presidency.

"What we must do, is demand that Trump stick to his promise which he expressed in the campaign, to cooperate with Russia and

with China. This is the world of independent nations united for

'common cause and shared interests' which he referred to in the

conclusion of his speech. This should absolutely be pursued,"

she said, "but what that means is that this other stuff has got

to go." She noted that now with the increase in the US military

budget, which is now greater than ever before, we have nearly

\$700 billion in our military budget; far greater than the next

seven countries in the world combined. She asked the question:

How much of this money could be used for infrastructure instead?

She also emphasized that the point is that we have an extraordinary opportunity on our hands; but there are also very real dangers facing us as well.

In reflecting on what's occurred this week, it's always very important to approach the situation from above; from the top down. The defining question for anybody who's sober-minded in international relations today is, will the world unite around the

New Paradigm of development which has been initiated by China in

the form of the New Silk Road policy? Or, will a continuation of

the perpetual warfare policy and regime-change policy of the past

two administrations be allowed to escalate and to derail this emerging potential? Both in terms of undermining the ability of

the United States and countries such as China and Russia to cooperate, and also in a very real way, threatening to actually

bring the world to the brink of thermonuclear war. Will the United States abandon the geopolitics associated with the Cold

War and the British imperial of zero-sum game and unipolar hegemony, and instead embrace the win-win paradigm of peace through development and relationships between countries based on

mutual respect, mutual benefit, and mutual gain?

The answer to that question still remains unclear in the wake of President Trump's address to the United Nations General

Assembly, either in the positive or in the negative. But, if you

look at the world stage, we are watching before our very eyes, a

new paradigm in the relations between nations emerge. This is seen very clearly in the Belt and Road Initiative and all the developments that are associated with that – the positive development projects that China is bringing to central Asia, and

emphatically bringing to Africa, and bringing to Latin America.

Apart from all the political gossip and all the partisan propaganda and media punditry that you're exposed to on a daily

basis, the question for an American citizen to ask is, how will

President Trump respond to this emerging new paradigm? And how

will the United States fit into that emerging new international

dynamic of peace through development? That's the measuring rod

against which not only his words but his actions must be judged.

He has some very clear opportunities in the coming months to follow through on what is clearly his inclination for a positive

relationship with China and with Russia; including his seemingly

very positive personal relationship with President Xi Jinping.

The ASEAN summit is upcoming in less than two months, and it has

been announced that President Trump will be travelling to attend

the ASEAN summit. As part of that trip to Asia, he will be

making his very first state visit to China. This has all of the

positive potentials; it implies everything that could occur in terms of the United States joining the New Silk Road, following

up on the attendance to the Belt and Road Forum by Matthew

Pottinger, who was sent personally by Trump as an envoy of the

United States. The personal visits that President Xi Jinping has

made to the United States; the very good appointment of Terry Bransted to be the Ambassador to China, who we know has very positive views of China-US relations. Also, emphatically the question of Chinese investment into rebuilding the infrastructure

of the United States, in the wake of Hurricane Harvey, Hurricane

Irma, now Hurricane Maria and the destruction that that has wrought on the island of Puerto Rico. This question of not only

reconstruction, but construction of an entirely new infrastructure platform in the United States could not be more urgent. President Trump has committed himself to at least \$1 trillion in investment in that kind of infrastructure. We know

that the scale is far, far greater; and that requires a return to

Hamiltonian economics. But it also requires the United States to

enter into a very decisive and reciprocal relationship with China

in terms of mutual investment and mutual development. That is the framework around which the positive opportunities for cooperation with China can be built.

If we take that kind of approach from above and say it's not

within the interstices of Congressional partisan politics, or bickering inside the halls of Congress that we're going to make

the necessary policy revolution in terms of the economics of the

United States. But it's from recognizing that a far greater global process is now underway; a dynamic which is sweeping the

planet. It's sweeping away both the geopolitical paradigm of British imperial divide and conquer geopolitics; but it's also bringing in an entirely new approach to how you construct peace

through economic development.

So, the defining question in international relations is, how will the United States fit into that? That remains the overarching question at the very root of this fight for the soul of the US Presidency.

As we've documented and will be continuing to document in an exposé which is forthcoming from LaRouche PAC, there is a very

real concerted effort from inside the institutions of the United

States to undermine this Presidency and to box Trump into making

very real strategic mistakes. The time has come for him to learn

those lessons and to throw that aspect out, and to embrace the positive aspects as you could hear in the beginning of this address to the United Nations General Assembly.

So, let me go back to the words of President John Quincy Adams, who was our chief diplomat as Secretary of State for many

years, who was diplomat to the nation of Russia, and after being

President for one successful term, returned to the United States

Congress and fought a battle against slavery which in turn inspired Abraham Lincoln. But in his prophetic and very prescient speech, he warned that yes indeed, the United States of

America will proclaim the "inextinguishable rights of human nature", will abstain from "interference in the concerns of others", will "respect the independence of other nations while asserting and maintaining her own." "But America does not go abroad in search of monsters to destroy." He warned that if we

were to do that, the "fundamental maxims of our policy would change insensibly from liberty to force. We would no longer beam

with the splendor of freedom and independence, but instead an “imperial diadem would be substituted, flashing in false and tarnished lustre in the murky radiance of dominion and power.” We would become the dictator of the world; “no longer the ruler of [our] own spirit.”

So, let us take a lesson from the words of John Quincy Adams. Let us once and for all abandon the regime-change geopolitics of the last two administrations; and let us embrace decisively and fully the new win-win paradigm which has been spelled out so clearly by President Xi Jinping of China, both in words and in actions. And was indicated by President Trump in the beginning of his speech to the United Nations General Assembly. Let us embrace those policies, and let us abandon the policies of regime change and perpetual war.

Thank you for joining me here today, and please stay tuned to larouchepac.com.

Vi er stillet over for et valg

Leder fra LaRouche PAC, 21. sept., 2017 – Det store spørgsmål, som historien stiller os i dette øjeblik, og som vil afgøre den fremtidige, historiske kurs, og endda, om der i det hele taget bliver nogen fremtidig historie, er, om USA, under præsident Donald Trump, fuldt og helt vil gå sammen med Kina og Rusland i det store Verdenslandbro-projekt samtidig med, at USA gennemfører statsmand og økonom **Lyndon LaRouches Fire Love**.

Præsident Trumps tale for FN den 19. sept., som med overlæg er blevet fuldstændig forvrænget af de løgnagtige transatlantiske medier, demonstrerer for enhver, der tager sig tid til at læse den, hvor tæt vi er på endelig at skabe de historiske forandringer til det bedre – hvis vi handler nu. Som det ses i de nedenstående, korte uddrag, så var præsident Trumps faktiske tale en passioneret appel til den suveræne nationalstats evne til at forbedre skæbnen og vilkårene for menneskeheden, og suveræne nationalstaters evne til at gøre fælles sag på vegne af den menneskelige art og faktisk skabe en ny renæssance. Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov responderede korrekt til fremstødet i præsident Trumps tale som helhed, da han karakteriserede den som »bemærkelsesværdig« og »en meget velkommen erklæring, som vi ikke har hørt fra en amerikansk leder i meget lang tid«.

Samtidig var der også de barske fordømmelser af fire udenlandske regeringer. Der er ingen grund til at gentage dem her, for det er det eneste, medierne har dækket af talen, hvor de i en uendelighed gentager og udlægger det. Men det er uklogt, og de øger faren for krig.

LaRouche-bevægelsens bestræbelser nu kan være afgørende for, hvilken vej, dette går, selv på kort sigt. Vil kupforsøget mod

præsidenten blive overvundet og endelig sætte ham fri til fuldt ud at samarbejde med Rusland og Kina, som han ønsker, og som han må? Det vil forandre alt.

Den hårde kampagne imod »Russia-gate«-svindlen mod præsidenten, som blev udkæmpet ved hjælp af *Veteran Intelligence Professionals for Sanity's* (VIPS) memorandum fra 24. juli, har inspireret flere kræfter til at gå ind i kampen. Og den har været med til at inspirere dem, der allerede kæmper, til at kæmpe mere beslutsomt og ihærdigt. I går udgav Bill Binney og Ray McGovern fra VIPS, der netop har talt på en *EIR*-konference i Manhattan den 9. sept., en ny hit-artikel, »Flere huller i narrativen om Russia-gate«, på *Consortium News*, og som snart vil komme i *EIR*-magasinet. De fører krigen direkte over i fjendens lejr og giver ingen indrømmelser. Ligeledes i går tweetede chef for WikiLeaks, Julian Assange, at hverken Robert Muellers team eller Senatets Efterretningskomite havde »gjort sig den ulejlighed« at kontakte WikiLeaks eller ham selv. Dette gør hele deres såkaldte efterforskning ugyldig – at de ikke gør noget som helst forsøg på at kontakte en part, der alene er i besiddelse af betydningsfulde, og muligvis afgørende, beviser.

Nu har orkanen Maria »totalt ødelagt«, som præsident Trump sagde, Puerto Rico, som aldrig før i dets historie. Dets elektricitetsnet er ødelagt og må genopbygges fra grunden. Der er massive oversvømmelser. Den føderale regering responderer til nødsituationen, men det stiller omgående det overordnede spørgsmål: en genopbygning af alle de ramte områder i USA og indsættelse af den rette, nye infrastruktur, kan kun gøres gennem LaRouche-planen og LaRouches Fire Love, indbefattet massiv udstedelse af statslige kreditter sådan, som LaRouches handleplan for nødsituationen, »Ikke flere Harvey-katastrofer« fra 31. august, dikterer.

Foto: Præsident Donald J. Trump taler for den 72. samling af FN's Generalforsamling. (Official White House Photo by D. Myles Cullen)

Præsident Trump i FN – Hvad I gik glip af

21. sept., 2017 – De følgende, korte uddrag repræsenterer den reelle, overordnede retning og indholdet som helhed, af præsident Trumps tale for FN's Generalforsamling den 19. sept. – og ikke de udvalgte klip, som de løgnagtige medier i én uendelighed gentager og brygger videre på. Et blik på det komplette udskrift eller en video, der ikke er klippet i, bekræfter dette. Ingen, der er offer for de transatlantiske medier, ville have nogen anelse om, hvorfor den russiske udenrigsminister sagde til interviewererne fra Associated Press og TASS, at han fandt talen »bemærkelsesværdig«.

Trump sagde:

»Det står i vores magt, ifald vi vælger det, at løfte millioner ud af fattigdom, hjælpe vore borgere til at realisere deres drømme og sikre, at nye generationer af børn kan vokse op, fri for vold, had og frygt.

For at overvinde nutidens farer og opfylde forhåbningerne til fremtiden, må vi begynde med fortidens visdom. Vor succes afhænger af en koalition af stærke og uafhængige nationer, der omfavner deres suverænitet for at fremme tryghed, fremgang og fred, for sig selv, og for verden.

Vi forventer ikke, at forskellige lande skal være fælles om den samme kultur, de samme traditioner eller endda de samme regeringssystemer. Men vi forventer, at alle nationer overholder disse to, suveræne kerneforpligtelser: at de respekterer deres eget folks interesser og alle andre, suveræne nationers interesser. Dette er denne institutions skønne vision, og det er fundamentet for samarbejde og succes.

Stærke, suveræne nationer lader forskellige lande med forskellige værdier, forskellige kulturer og forskellige drømme ikke blot sameksistere, men arbejde side om side på basis af gensidig respekt.

Stærke, suveræne nationer lader deres folk tage deres egen fremtid i besiddelse og have kontrol over deres egen skæbne. Og stærke, suveræne nationer giver personer lov at blomstre i livets fylde, som det var Guds plan.

I Amerika søger vi ikke at påtvinge nogen vor livsstil, men lader den snarere skinne som et eksempel, alle kan se. Denne uge giver vort land en særlig grund til at være stolte over dette eksempel. Vi fejrer 230-års jubilæet for vor elskede Forfatning – den ældste forfatning i verden, der stadig er i kraft ...

I udenrigsanliggender fornyer vi dette grundlæggende princip om suverænitet. Vor regerings første forpligtelse over for dens folk, over for vore borgere – er at tjene deres behov, sikre deres tryghed, beskytte deres rettigheder og forsvare deres værdier.

Som USA's præsident vil jeg altid sætte Amerika først, ligesom I, som ledere af jeres lande, altid vil, og altid bør, sætte jeres lande først. [Applaus]

Alle ansvarlige ledere er forpligtet til at tjene deres egne borgere, og nationalstaten er fortsat det bedste middel til at opløfte menneskenes livsbetingelser.

Men, at skabe et bedre liv for vort folk, fordrer også, at vi arbejder sammen i tæt harmoni og enhed for at skabe en mere sikker og fredelig fremtid for alle folk ...

Med opfyldelsen af vore forpligtelser over for vore egne nationer, indser vi også, at det er i alles interesse at søge en fremtid, hvor alle nationer kan være suveræne, fremgangsrige og trygge ...«

Og som konklusion sagde han:

»Vi udsender nu en opfordring om en stor opvågnen af nationer, om en genoplivelse af deres ånd, deres stolthed, deres folk og deres patriotisme.

Historien stiller os spørgsmålet, om vi lever op til opgaven. Vort svar vil være en fornyet vilje, en genopdaget beslutsomhed og en genfødt helligelse. Vi må besejre menneskehedens fjender og befri selve livets potentiale.

Vort håb er et ord – og en verden af stolte, uafhængige nationer, der omfavner deres forpligtelser, søger venskaber, respekterer andre og gør fælles sag i den største fællesinteresse af alle: en fremtid med værdighed og fred for befolkningen på denne vidunderlige Jord.

Dette er De forenede Nationers sande vision, ethvert folkeslags ældgamle ønske og den dybeste længsel, der lever i hver eneste, hellige sjæl.

Lad dette være vor mission, og lad dette være vort budskab til verden: Vi vil kæmpe sammen, yde ofre sammen og stå sammen for fred, for frihed, for retfærdighed, for familie, for menneskehed og for den almægtige Gud, der skabte os alle.

Tak. Gud velsigne jer. Gud velsigne verdens nationer. Og Gud velsigne Amerikas Forenede Stater. Mange tak.«

Det Hvide Hus har udlagt talen i sin helhed på sin website:
<https://www.whitehouse.gov/the-press-office/2017/09/19/remarks-president-trump-72nd-session-united-nations-general-assembly>

https://www.youtube.com/watch?v=6-Hk_po6KGI

Med Lyndon LaRouches 95-års fødselsdag har vi den velsignelse at høre de vise ord fra den Meget vise gamle mand iblandt os. LaRouche PAC Internationale Webcast, 15. sept., 2017

☒ **Vært Matthew Ogden:** Aftenens udsendelse er noget specielt. Mange af jer ved, at hr. Lyndon LaRouches 95-års fødselsdag blev fejret for en uge siden, den 8. sept.; 95 år, en moden alder. Jeg lægger et billede op på skærmen af hr. LaRouche ved sin fødselsdagsfest den følgende dag. Det var en meget glædelig fest. Mange af de hilsner, der kom fra hele verden, var varme lykønskninger og hyldest fra mennesker, der har kendt hr. LaRouche, der har arbejdet med hr. LaRouche, og som respekterer hans bidrag til at ændre verdenshistoriens gang hen over disse mange og produktive 95 år. Nogle af disse hilsner er blevet samlet i et Festskrift; heriblandt hilsner fra meget fremtrædende politiske ledere fra USA – valgte repræsentanter og tidligere valgte repræsentanter. Richard Black fra Virginia, tidligere kongresmedlem Lacy Clay, tidligere justitsminister Ramsey Clark har sendt de varmeste hilsner. Tidligere senator Mike Gravel, der ligeledes har været præsidentkandidat og er berømt for Pentagon Papirerne. Der var dr. Hal Cooper, en ingeniør, der har arbejdet meget hårdt på visionen om Verdenslandbroen og har deltaget i nogle

af de seneste begivenheder i New York City. Mark Sweazey, der er en leder af UAW (United Automobile Workers) fra Ohio, der har arbejdet med hr. LaRouche for at stoppe nedlukningen af automobilindustrien. Carol Smith, en aktivist fra Kentucky. Ron og Denna Wierczorek, meget kendte aktivister fra South Dakota, borgere i dette land. Så er der kunstnere – Maestro Anthony Morss fra New York City, en fremtrædende dirigent; Alan Leathers, en sanger fra Washington, D.C. Dernæst, politiske, videnskabelige og militære ledere fra hele verden. Latinamerika – fra Argentina, Bolivia, Brasilien, Colombia, Mexico, Nicaragua, Peru. Der kom hilsner andre steder fra; fra hele Asien, inklusive flere hilsner fra Kina og Rusland. Folk fra Australien, Malaysia, Filippinerne, Thailand. Vi havde en rapport herfra for nylig; hr. Pakdee Tanapura, der arrangerede det meget succesfulde møde om Kra-kanalen, der netop fandt sted i mandags. Fra Spanien, og endda fra Yemen fra hr. Fouad al-Ghaffari, der er præsident for BRIKS' Ungdomskabinet. Vi håber at kunne udsende et interview med ham i løbet af de næste par dages aktivisme, han vil gennemføre i Yemen for at stoppe saudiernes folkemordskrig mod det yemenitiske folk.

Men, som I ser, så er det kun et lille udvalg af de mange varme hilsner, der er kommet fra hele verden og hele USA i denne glædelige anledning af hr. LaRouches 95-års fødselsdag.

I aften vil vi faktisk gå nogle år tilbage i tiden. Vi vil gå fem år tilbage til hr. LaRouches 90-års fødselsdag. Ved denne lejlighed holdt hr. LaRouche en tale, der nu er blevet temmelig berømt, og hvori han kræver afslutningen af partisystemet; men han fremlægger også programmet for USA's økonomiske genrejsning og en helt ny vision for det, der må sker mht. internationale relationer og dette lands politik.

Der er sket meget siden dengang, for fem år siden. Det synes næsten at være en evighed siden, mht. verdenshistoriens forløb. Hvis man tænker på, hvad der er sket, så blev denne tale, som vi skal ske et klip fra, holdt før kineserne vedtog den Nye Silkevej som deres officielle politik – Bælte & Vej

Initiativet; før overfloden af nye udviklingsbanker, der kom fra BRIKS-landene – den Ny Udviklingsbank og Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank; før alle disse udviklinger fandt sted i udlandet. Og selvfølgelig, før det skelsættende valg i 2016 her i USA.

Hvis man ser på, hvad der er sket i USA, i betragtning af, at denne tale, som vi skal se et klip fra, blev holdt under præsidentvalgkampen i 2012 mellem Barack Obama og Mitt Romney. Men det er næsten fænomenalt, hvor forudvidende, hr. LaRouche var, mht. det, der ville finde sted i USA; noget, som ingen andre så komme og sikkert ikke troede på, da de hørte hr. LaRouches ord dengang. Begge de såkaldte politiske partier i dette forrige præsidentvalg ophørte med at eksistere i deres tidligere form. Der er intet genkendeligt Demokratisk Parti, eller Republikansk Parti. Der er måske nogle af de samme personer, men ikke de såkaldte establishment-partier, vi havde før 2016, før oprøret i det Demokratiske Parti, der formede sig omkring Bernie Sanders, og dernæst oprøret i det Republikanske Parti omkring Donald Trump; før begge disse ting indtraf, fremlagde hr. LaRouche det, han kaldte afslutningen af establishment-partisystemet, der var i færd med at ødelægge selve USA's sjæl.

Vi har set dette fortsætte i 2016-valget, meget klart. Der var meget mere, der forenede det amerikanske folk end splittede det. Se f.eks. på den brede støtte til Glass/Steagall; noget, vi skal høre hr. LaRouche tale om i denne tale fra for fem år siden. Se på den brede støtte til infrastruktur, til produktive jobs; se på den brede opposition til konfrontationen med Rusland, der ville føre til Tredje Verdenskrig. Det er, hvad Hillary Clintons kampagne repræsenterede i det amerikanske folks øjne. Dette er, hvad det etablerede Republikanske Partis forskellige kampagner repræsenterede i det amerikanske folks øjne. Der var meget mere på det tidspunkt, der forenede det amerikanske folk end splittede det. Det var i realiteten LaRouche-programmet.

Går vi frem til nutiden og ser, hvad der er sket i USA i de seneste par uger, ser vi igen, at det amerikanske folk forenes. Se, hvad der skete i Houston omkring Harvey; den form for uselviskhed og næstekærlighed, som folk viste ved at gå ud for at redde og beskytte folk mod denne naturkatastrofe. Dette kendte ikke til skel; der var ingen partilinjer. Der var ikke noget, »Er du et flertal, er du et mindretal? Er du Republikaner, er du Demokrat? Er du konservativ, er du liberal?« Alle var amerikanere. Den samme stemning skete i Florida i kølvandet på orkanen Irma dér. Vi ser nu, at det endda smitter i politik i Washington. I en meget spirende form, men USA's præsident har nu virkelig fornærmet establishment-personerne i det Republikanske Parti – Mitch McConnell og Paul Ryan og deres lige – ved at række ud til det Demokratiske Parti for at gennemføre et genrejsningsprogram for Houston og begynde at arbejde på noget af den politik, der burde have været politik fra Dag Ét. Dette skulle have været hans første 100 dage i embedet: Infrastruktur; produktive jobs. Dette begynder nu endelig at vise sig i en spirende form; og det er vores ansvar at forsætte med at lede.

Men jeg vil afspille dette uddrag af hr. LaRouches bemærkninger.

(Se hele LaRouche 90-års tale her (dansk): »**Evnen til at gøre det gode – Mennesket har en særlig opgave i universet**«)

Her følger resten af webcastet i engelsk udskrift:

I think you'll find it fascinating

reflecting on what has happened in the past five years between

Mr. LaRouche's 90th birthday and Mr. LaRouche's 95th birthday.

In fact, what is the power of ideas to shape history? What do we

have to expect in the days, weeks, months, and years to come?

This is the vision that leadership, that statesman-like leadership that you're about to hear from Mr. LaRouche. This is how history is formed.

[BEGIN VIDEO]

LYNDON LaRouche: ... The problem is, {the party system}.

Now, George Washington, President George Washington and others, at the founding of our republic, as an independent republic, tried to {prevent} the formation of {a party system}.

And I think, the time has come, to eliminate {the party system}.

[applause] At this time, it's the only way, formally, through the legal process, that we could eliminate the possibility of these two kinds of Presidents.

What's wrong? Why should we have {party systems}? We have a Constitution, which is defined; the Constitution is fine, if

it's carried through, as intended; it is our system. But why do

we have to have parties intervening in between the process of selecting Presidential leadership in national government? Why do

we do that? What screwball invented this kind of nonsense?

Because that's what happened: People become partisan, and say,

"which party wins is going to determine the fate of the nation!"

No party has that kind of right! There can not be a party, that has the right, to oversee and control the destiny of the nation! You can have a President, there's nothing wrong with that. But you can't have a President as the President of a party. Or, you can not have a conniving, between two

Presidential teams, or two party teams, which connive by special

agreement among themselves, to create the composition of a national government! These things are obscenities, which leaders

of our nation, beginning from the George Washington

Administration, recognized as evils! And the idea of going to a

European kind of government, which is inherently corrupt – by its very nature, not necessarily by the {intention} of the people, or the intention of the politicians, {they just don't know any better!}

And the only way this can be done, is, if we infect the population, with the realization, {we do not want a party system!} We have state governments, don't we? Under our

Constitution. We have local governments, within state governments, under our Constitution. We have bodies which the nation creates, to perform functions of the Federal government,

the military and the rest of it. {So we don't need parties!}

They don't do any damned good!

I mean, it's like Franklin Roosevelt: If Franklin Roosevelt had just been the President and didn't have to deal with these damned parties, we would haven't the mess we got into. What we

need, we need to have {not} a contention, over which {party} is

going to win, when the party was {not} inherent in the conception

of nation. What we need is a Federal Republic, with its state composition and other local compositions playing their role.

{We don't need this party system} which is a system of

inherently corruption. What we need, is the election, due

process election, of a composition of government. And we don't

want people diverting the attention of the population, from the

issues of the nation, over the issues of partisanship! {That's}

where the problem lies!

When you rely on parties, as such, you set up a kind of controversy, or competition, for power, between or among party systems. These party systems then {excite the passions} of the

foolish voters, who now are concerned about voting for the {party, first}, and the {nation, second!} When it must be the {nation, first,} and the not the party.

The voluntary part of the system, that's fine; the citizen has a right, to make formations, to make agreements among themselves, and to cast their votes accordingly, and to discuss

these matters accordingly. But we don't want the top-down rule

of a party system, which is controlled by the money sent to them,

by financial interests which control the money which gives one party advantage over the other! You want the bare citizen, as a

citizen, to have an equal right, and independence of this party

system.

This has been said, again and again, in the course of the history of the United States! That people with insight, realize

the essence of the corruption in the United States, is based

in

and derived from the use of the party system. And you see it right now: You have, the nation is now mortgaged, for the selection of its government, its national government, is mortgaged to the {party system!} Everything is stopped, except

which party is going to win! And one is almost as bad as the other.

And why should we be spending our time, selecting a government, of two parties, neither of which is fit to be our government! Why don't we have a national government selected in

the way that George Washington, for example, President George Washington, had intended? We would not {have} that mess! And the citizen would be called upon, not to decide who's butt he wants to kiss, but rather what the issues are and programs that

this citizen wishes to express. We want to engage the citizen in

the dialogue! We don't want to take the competition {between} groups of citizens. {We want the citizen to force the reality,

that he or she is voting for the government.} And what the citizens do in voting for a government, will determine the fate

of the nation.

We want to {confront} the citizen, with the responsibility of {his} being accountable, or her being accountable, for the responsibility of what government is, and what it becomes. We have to {force} responsibility upon the individual citizen, as a

citizen, not as a sucker, playing into some kind of game. And this has been understood for a long time, by the best thinkers of

the United States, that it is the party system, as typified by the Andrew Jackson Presidency, one of the most corrupt

Presidencies in our history. And the corruption that was done,

to the United States, by the election of Andrew Jackson, and the

people who controlled him, which were British bankers; so, Andrew Jackson was a tool of British imperial bankers: They owned him. They ran him. And it was because of the party system, that this could happen.

And we got the same thing today: You're shackled up with a couple of clowns – Dummo and the Crook, and the Insane Crook. Now, the only thing we can do, or the only thing I can do, on this thing right now, apart from telling you about this wonderful information, is to awaken you to realize what we're

really up against, to recognize what the real problems are.
If

you're thinking about looking at this mess out there, from the
standpoint of Democratic or Republican, you're not thinking!

Because you're not thinking in terms of the essential
interest.

Because what you're doing, whatever you do, you are imprisoned
to

pledging your support, to a party! Not to the nation. Yes,
you

say, "to the nation," but it's the party that controls you.
And

that is how Andrew Jackson destroyed the United States, was
with

the party system! That's what doomed Franklin Roosevelt.
Franklin

Roosevelt would never have had this clown, Truman, stuck on
him,

except for the party system business. And that's where our
problem lies.

And we have to make that clear. Because we know what the
state of mind is? What's the state of mind of the voter?
He's

playing football, not politics! He's playing a version of
football, baseball, whatever – gambling! Racketeering,
whatever! And his mind, his passion, is associated with

winning

this, for this party, this team, this that, that and so forth
—

{not for the nation!} The objective of our system of government

must be to {force the citizen, as a citizen, to think through what the national interest is!} And we don't do it. We say,

"Which party are you going to support?" Well, what's the party

going to do? "Well, I think it's a good party," in other words,

they don't know what the hell they're doing — and they're

passion is involved in being sure they won't do it. And that's where we stand. And that's the thing we've got to think about.

And you've got to destroy the self-confidence of those

damned fools, who think that the "party vote," the vote for the

party {should determine the decision of the nation.} That is a

false and fraudulent conception, and it's about time we called a

halt to it. And right now, would be a very good time. All right. [applause]

Now, what're we going to do? Let's lay out, here, we have

our organization. We have a conception of how to organize

this

nation, how to deal with the great crisis, the financial crisis,

the economic crises, which occur in this nation; and which occur,

also, similarly, in other nations, which I think would tend, at

this time, to look with a friendly eye at what I might propose here, right now.

All right: First of all, the world is bankrupt. The trans-Atlantic region is {totally, hopelessly bankrupt!} Every part of Western and Central Europe is totally bankrupt! It's {incurably} bankrupt, under its present system. Nothing be done

to save it in its present form. There's no way you can bail it

out! There's no way you can take it out of this – except one way: Glass-Steagall.

Now, of late, you will have observed that Glass-Steagall has become increasingly popular, in England, in the continent of Europe, and other notable places! So what does Glass-Steagall do? Well, essentially it says that the system of government we're running under right now, is hopelessly corrupt; so, let's

shut it down! Let's shut down all the bail out. We're not

going

to pay it! We jes' ain't gonna pay it! [applause]

So what're we going to do? Well, we're going to have a grand old time: We're going to go to a straight credit system,

which is Glass-Steagall, immediately! Now, that means, that all

those other guys, the gamblers, Wall Street types and so forth,

are going to find themselves sitting – well: They have all these claims. All these values. They own all this property, in

terms of title. But we say, the point is here, with

Glass-Steagall, that you can run your kind of banking system if

you want to – under penalties of law, of course! But you don't

have any right to come to the Federal government, to demand that

the Federal government bail them out, if they happen to go bankrupt.

Now, I can tell you, as you probably have suspected, that practically every part of the whole system in the United States,

today, {is already hopelessly, incurably bankrupt!} And there's

only one way we can escape from this bankruptcy: You want to have some money to live on? There's one thing you got to do: Glass-Steagall! And that will open the... it won't solve the problem, but it will open the gates, to permit the problem to be solved.

If you take, and say, all these things that are not and don't conform to Glass-Steagall, all these things must be cancelled. That means these banks can still have their banking system, as long as they don't go bankrupt. We're not going to shut them down arbitrarily, we're just letting them out on their own, and saying, "this is not our business. The Federal government is not responsible for this."

All right, now that will reduce the debt of the United States, {tremendously!} It would have a similar effect in nations of Europe! The French banks would not be pleased with

1. They would probably say some very nasty things about me, but... things like that.

But the point is, the world now knows, and increasingly in Europe, and starting in England and other countries in Europe itself, there's an understanding that Glass-Steagall is a

necessary alternative. And these guys are having a terrible time, in fighting off the Glass-Steagall popularity. But that will do it.

The problem is, because we waited so long, since we cancelled Glass-Steagall, we waited too long, and they ran up a

hyperinflationary debt, which is really beyond even dreaming. So

therefore, the result is, if we go with Glass-Steagall, we're going to have relatively little money, under our Federal system;

because we wasted it by throwing it into the garbage pail, and we

can't get it back. So therefore, we're going to have to go to

another measure. Now, I said, national banking. Now, why

national banking? Because, unless you create a banking system,

under the U.S. government, under protection and regulation of the

U.S. government, you can't do anything much with the economy.

We have very little industry left in the United States, it's been systematically destroyed. Especially since the last three

terms of the Presidency. We have been running a garbage pail;

and therefore, we have no means, by ordinary means, to save the

economy. We don't have jobs. Now, as most of you know, under NAWAPA, we would create, quickly, {4 million or more jobs} – real jobs! Really productive jobs. We would create, at least, immediately, a couple million more highly skilled categories of

jobs. We would start the process of a general recovery of the United States – but oh! Wait a minute! Got one more problem.

Where's the money going to come from, that we're going to loan,

for NAWAPA, and loan for other high-technology jobs, and certain

other kinds of skilled jobs? The Federal government is going to

have to {create credit}, which will be run through national banking system, so that under national banking and Federal government approval, we can conduit credit into creating these jobs.

Let's take the practical question of the food supply in the United States right now: As you probably know, food is about to

be cancelled, and the Obama Administration is doing everything possible to destroy it. Because they're doing everything to destroy food, for fuels.

So therefore, what're we going to do? Well, what we're going to do, is by giving the Federal credit, into, say, the NAWAPA system, we're going to create a flow of credit, into the

various phases of this process, which will immediately charge NAWAPA, in particular, and other things that go with NAWAPA. We

have also, we have the lost auto industry, the whole Detroit system, for example, and we're going to put that back into work!

So, we're going to create, instantly, that is, by Federal decree

– instantly create sufficient growth, not only to get rid of this hopeless debt, which never was really a legitimate debt, at

all, and we're going to restart the economy, by taking people, when you have very few people who are actually involved in productive jobs, they're not involved in producing things;

they're mostly employed in various kinds of services, which are

not particularly productive, and do not lend any productive value

to the U.S. economy. They're simply pass-outs, under one guise

or the other.

So in this case, we are launching a recovery of the U.S.

economy, by supply the credit, as we did in the beginning of the

development of our economy, after we won our Revolution, we're going back to that system of recovery to get things moving, and

it's going to start immediately. And the easiest way for us to

do this, is NAWAPA. NAWAPA is a project, which is relevant,

because it's focused on {water management}. And the problem we

have in the United States today, is a water management problem!

In the Central States, we don't have rain! We don't the means to

grow crops. And we don't have people who are employed, in

actually productive forms of employment! Physically productive

forms of employment.

The difference is, with this kind of reform, of three steps:

NAWAPA as a driver, an incentive driver, which will save the

organization of production in the Central and Western States of

the United States! The going back into the area of the so-called

Detroit area, with several million jobs, immediately, will

have a

similar effect. Which means that we then can use a credit system, managed under Federal control, as we've used credit systems, like Franklin Roosevelt did in the past, and use that kind of credit system under a Glass-Steagall type government system, and we can start the regrowth of the U.S. economy.

We also have, as a byproduct of this: If we as the United States {do} this, you will find that the nations of Eurasia, will

join us. You will find that nations of Europe, who are now being

destroyed by their own system, will now go back into functioning,

and we will use international credit, which is an extension of the national banking concept, instead of speculation, in order to

restart the economy. And that can be done.

So there is a practical solution, a {sane} practical solution, as opposed to the other kind, for this problem we have

as a nation. How far are we from getting it, is the question?

Well, that depends. It depends how desperate people are,

and how much their desperation is moderated by the sense of

attachment to a solution. Our job is to present the solutions.

You know, society is actually led, when it's led, by a tiny minority of the human race. We have not, because of our underdevelopment, we have not built up nation systems, which are actually rationally, and truly represent {the will of human beings.} What we approach is the conditional will of human beings, by providing them with promises, which we hopefully can keep, and that they will be satisfied by trusting us, by the means of the measures we offer to them, as suggestions. A very tiny minority, of the human population in all nations, actually has any comprehension, any qualifications for comprehension of how an economy runs or how it should be run. We have to bring them to us, to our ideas, our conceptions, based on the fact that they need precisely the solutions that we present. It may not exactly what they would dream for, but it's what we could deliver! And if people understand that that's what the game is, they'll accept it, at least in large part. It's what they can believe that we can deliver. And it's our saying that we can deliver this, but we {can't do that, yet}.

And if you promise everything, they're not going to trust you, and for good reason. If you give specific promises, that {will

work}, and make sense, and can be explained to the people, it'll

work! And if they don't accept it, that's their fault!

But our responsibility, which is limited – we don't run the world; we don't have powers to supervise the world as a whole. We

can only argue! We can only argue as an intelligentsia, that we

have done some thinking that the other people have not yet caught

onto, or didn't know about. And we can tell them, what [we] can

do! What {we} understand, what {will} work for them; and say,

"We're going to have to work harder, and better, in order to fulfill the kind of promises we wish to deliver." And say, we need their cooperation in doing that.

We've got to give them a sense, that whatever we're

promising them, we're committed to delivering, and that our promise of delivery has been made credible to them. And that experience, as in the case of the Franklin Roosevelt recovery in

the United States during the 1930s, the same program, the same

policy that Franklin Roosevelt used in reviving the U.S. economy.

But we have to tell these guys, "Stop being the kind of idiot, who believes in the party system! That's number one. Number two, don't believe in Obama, get him out of there, and make sure he's removed quickly." And we're going to have to figure out what we're going to do about this Republican.

[laughter] Because that's a real weak point, there.

However, I believe this: If we can establish a functional Presidency of the United States as was done in establishing the

United States under George Washington's Presidency, if we have a

President, and we use our system of government, our constitutional system of government, we can solve this problem.

Not the way people would like, by "wish factory" or something, but by the fact, we can point the direction, and it's up to the

people to follow the direction, and choose to follow the direction.

{But we must do what is not done right now}: The problem with government now, is that the U.S. government and its functions, are chiefly one, big, damned lie! They promise things

that do not exist, or will not exist, and make rules which make

no sense, and are willing to get into wars, by which civilization

and mankind in general, could be destroyed. And we have to use

that argument and that bill of particulars, as a method of convincing them, this has to be done.

And the key thing is this, to come back to the theme I

started with: Space. It's obvious, there's a limited timeframe

within which mankind can continue to live safely under the system

of the Sun, the current Sun system. The Sun has a limited –

some people say 2 billion years; some would say, well, long

before 2 billion years, the Sun is going to act up, and life is

going to be {most unpleasant} on this planet!

So, we as mankind, have to address this question. And it's

obvious that to address this question, we have to give new

attention, to space, the questions of space. We have to find

ways of intervening in the space system, or the solar space

system and so forth, and this is possible. But we must turn to

that direction, to think, "well, we can't stand around,

following

a fixed recipe, like a kitchen cookbook recipe, forever. We have

to anticipate the problems which face mankind in the future, we

have to search for solutions to those problems, and we've got to

convince people.

And the big thing you have to do, is this: Most people in

the United States today, behave stupidly, and this, of course, is

helped by the educational system, it's helped by the terrible conditions of life of children, as well as adolescents, and there

are many things that have to be done. And our job is, as a minority in society, and with other minorities in society which

{wish} to find and initiate true solutions for these problems,

we have to get out, and convince people, and educate them.

And in particular, get them immediately to understand, that

these two Presidencies that they've stuck out there for voting,

ain't shucks! And we've got to do something about that, and the

best way, is to go out and say that these guys aren't fit to

run

anything, and give some indications of what we're thinking.

It can work. It can work because the situation of all humanity, on this planet right now, is almost a hopeless one. The

war danger, the thermonuclear war which is hanging over us right

now, is threat number one. The shortage of food in the United States, for people, citizens of the United States, is another.

The conditions of health care, are another. All of these conditions are intolerable! {And nobody's doing a damned thing

about it, from the standpoint of government on down!} I don't hear of any big riots coming out of the Congress, against the lack of such needed reforms! They're going by... the party system. And I think we have to just treat the party system, as the kind of fraud that it has always been!

We should have a system of representative government, in which the citizens can use those other citizens who are the most

qualified, and the most committed, to provide leadership, to provide the ideas and the leadership which is needed for the rest. If you can't be something, inspire it in somebody else.

Thank you. [ovation] [END VIDEO]

OGDEN: So as you can see, this is a speech which remains very timely in terms of its urgent political importance, and we

would encourage you to watch the speech in its entirety; we'll make that available for you.

But if you just thinking about what you've just heard, the economic program, the prescience of what Mr. LaRouche's remarks

there were, five years ago, our country still finds itself in a

state of dire economic emergency, perhaps even having gotten worse in the last five years; and that program is still urgent

in terms of its implementation.

But what {has} changed is, indeed, the party structure as we thought we knew it at that time, has ceased to exist, in terms of

the two establishment parties – what was the Democratic Party

and what was the Republican Party. And this is a change,

perhaps, in par with what we saw in the middle of the 19th

century when the two established parties at that time nearly

ceased to exist: This was a turmoil out of which, perhaps the

greatest President of our entire history, Abraham Lincoln,

emerged.

But our responsibility, and what we have to recognize, is that the importance of Mr. LaRouche's leadership and the importance of the leadership of that small minority which he was

discussing, is perhaps more important now, because of this very

reality, than ever before. As you just heard Mr. LaRouche describe, in a very eloquent way, our job is to present the solution, because society is actually led, by a very tiny minority of intellectual leaders, and society as a whole invests

their trust in those whom they are confident have their best interests in mind, and have the unique understanding of what must

be done; a very tiny minority has any qualified understanding of

how an economy actually must be run, and can deliver on that understanding, which is the crucial ingredient. That's where leadership comes from, that's what makes leadership qualified, and that's what serves as the actual qualified leadership in a republic such as ours.

Now, speaking of a republic, as my colleague Benjamin Deniston noted in his {Festschrift} contribution to Mr.

LaRouche's 95th birthday: "When age is measured, not merely in years, but in wisdom and in creativity, and especially in contributions to the progress of society, we can truly say, taking due note of Plato's famous {Timaeus} dialogue, we are truly blessed with Mr. LaRouche's 95th birthday, to have an old

man among us, a {very} old man among us."

So we wish Mr. LaRouche a very happy 95th birthday, and we wish him many more.

Thank you very much for tuning in to this special broadcast tonight, and we encourage you to watch that address in its entirety. Thank you and good night.

**Hvem forsøger at ødelægge
præsidentskabet
og starte en verdenskrig med
Rusland?
– Det 'russiske hack' var et
inside-job.**

Executive Intelligence Review Konference, 9. sept., 2017

Will Wertz: For mange år siden, faktisk for 2.500 år siden, skrev Platon to dialoger, blandt andre; Timaios og Kritias. Det, han diskuterede i begge disse dialoger, er en oversvømmelse, der udslettede en hel civilisation. I Timaios beretter Platon, at en præst sagde til Solon,

»I hellenere er ikke andet end børn. Der er ikke én eneste gammel mand iblandt jer. Der har været, og vil igen komme, mange ødelæggelser af menneskeheden, der fremkommer af mange årsager. De største er blevet frembragt gennem ild og vand.«

Han påpeger, at grunden til, at disse civilisationer ikke kunne håndtere sådanne naturkatastrofer, er, at

»Gudernes overbærenhed begyndte at svækkes, og de begyndte at opføre sig upassende. De blev inficeret af ondt begær og magtens arrogance«.

Vi har nu heldigvis i USA nogle 'gamle mænd' – i særdeleshed Lyndon LaRouche; som faktisk er yngre end de fleste mennesker mht. til hans intellekt.

Jeg vil fremlægge præcis, hvad det er, Lyndon LaRouche har kæmpet for, i en kort gennemgang, for jeg har ikke tid nok til at gå i dybden. Men Lyndon LaRouche har, som Dennis antydede, kæmpet imod Det britiske Imperium, en kamp, der mindst går tilbage til hans tid i Anden Verdenskrig på det indiske subkontinent i Burma – som det hed dengang – og Indien. Han så på første hånd briterne folkemordspolitik mod den indiske befolkning. På dette tidspunkt udviklede han et livslangt forpligtende engagement for at besejre Det britiske Imperium, og til at gøre det, Franklin Roosevelt under krigen sagde til

Winston Churchill, at han var forpligtet over for at gøre. Roosevelt sagde, vi udkæmper ikke Anden Verdenskrig for at bevare Det britiske Imperium. Efter Anden Verdenskrig vil vi bruge det Amerikanske Systems metoder for økonomisk udvikling til at udvikle resten af verden. Desværre blev denne Roosevelts mission saboteret efter hans død af Winston Churchill og af Harry S. Truman; sidstnævnte var en meget smålig mand. Man fik den første mobilisering mod Rusland, og mere specifikt mod den alliance, som Roosevelt var forpligtet overfor; og som var en alliance mellem USA, Rusland, Kina og andre nationer for at udvikle planeten ved hjælp af det Amerikanske Systems metoder.

Download (PDF, Unknown)

Se *hele* *konferencevideoen*
her: <https://www.youtube.com/watch?v=hzJC1lxnvvU>

Foto: Den britiske geopolitiker, Harold Mackinders kort. Den grundlæggende idé er, at man ser på Europa, Afrika og Asien, og det er verdens-øen. Den britiske politik var at omringe det, de kaldte omdrejnings-området eller hjertelandet, som er Rusland, med en intern halvmåne. Mackinders grundtema var, at »den, der hersker over Østeuropa, kontrollerer hjertelandet. Den, der hersker over hjertelandet, kontrollerer verdens-øen. Den, der hersker over verdens-øen, kontrollerer verden«. Grundelementet i Det britiske Imperiums geopolitik, og i deres to 'Verdenskrige'.

Orkanen Harvey var en menneskeskabt katastrofe; Glass-Steagall og investering i infrastruktur er hjælpemidlet. LaRouchePAC Internationale Webcast, 8. september, 2017

Jeg vil gerne sige, at dette virkelig bør være alarmklokken, der ringer for at vække, ikke alene nationen til at respondere til denne umiddelbare katastrofe, men også til, at vi nu begynder at respondere til det intellektuelle lederskab, som hr. Lyndon LaRouche har demonstreret under hele sin karriere – i 40-50 år, eller mere. I dag er en meget passende dag for denne opfordring om, at tiden nu er inde til at lytte til Lyndon LaRouches vise ord, eftersom det i dag, den 8. september, er hans 95-års fødselsdag. Vi ønsker hr. LaRouche Tillykke med fødselsdagen! Men det er vores mission at tage denne opfordring til efterretning og træffe den beslutning, at det nu er tidspunktet for at respondere til denne historiens alarmklokke og tage de nødvendige skridt til at påbegynde et totalt og komplet paradigmeskifte i den måde, hvorpå vi går frem med nationalpolitik og international politik.

Vært Matthew Ogden: God aften. Det er den 8. september, 2017; jeg er Matthew Ogden, og dette er vores ugentlige fredags-webcast fra larouchepac.com. Med mig i studiet i dag har jeg

Paul Gallagher, *EIR's* økonomiredaktør; og via video har vi Benjamin Deniston fra LaRouche PAC-websiden og vores forskningsteam. Vi vil have en meget rig diskussion, tror jeg. Før vi kommer til det, vil jeg blot sige, at vi nu er to uger, mindre end to uger, inde i katastrofen med orkanen Harvey; og vi har udstedt en nøderklæring, som vi har diskuteret i de seneste par udsendelser, med titlen: »Ikke flere Houston-katastrofer! Lyndon LaRouche siger, hvad det er, der nu må ske!«

Jeg vil gerne sige, at dette virkelig bør være alarmklokken, der ringer for at vække, ikke alene nationen til at respondere til denne umiddelbare katastrofe, men også til, at vi nu begynder at respondere til det intellektuelle lederskab, som hr. Lyndon LaRouche har demonstreret under hele sin karriere – i 40-50 år, eller mere. I dag er en meget passende dag for denne opfordring om, at tiden nu er inde til at lytte til Lyndon LaRouches vise ord, eftersom det i dag, den 8. september, er hans 95-års fødselsdag. Vi ønsker hr. LaRouche Tillykke med fødselsdagen! Men det er vores mission at tage denne opfordring til efterretning og træffe den beslutning, at det nu er tidspunktet for at respondere til denne historiens alarmklokke og tage de nødvendige skridt til at påbegynde et totalt og komplet paradigmeskifte i den måde, hvorpå vi går frem med nationalpolitik og international politik.

Før jeg begynder, vil jeg gerne opfordre alle vore seere til – hvis I ikke allerede har, og LaRouchePAC har tweetet et link til det – at se den 8 minutter lange video, der blev produceret af *New York Times*. Den har titlen »Into the Deluge« (Ind i syndfloden), og er en kort dokumentar om den hærgen og ødelæggelse, som orkanen Harvey har forårsaget i Houston, Texas, og det omkringliggende område. Videoen fortæller historien om Kesha Rogers (medlem af LaRouche PAC Policy Committee) og hendes familie, og hendes far og stedmor, der mistede livet i oversvømmelserne efter Harvey. Videoen starter med et uforglemmeligt smukt soundtrack af Kesha selv, der

synger en spiritual, »Walk With Me«, lagt hen over utrolige optagelser af de dramatiske ødelæggelser efter orkanen Harvey og oversvømmelserne. Den fortæller, som jeg sagde, historien om ikke alene hendes far og stedmor, men også andre ofre, andre overlevende og de første nødhjælpsfolk, der trådte til efter orkanen Harvey. Den slutter med et citat af Kesha Rogers, som jeg mener, bør være temaet for vores udsendelse her i aften. Jeg viser det på skærmen [Fig. 1]. Kesha siger,

»Det er denne form for tragedier, der får folk til at komme sammen. Der har været en utrolig respons fra hele nationen og hele verden. Men man har ikke tid til at sidde hjemme og græde. Jeg har en mission«, sagde hun. »Jeg har arbejde, der skal gøres; det har vi alle. Det er pointen.«

På skærmen kan I se citatet af Kesha, og det er også nævnt i videoen fra *New York Times*, der har titlen, »Into the Deluge«. Jeg opfordrer jer til at finde den online og se den. Vi har tweetet linket til videoen, og I kan finde det på vores twitter-feed.

Men, dette er netop pointen; at vi alle har arbejde, der skal gøres, og det er denne katastrofe, der skete i Houston – men også andre, der nu truer os, inkl. med stor sandsynlighed orkanen Irma, der nu stormer af sted med retning mod Florida. Brug dette som alarmklokken til den 'bratte opvågning' for endelig at samle denne nation og til at påbegynde den form for presserende nødvendige, økonomiske handlinger, der kan sikre, at denne form for tragedier aldrig mere kan ske. Disse orkaner er muligvis nok naturfænomener, og det vil vi diskutere lidt senere med Ben Deniston. Men den katastrofale hærgen i deres kølvand bør aldrig få lov at forekomme. Og de er virkelig menneskeskabte katastrofer, fordi vi har forsømt at tage de nødvendige skridt, som vi på forhånd er vidende om, for at forebygge og beskytte os mod virkningerne af denne form for naturfænomener. Vi kan gøre disse ting, fordi vi er menneskelige, og fordi vi kan forstå og tøjle naturens kræfter, og faktisk ikke alene mildne de ødelæggende

virksomheder, men sætte disse naturkræfter til at arbejde for det gode; som det, hævet over enhver tvivl, blev demonstreret med Tennessee Valley Authority. Vi dækkede TVA sidste fredag og viste et kort uddrag af en video; men dette er et eksempel herpå. Vi kan som nation gøre dette, fordi vi har en Forfatning og et økonomisk system, der blev grundlagt af Alexander Hamilton med netop dette formål.

Som jeg nævnte, så udstedte vi en nøderklæring, »Ikke flere Houston-katastrofer! Lyndon LaRouche siger, hvad det er, der nu må ske!«, og den fremlægger et omgående firepunktsprogram: Genindfør Glass-Steagall, bryd Wall Street og dets magt op; skab nationale kreditinstitutioner baseret på FDR's Reconstruction Finance Corporation og Hamiltons nationalbanker; investér kredit i ny infrastruktur med helt nye teknologier; og vedtag et forceret program for fusionskraft, der kan lade en stor udvidelse af NASA's rumforskning blive drivkraften bag produktivitet og produktiv beskæftigelse. Selv om dette er en presserende nøderklæring, der blev udgivet for kun en uge siden, og vi vil gennemgå, hvad der er sket på denne front, siden denne erklæring blev udstedt, så er det ikke nyt. Lyndon LaRouche har krævet dette i mindst et årti, eller mere. Så før vi går over til Paul Gallagher og Ben Deniston, vil jeg gerne vise et kort, 3-minutters klip af Lyndon LaRouche selv, i kølvandet på en tidligere naturkatastrofe. Dette var et webcast, som han holdt i dagene umiddelbart efter orkanen Katrina, der ramte New Orleans. Dette er i august, 2005, og her kan I se præcis, hvad Lyndon LaRouche havde at sige dengang, som de nødvendige skridt, der måtte tages, og hvad der er, og ikke er, blevet gjort siden denne historiske storm i 2005. Lad mig afspille dette for jer:

Lyndon LaRouche (video):

»De fleste mennesker forstår ikke arten af situationen, fordi de ikke tænker ud fra standpunktet om, hvad en præsident for USA bør tænke på et sådant tidspunkt. Vi har nu en krise, der

hovedsagligt er en menneskeskabt katastrofe i tillæg til det, der ellers ville have været en kontrollabel, men alvorlig, naturkatastrofe. Det er den menneskeskabte katastrofe, som er det hovedproblem, vi må konfrontere og overvinde.

Det, som vi nu må gøre, og årsagen til, at vi nu har denne krise i Louisiana, Mississippi og Alabama, er, at vi opgav politikken om en forfatningsmæssig forpligtelse til fremme af det Almene Vel. Og derfor, fordi vi indførte nedskæringer, nedskæringer af det Almene Vel, med den måde, hvorpå vi udplyndrede de sociale ydelser (til arbejdsløshed, sygedagpenge, sundhedsydelser m.v.), opretholdt vi ikke længere levestandarden og støtten til disse områder, som ville gøre det muligt for dem at håndtere mange af disse problemer. Vi leverede ikke det, der krævedes, i Louisiana, Mississippi og Alabama, selv om vi vidste, det behøvedes, fordi vi ikke ville bruge pengene, fordi vi forsøgte at skære ned på midlerne til vores sociale ydelser, så vi, lad os sige, kunne føre krig i Irak, eller en ny krig, de vil have i Iran – denne form for ting. Vi har nu denne situation for os, som er skabt af vor befolknings lidelser i disse tre stater i særdeleshed. Men det er ikke problemet; det stiller et større spørgsmål til os. Er vi en nation? Hvad definerer os som nation? Vi kan redde denne nation; vi kan bringe dens værdighed tilbage. Vi kan ikke bringe de mennesker tilbage, der mistede livet pga. embedsmisbrug i denne periode, men vi kan redde denne nation. Vi kan sige, at vi vandt denne krig. Det er op til jer. Vi må gå tilbage til Fortalen til USA's Føderale Forfatning og anerkende, at denne nations grundlæggende lov findes i Fortalen. Ikke alene mht. det nationale forsvar, men også i fremme af det Almene Vel for de levende, og deres efterkommere. Vi har overtrådt princippet om nationens forsvar, åbenlyst. Vi har endnu mere åbenlyst overtrådt politikken for fremme af det Almene Vel. Vi dømmer os selv til foragt, med mindre vi går tilbage, og nu gør fremme af det Almene Vel for de levende og deres efterkommere til regeringsgrundlaget. Tak.«

Matthew Ogden: Dette var altså et webcast med Lyndon LaRouche fra september 2005. Under den efterfølgende spørgsmål-og-svar-tid, forklarede han faktisk mere detaljeret, hvordan man skulle anvende princippet om det Almene Vel for at redde USA. Det kommer her på skærmen [Figurer 2 & 3], to korte klip, og så læser jeg dem. Hr. LaRouche sagde:

»Der er derfor én løsning; og det er at gå til Fortalen for USA's Forfatning, om nationalforsvar og fremme af det Almene Vel for de nuværende og fremtidige generationer. Regeringer sætter det nationale banksystem under konkursbehandling og bankerot og forhindrer bankerne i at smække dørene i; går igennem en finansiell reorganisering af systemet for at sikre, at folk ikke bliver smidt ud af deres hjem; deres foretagender fortsat er åbne; deres pensioner udbetales; og vi fortsætter med at vokse ...

USA er den eneste nation, der har en Forfatning, der pr. tradition kvalificerer os til at gå over til statslig bankpraksis, som det beskrives af Hamilton. De private banker skal under konkursbehandling ... de skal reorganiseres. Man rydder op i værdipapirerne, og man skaber ny kredit, der får økonomien til at vokse, gennem investering i infrastruktur og andre ting, der er tilstrækkelige til at sikre, at det, vi tjener om året, overstiger det, vi bruger om året med hensyn til de nuværende regnskaber. Og dét må vi gøre.«

Som I ser, så var dette for 12 år siden; og Lyndon LaRouche var allerede på scenen med præcis den politik, som er fremlagt i denne nøderklæring, som vi udstedte i sidste uge.

Jeg vil nu bede Paul Gallagher om at forklare lidt mere om dette. Hvor er vi nu, siden denne nøderklæring blev udstedt, og hvad mangler der at ske?

Her følger Paul Gallaghers indlæg, der efterfølges af Ben Denistons indlæg, i engelsk udskrift:

PAUL GALLAGHER: You mean the emergency statement that we

issued about two weeks or ten days ago. I'll come to that, but I just want to point out, Lyndon LaRouche was making that statement not only at the end of 2005 immediately after the devastation from Hurricane Katrina, but also in the then-foreseeable – and he had foreseen it for sure – preparations for the financial crash of 2007-2008. He was saying that in regard to that oncoming crash and the disaster that had occurred in Louisiana, Mississippi, and Alabama, the reorganization of the private banks of the United States under a Glass-Steagall standard, enabling them to be mediators of credit both from savings and from the Federal government into the businesses of the economy and also the creation of national banking and large amounts of national credit in that way precisely for infrastructure, not just reconstruction. Construction of infrastructure that never had been produced, and had to be produced with new technologies then in order to prevent future such disasters. So, he was looking to both.

There is a memory in the United States obviously of three major cities being devastated. And when we put out this policy statement, we were thinking of the fact that the memory of the devastation of New Orleans, the devastation of the New York-New Jersey area a few years later, the devastation now of southeastern Texas a few years after that, and the threat of another one in Florida. These are essentially a single memory, a single thought in the minds of many millions of Americans about what has to be done that hasn't been being done. When we as a nation have allowed three of the greatest cities of the

country

to be effectively, at least temporarily, destroyed. In the case

of New Orleans and New York, the long-term damage to their neighborhoods, to their school systems, to their transportation

systems, is still there. The long-term damage to their economies

is still there, and it's getting worse. So, this has shown something very clear that if you postpone and do not act on a \$25

or \$50 billion or even \$100 billion infrastructure that must be

made, you will shortly be paying, in one way or another, hundreds

of billions of dollars in economic losses. Losses of wages, losses of jobs, losses – tragically – of human lives by the hundreds and perhaps thousands as in Katrina; because you have not done that.

In the 1930s, there was a kind of thinking which was driven by Franklin Delano Roosevelt's leadership. We've seen in the last ten days the first – as Shelley would say, the locks of the

approaching storm – the first indications of the revival of that

kind of thinking. The way they thought then about this was made

clear in the government TVA film that you showed on this program

last week, when the announcer said in showing the devastating flooding, the raging Tennessee River and its tributaries destroying buildings, destroying agricultural areas, killing people. The announcer described it as devastating effects on human beings of greed and neglect; not of nature, but of greed and neglect. And it's that neglect which LaRouche was speaking

about there, and it's that neglect which we've seen in New

Orleans and the Gulf Coast, then New Jersey and New York, now again in Texas and the Gulf Coast in the destruction of whole cities and killing of people, completely unnecessarily. This was

man-made, and I think there is a video which has come out down in

Houston, put out by the newspaper, the {Houston Chronicle}, of the former flood control director of Harris County – which includes Houston – in which he says very strongly right at the beginning, “This was a man-made disaster”; meaning the flooding

of Hurricane Harvey and everything that it did. He knew that because he was personally involved in trying to get one of the infrastructure solutions – only one of them – right in the city

of Houston that was necessary in order to prevent this kind of devastating flooding. He was unable to get it done because of political and because of greed and neglect. Neglect of the Constitution, neglect of the General Welfare of the population,

he was unable to get it done. He says this was a man-made disaster.

Now, things are beginning to change. I was in a meeting with a senior figure who works for the House of Representatives

Transportation and Infrastructure Committee immediately after Hurricane Harvey. He said that they expected that discussion of

legislation on infrastructure funding would start sometime next

year. This was only ten days ago. He was saying it would start

sometime next year that they would begin to discuss the possibility of legislation to fund new infrastructure in the United States. We were then in a situation in which the nearly

year-long and in a certain sense with his candidacy year and a

half-long attack on President Trump to attempt to force him out as a candidate, and then attempt to force him out of the Presidency. That attack – the Soros forces, the British intelligence initiated attack and the way in which the Democratic Party leadership had gone along with this – had created a tremendous division in the country; one which people only have to remember back to the Charlottesville events of a month ago, to realize how deep and how that implicit racial division in the country was being pushed at the same time that war was threatening from many directions. We have to realize that, going all the way back to the 1960s when John F Kennedy was assassinated after having launched this tremendous infrastructure program known as NASA and the Apollo Project, and having tried to get started an equally ambitious Earth-based terraforming and water management project for the entire West of North America – the North American Water and Power Alliance program. That it was war, it was the Vietnam War and the tremendous economic, budgetary, and political and social effects of that war which destroyed those things. It will consider and push them off the table from then until now – for 50 years. That kind of preoccupation with regime change wars, it will push the General Welfare off the table over and over again unless the American people realize that, at a point like this, we can't let that happen. Now we have to build. So, we have seen some changes. The one that got the most publicity, of course, was the sudden agreement between President

Trump and the Democrats in Congress. On the part of the Democrats, they had already agreed and acknowledged and more or less admitted in the days before that, that their strategy of Resist promotes racial divisions. Resist tried to impeach the President. This strategy was a failure and was dangerous to the country, and they were going to abandon it if Hillary Clinton would only shut up. They were going to try and get something done instead. That already had dawned on them before the terrible lesson of Hurricane Harvey and the perhaps \$100 billion in economic losses; clearly more than 100 precious lives being lost. This hit them on top of that. You then had this agreement that enable \$15 billion in a first down payment of recovery aid to go through, together with a measure to fund the government for the next three months and a measure to remove the debt ceiling for the next three months. Clearing the decks perhaps for further expansion of what is going to be done to rebuild. Not only to rebuild obviously in east Texas, but to rebuild in Florida and to rebuild in Puerto Rico and some of the smaller islands. Puerto Rico has had for some time a very clear possibility of a development bank needing only the guarantee of the Federal government in order to turn development of its port position particularly into development of infrastructure on the island; electrical and transportation, which is currently in such bad condition and which has now been knocked out. So, that door was opened.

Then already yesterday, we saw the President having a

meeting with a large number of members of the Senate and the House on the so-called Gateway Project, the major necessary infrastructure step to repair what Hurricane Sandy left behind it

in terms of inoperable or increasingly deteriorating and failing

transportation; subway and freight rail transportation all around

the New York City area, which has famously been turned into the

Summer of Hell this summer in terms of trying to get anywhere. You're taking your life in your hands to get anywhere in New York.

There was a meeting between Trump and the two governors of New Jersey and New York, the Senators from New Jersey and New York, a number of members of Congress of both parties, in which

there was a least a tentative agreement made to proceed with this

Gateway Project. This involves building two new tunnels – each

one way – under the Hudson River from New Jersey to New York in

the general northeast rail corridor of the United States.

Having

done that, then to be able to repair the tunnels which were made

almost inoperable by Sandy; which incredibly have nonetheless been used in the five years since. Also, to replace the bridge

which is in such terrible condition in Hackensack, over which all

of the East Coast passenger and freight rail goes from Florida

all the way to New England. Supposedly, 10% of the GDP is

waiting to fail when that bridge cannot be hammered back into

line so the trains can go over it. There are other

improvements

in this Gateway Project. It was given a top priority in the National Governors' Association list of major new infrastructure projects in the country, which they issued earlier this year in January.

The members of Congress coming out of this meeting made clear that there was an optimism and a thrust, a potential commitment of the Trump administration to fund all the funding that remains to be needed for that; this is on the order of up to

\$15 billion from the Federal side that needs to be put in that investment. They were, at least on the part of the President, they were ready to make that commitment, and talked about others

as well for that general area; including reconstruction for the

international airports there and connecting those international

airports – which incredibly, are not connected by transportation

now. This then started people talking about the potentials for

Congress to meet these bills. There is not a means, and there hasn't been a means really since Franklin Roosevelt's administration, there hasn't been a reliable means by which the

Federal government can create this kind of credit that Mr. LaRouche was talking about, and on that basis actually fund the

new infrastructure that is needed.

Now you have in Texas as well, members of Congress from both parties talking about a major new building of flood control for

the cities along the southeast coast of Texas on the Gulf.

I'll

just read you the comment of one Republican member of

Congress.

He said, "There's going to be another Harvey, and we need to build at least one more reservoir, maybe two or more reservoirs.

We have to figure out how to get the water out of the Houston area down to the Gulf of Mexico without flooding." There have been plans for at least 50 years which at least expressed in general, if you have that slide I gave you [Fig. 4], we could show one of them, which expressed at least in general how this has to be done. It's very small and can only be indicated in the

broadest strokes that what is involved there is, at the lower right, the construction of an intercoastal canal. Essentially a

large canal for moving water either from the northeast to the southwest along the coast, but behind the cities of the coast. Moving it in either direction by pumping. Thereby you can see generally, the numerous rivers which come down to the Gulf, which

are involved always in the flooding of all of these cities whenever there is a hurricane. What you probably cannot see clearly on that slide, is that there are nine new reservoirs specified in that plan on those rivers, which together with the

canal make it possible to control flood waters that are threatening the cities on the Texas Gulf coast and to move water

in either direction. Either for drought relief, if that's necessary, but more critically here, for flood relief by bringing

the water eventually all the way down to the Rio Grande at the Mexican border. This is one element. At the top of the screen

is shown another main element canal system to bring flood water

from the Mississippi River across northern Texas into the dry plains where the Ogallala Aquifer is, which could be

recharged.

These were plans of the Texas State Water Authority. These were state plans typical of those which were made at the time in

Harris County, within which is Houston. Other plans were being

made for a channel underneath one of the freeways that was being

built, which would discharge water. A very large underground channel, tunnel, which would discharge water from those two reservoirs which everyone heard and saw overflowing ten days ago.

It would discharge and bring that water down to the Houston ship

channel and into the Gulf. That was, I think, particularly the

plan which the former Harris County Flood Control Commissioner was referring to in his interview with the {Chronicle} in which

he said, "This was a man-made disaster that we did not get this done."

Now these clearly are, as the New York project is, these are new infrastructure efforts which will require tens of billions of

dollars in investments. That is exactly what we have been circulating in Congress, and circulating this statement now with

them in order to get a national bank created, which can generate

\$1-3 trillion in national Federal credit for investment in this

new infrastructure. And in order to get the existing Glass-Steagall legislation in both Houses to be passed so that these disasters are not added to by a looming financial crash which takes the banks to be bailed out again. But rather, those

banks can be counted on to take part in this kind of rebuilding effort because they are taking in deposits and they are lending them into the economy.

Ben is going to talk more about the contributions here of the space program. That also must see not just \$100 billion or whatever it's going to be in recovery aid for Harvey, but a great deal more money in accelerating and reviving NASA space exploration, which went the way of the Vietnam War nearly 60 years ago.

So the view of this is changing. The Texas governor has now created a commission to rebuild the state. As a Republican, he's appointed a Democrat to head it. On all of these levels, there is the potential now that this lesson will actually be learned, because the country has been put in a different state of mind as a result of seeing this kind of disaster occur unnecessarily time and time again, and the tremendous human costs that it has.

So, let's really push that to the greatest extent we can, and do it in exactly the spirit that LaRouche was laying out there 12 years ago. He, by the way, is 95 years old today. He has lived and is living an incredibly productive human existence, and we wish him many more.

OGDEN: And one of the results of what Lyn has done over the

last 40 years alongside Helga is what's now emerging internationally. You can counter pose what hasn't been done here

in the United States in terms of these great infrastructure projects with what is being done now by China and the Belt and Road Initiative. It's a necessary counterpoint to draw. Look at

what Xi Jinping had to say at the BRICS conference which occurred

– this is the 9th BRICS conference – which occurred in China over the course of last week and the beginning of this week.

You

look at what China is actually now building. Obviously, the Three Gorges Dam is an incredible example; that's the Chinese TVA, but on an even grander scale in certain regards. But look

at now what's being done abroad, including the example of the Transaqua water transfer program to refill Lake Chad in Africa.

There's an excellent video update that was published by Alicia Cerretani on larouchepac.com just a couple of days ago on that subject. But that indeed should continue to be the inspiration,

encapsulating the entirety of this emergency program that must be

done nationally, we also have to follow through on the initiative

for the United States to join this great projects dynamic abroad.

What's being done by China with the New Silk Road and the Belt and Road Initiative.

What Paul has just been discussing, and even what I referenced with what China has done, is an element of the terrestrial infrastructure that indeed must be built, and should

by built by all means. But there's an entirely different dimension that also must be included in this picture when

we're

talking about these great weather episodes and other aspects of

what it means to understand and harness nature. I decided to ask

Ben Deniston to come on today because he has a bit of an exclusive breaking report on what the space weather conditions are right now as we speak, which are coinciding with the developments around Hurricane Irma and the other approaching hurricanes that are now tracking across the Atlantic. So, Ben, go ahead.

BENJAMIN DENISTON: Thank you, Matthew. So, we are seeing a very interesting situation with respect to certain activities of

our Sun, our Solar System, and what you might call the cosmic environment that we're watching very closely; because these could

play into a strengthening of Hurricane Irma, which could push an

already potentially dangerous situation into something even worse. I'm going to get into that a little bit more in just a second, but I think first and foremost, coming off of what was discussed, these events – the tragedy of Harvey, the major earthquake just off the coast in Mexico, the largest earthquake

in Mexico in 100 years. We have Irma as we just said, coming towards Florida, which hopefully will avoid a dangerous situation

there, but it does look like it could be potentially very catastrophic. All of these events should remind us that what we're dealing with as a single mankind on one small planet in the

Solar System and in this Galaxy. These are unfortunate events,

but also an opportunity to bring people together as we

discussed,
not just in the United States, but internationally. To realize
what mankind can uniquely do to defend ourselves against these
kinds of situations. Some of that includes a better
understanding of what factors actually play into these things.
In passing, just because there's so much crazy propaganda
about supposed man-made climate change being a factor in these
storms, that's just bunk; that should just be said outright.
It's unfortunate that we even have to say it, but given the
fact
that this is being pushed as a major top-down propaganda
campaign, we should just say outright that there is no
evidence
at all that storm systems and extreme weather has been getting
worse as a function of increasing CO2 levels in the
atmosphere.
There is no evidence of that. Even just look at the history
of
hurricanes in the United States. Since 1970, we've had four
Category 4 or higher hurricanes make landfall on the United
States. In the 40 years prior to that, we had 14. So, what's
all this talk about extreme weather getting worse? We just
recently exited a very anomalous drought of hurricanes, where
we
had no Category 3 plus hurricane make landfall on the United
States for almost 12 years earlier at the turn of this
century.
So, there's no evidence that we're seeing more extreme
situations; there's no evidence that human CO2 emissions play
any
factor at all. Again, it's unfortunate that we have to waste
our
time to even address this, but just because it's being pushed
down the throats of the American people and much of the world
population, we should just make that clear outright.
But what we do have is natural weather and natural storms

and natural extreme events. Instead of this false blaming of human CO2 emissions, we should instead be taking a higher perspective on what factors actually do influence extreme weather

and climate change. These are factors that go beyond the Earth.

These are factors that go to the Sun, that go to the Solar System. That again, forced mankind to realize we are one very unique species on one very small planet; and we know very little

about what actually determines the conditions we live in here on

Earth. So, it's about time that humankind as a whole wakes up,

stops playing these insane geopolitical games to try and compete

over some small amount of wealth developed on the planet so far,

and realizes that if we collaborate as one species, we can uplift

the entire population of this planet to a much higher level.

And

we can collaborate on defending our entire planet from disasters

like this.

So, as Matt mentioned, this is a developing situation that I briefed him on and Mr. LaRouche and Mrs. Helga Zepp-LaRouche on

earlier this morning about possible space weather effects which

could worsen Hurricane Irma. Again, this is an ongoing process

that is playing out, so we don't know exactly what's going to happen. But it is worth highlighting what we know so far. As we

know, Hurricane Irma is now thought to be a couple of days away

from most likely making landfall on the southern coast of Florida. It is already a very extreme and intense hurricane. Just a few days prior, our Sun – if we can switch over to the graphic animation [Fig. 5] we have here – our Sun released the strongest solar flare in about a decade. This was released on September 6th. So that bright flash in the lower right central

region is this explosion on the surface of the Sun. This was classified as an X-9 flare; a very strong solar flare. That was

actually the strongest of a series of intense solar flares that

the Sun has released in the last week. So, the Sun – despite going into a bit of a slumber – has decided to send out a barrage of rather strong outbursts. These outbursts send a strong wave of gas and plasma from the Sun barrelling at the Earth. As we see in this next graphic [Fig. 6], as is a rather

well-known phenomenon, when the Earth's magnetic field gets blasted by these outbursts from the Sun, it causes the Earth's magnetic field to begin to fluctuate wildly; what's called a "geo-magnetic storm." So, a storm in the Earth's magnetic field.

I'm sure most people know, our entire planet is surrounded by a magnetic field that is critical to supporting and protecting

life on Earth, providing certain unique electromagnetic conditions to the biosphere on Earth; it's part of our regular Earth system we live with day to day, year to year, etc. When the Earth's magnetic field gets blasted with these outbursts of

solar activity, the Earth's magnetic field goes into these fluctuations referred to as "geo-magnetic storms." What you're

looking at here [Fig. 7] is an index provided by NOAA of the level of geo-magnetic activity over the last three or four days.

As you can see, coming into the night of September 7th and into the very early morning of September 8th, we saw an explosion of a very intense geo-magnetic storm, corresponding with these outbursts of solar activity which are referred to as a "coronal mass ejection"; an ejection of material from the surface of the Sun, corresponding with that intersecting Earth's magnetic field.

As you might intuit from this diagram, what we've currently experiencing is a very intense event; a very intense geo-magnetic storm classified as severe by NOAA's metrics.

There's much that can be said about this. These geo-magnetic storms are known to be potentially dangerous to the

Earth's electrical infrastructure. That's something that's becoming a very well-known and clear point of concern, that when

we have these types of geo-magnetic storms, this can actually wreak havoc on our electrical grid. That's something we actually

want to keep a very close eye on today and in the coming days. But another aspect of this, which we see in the next graphic [Fig. 8] is that when the Earth's magnetic field is compressed like this, this actually temporarily increases the shielding of

the Earth from galactic cosmic radiation. So, we temporarily have a stronger protection from this continuous flow, this continuous input of radiation coming from our entire galactic system. This is also another well-known phenomenon; this is referred to as a "Forbush decrease," named after the scientist who identified this event whose name was Scott Forbush. But as

you can see here, from the most recent data being provided,

this
is an indication of the level of galactic radiation reaching
the
Earth's atmosphere, and we can see this sharp drop coming
immediately in the context of this geomagnetic storm and the
solar outburst.
These are all well-known phenomena. These are not
mysterious, these are not unexplained or unknown, but there's
an
element of this that does not yet get enough attention; which
is
that, when you have this particular type of activity,
geomagnetic
storms, reduction of the cosmic radiation reaching the Earth's
atmosphere, this is known to very likely be a factor in
potentially increasing the severity and strength of hurricanes
and cyclones. And what we have on the screen here is one
study,
showing that in 2005, this tragic event of Hurricane Katrina
which we heard referenced earlier, was actually partially
strengthened by the activity of the Sun in a very similar way
to
what we're looking at right now. [Fig. 9] This was a study by
Prof. Sergei Pulinetz, and some associates as you can see on the
byline there; where they analyzed a very similar situation
where,
when Katrina was a few days off the Gulf Coast for its
actually
second landfall, there was a coronal mass ejection, there was
a
geomagnetic storm, and that led to a strengthening of
Hurricane
Katrina at the time.
What we're looking at now, today, is a potentially similar
situation, where what we see with these cosmic effects on the
weather system, is that when you have these reductions in

cosmic

radiation reaching the atmosphere, that actually can lead to a greater temperature difference between the surface of the ocean

and the top of the atmosphere, which can lead to a greater rate

of convection and a strengthening of the hurricane.

And so those are the conditions we're immediately watching now with Hurricane Irma, which is already a very strong hurricane. We're already seeing a geomagnetic storm. Various people who are aware of these potential cosmic influences on these events are watching very closely to see if we will see a strengthening of Irma in response to these conditions.

This is a developing situation; I'm sure we'll have more on this in the coming days, but as I said at the beginning, this is

an unfortunate but valid example of the kinds of lessons we should take to heart as mankind, and realize that this is for example the perfect area of study that we, the United States, should be collaborating on with Russia and with China on developing greater insights into.

This brings back to mind Mr. LaRouche's work on the Strategic Defense Initiative and the revival of that proposal with the "Strategic Defense of the Earth," where the same principle was brought forward; namely, that the United States, Russia, leading powers need to move beyond a system of conflict

and mutually assured destruction and towards a system where we realize that mankind as a whole, and especially these leading most powerful nations, have to come together and provide all the

resources we have available as nations, all of our scientific capabilities, all of our technologies, and actually bring these

together in joint efforts to defend our planet as a whole from these types of events. Better understand these cosmic influences

driving our climate and weather systems, and begin to determine

what we can do to defend our populations from these types of activities.

So we'll be watching the situation very closely. We'll see what develops over the coming days, and we'll certainly have more

on this very dramatic situation with these coming hurricanes as

things develop.

OGDEN: Thank you, Ben.

GALLAGHER: Actually, I have two questions, Ben. The meteorologists are saying now that there's an extremely high temperature differential between the upper atmosphere and the Earth's surface in the western Atlantic and the Gulf; they're connecting that directly to the great strength of these hurricanes. Are you saying this is related? In that work that you just showed [by Pulinets, et al.], that this is related to the reduced cosmic irradiation of the upper atmosphere? That's

one question.

The other has to do with the space assets that are watching all this. Do they need to be increased? I heard, for example,

that in the case of radar satellite observations of the development of Harvey, that these were German radar satellites that were doing this. Are there missing assets or assets that should be increased in the U.S., in the NASA program?

DENISTON: Yes, to take the first question. Generally, over time the upper atmosphere will be cooler than the oceans in this

region. So you have a certain temperature differential that's already naturally there.

The role that galactic radiation plays, is that actually helps to facilitate a higher rate of condensation of water

vapor,
and release of latent heat, in this region. So the flux of
cosmic
radiation actually helps to facilitate a slight warming of the
upper atmosphere in this region. If you have that process all
of
a sudden halted, you'll get less warming, and obviously
cooling
of the upper atmosphere, which could increase the temperature
difference and lead to an even stronger hurricane.
That process is happening now; the conditions that are being
reported on already are before we're seeing the effects of
this.
Now obviously, this is not a simplistic, mechanical, 1, 2, 3,
process. There are many factors involved, there's variations
in
the cosmic radiation flux coming in already; there's many
other
factors involved in affecting the hurricane itself. So we're
not
in a position to absolutely say one way or the other exactly
what
the effect of this situation is going to be. But we can
definitely identify Katrina; and then other hurricanes have
been
studied as well, where it's been shown that there formation or
their strengthening often comes a couple days after these
types
of geomagnetic storms and drops in the cosmic radiation flux.
Again, the mechanism, the causal relation that Professor
Pulinets
and others have presented, is that relates to this heating of
the
upper atmosphere by cosmic radiation flux.
But that directly ties into your second question, is that,
yeah, we need many more satellites and other instruments to be
monitoring these conditions, much more extensively and in real

time around the world. We do have some very impressive assets up there; but much more is needed to really better understand, not just the Earth's own atmosphere and weather system, but the relation to the activity of the Sun and the activity of the Galaxy. One of our key assets for directly measuring the activity coming from the Sun towards the Earth, which is called the ACE satellite, is already many years past its life expectancy and expected to fail at any time. As of now, we have no replacement ready to send up. That's just one example. That's a satellite that sits directly in between the Earth and the Sun, and intercepts the high-energy radiation, especially the plasma, coming from the Sun before it reaches the Earth, and at least gives us a little bit of a warning and analysis of what the Sun is sending at us. And that thing is ready to go. That's just one example. I think this also relates to the question of earthquakes and earthquake forecasting which we've covered on this site before also. [See interview with Prof. Sergey Pulinet <http://archive.larouchepac.com/node/17944>] We could use dedicated satellites that could help measure the precursor conditions, that could alert us to coming earthquakes, like this devastating earthquake that just hit off the coast of Mexico. So there are certainly more satellite systems that we could be developing, more ground-based systems as well, to get some better understanding of the intersection of solar activity, galactic activity, the activity intrinsic to the Earth system itself; and actually begin to get a better handle on how all these factors play together in affecting the climate and affecting the weather. And really, to get serious about it,

begin to think about how we can manage these situations and intervene; and obviously, forecast and give early warning, but potentially even intervene to change these conditions and defend

life on Earth.

And that should be a top, strategic priority of leading nations of the world. And I think that just goes hand in hand with this new paradigm that we're seeing potentially emerging with the leadership of China, with its Belt and Road initiative,

and with this idea of "win-win cooperation"; in which we can move

beyond, finally, and put behind us this insane geopolitical games

which you're still seeing attempting to be rammed down Americans'

throats with this crazy lie about Russian "hacking" and attempting to make the Russians look like the biggest bogeymen in

the world, and play up this crazy game of conflict against Russia, economic warfare against China. These are our allies! We've got to put all of this behind us and look at them as collaborators, for our nation, for other nations in the world that can help us to defend our species as a whole against these

kinds of conditions.

OGDEN: Let me pick up directly off what you just referenced, Ben, and put on the screen the advertisement for the

conference that's coming up in New York City tomorrow, which will

go directly to that point. This is a conference as you can see

that's featuring William Binney, NSA whistleblower; Ray McGovern,

the founder of the Veterans Intelligence Professionals for

Sanity

(VIPS) and himself a veteran CIA analyst; and William Wertz from

{Executive Intelligence Review}. The title of the event, is: "The Russian 'Hack' Inside Job: Who's Trying To Destroy the Presidency and Start a World War with Russia?" As you can see on

the screen there, there's still time for you to RSVP and register

to attend, that's going to be available, <http://lpac.co/ytvips> .

That link is active now, but it's going to be available in the description of the video which is immediately below this video in

the YouTube player. If you're in New York City also you can get

in contact, and register for the event in person.

This is going to be an historic event, following up on the memo, which is becoming a controversial memo which was published

by William Binney, Ray McGovern and others from VIPS, which documented that according to the metadata the so-called "Russian

hack" of DNC emails could not have been a hack, but was in fact

some sort of inside job, a leak in order to set up the conditions

where, now, you have this so-called Russia-gate, and the mad drive to undermine the efforts that Trump had at least intended

to initiate to restore the kinds of cooperate relation between the United States and Russia.

It's this kind of great powers relationship between the United States and Russia, the U.S. and China, what we now see developing in terms of the BRICS, with Russia, China, India, Brazil and South Africa and other national relationships: This

is what Lyndon LaRouche has been campaigning for for years, in that form. To say, now is the time to abandon and discard this

British Imperial mentality of geopolitics, petty competition over

so-called natural resources, or "limited" natural resources, and

perpetual war; and to initiate exactly what you're saying, Ben,

this kind of cooperation within the species as a whole: To say,

what are the common aims of mankind and how can we collaborate in

a "win-win" modality to achieve those common aims.

And under that category you would say that common defense of mankind from these great natural and terrestrial,

extraterrestrial phenomena, which we see expressed in discrete ways in the form of these hurricanes, those kinds of natural disasters; also these earthquakes, which are obviously part of much broader and much larger kind of terrestrial phenomena, which

we have yet to understand. And what is the connection of that to

the space weather that our planet exists in?

So that's a fascinating kind of view.

But just in the same way that we have to abandon those geopolitics abroad, we also have to abandon the kinds of British/Wall Street mentality here in the United States, which is

this insane negligence of our physical infrastructure, and in the

interest of mere, monetary speculation; and to return to the general welfare principle, you heard Mr. LaRouche so beautifully

and emphatically say that, in that webcast excerpt that we have

from 2005, in the aftermath of Katrina; return to the general

welfare and restore the system of Hamiltonian national credit. So I think that's a sufficient place to conclude our broadcast here, today. I'd like to thank you, Ben, for joining us, remotely there. And we'll stay tuned for developments as they occur on that front. And I'd like to thank Paul Gallagher for joining me here in the studio. So please tune in on this website tomorrow, at 1 p.m. Eastern Time, for the historic conference out of New York City, featuring Bill Binney, Ray McGovern, and Will Wertz; and we'll be back with you on Monday for our strategic overview. Thank you for joining us and please stay tuned to larouchepac.com.

Del II af MANHATTAN-MØDE, 26. aug.:

**»Bring USA ind i det Nye Paradigme, Nu!«
Spørgsmål til Helga Zepp-LaRouche**

Jeg talte med nogle mennesker i Europa i de seneste par dage i forskellige lande, og de siger alle: »Jeres politik vinder. Det kommer. I ved, I var en meget vigtig indflydelse. Dette er jeres politik.« Så folk, der har kendt os længe, ved dette, og

derfor skal I blot sikre jer, at mange folk kender til dette alternativ, for når folk først ved, at der er et helt andet system, begynder de at tænke på en helt anden måde, og de bliver vrede over, at man fortæller dem løgne, eller at sandheden holdes tilbage fra dem. I øjeblikket er det væsentlige, at være overbevist om, at, når folk først kender til dette, så forandrer de sig. Jeg mener, vi har et fantastisk moment, for det eneste, der behøves, er, at præsident Trump annoncerer noget stort, som Roosevelt gjorde med New Deal. Jeg ville ikke forsværge, at Trump ikke kan gøre det. Jeg mener, at Trump har karakteren til det, han har temperamentet til at overraske sine modstandere, og jeg mener, at vi skal skabe betingelserne i landet, der kan tilskynde ham til at gøre dette. Vi må øge presset på befolkningen for, at Trump skal satse på et overordnet design for USA, som er større end presset fra Wall Street på ham, for at blive inde i kassen. De ønsker at inddæmme ham. De truer ham; hvis han ikke kapitulerer, så vil de dræbe ham eller impeache ham.

Download (PDF, Unknown)

Ikke flere Houston-katastrofer:

Lyndon LaRouche siger, hvad det er, der må ske 'lige med det

samme'

Leder fra LaRouche PAC, 31. august, 2017 – I dag udstedte LaRouche PAC en erklæring om, hvad der må gøres i betragtning af, at orkanen Harveys ødelæggelser ikke er en »naturlig« katastrofe, men er et resultat af kriminelle politikker. Erklæringen vil ligeledes udkomme på tryk i næste nummer af *The Hamiltonian*, LaRouche-bevægelsens plakat-avis, der uddeles i New York, sammen med hele Helga Zepp-LaRouches tale på konferencen den 26. august i New York City, om den amerikanske infrastruktur-nødsituation. [Erklæringen kan læses på engelsk her.](#)

Ikke flere Houston-katastrofer:

Lyndon LaRouche siger, hvad det er, der må ske 'lige med det samme'

Katastrofen i Texas er en menneskeskabt katastrofe, der skete som følge af denne nations valgte repræsentanters kriminelle neglekt; de valgte repræsentanter, der har fortsat med at støtte Wall Streets spekulationsøkonomi og imperieambitioner, alt imens de samtidig fremfører, at nationen ikke har råd til at genopbygge og erstatte sin forældede og nedbrudte, økonomiske infrastruktur. For tredje gang siden 2005 er store, amerikanske byer blevet oversvømmet og deres indbyggere bragt til fortvivlelse, fordi planerne for ny infrastruktur, der kræver investeringer for titals milliarder, til beskyttelse af befolkningen, er blevet ignoreret og afvist. Orkanen Harvey er nu den overhængende, værste, nationale katastrofe i nationens historie, og det er en katastrofe, som ikke behøvede indtræffe.

I 2005 dræbte orkanen Katrina næsten 2.000 mennesker og anrettede økonomiske skader for \$130 mia. Først da, og langsomt, blev nye sikkerhedsforanstaltninger til

oversvømmelseskontrol og barrierer mod havet langt om længe bygget for New Orleans, til en brøkdel af de menneskelige omkostninger og omkostningerne for skaderne, som stormen forårsagede. Hvor mange unødvendige dødsfald og lidelser kunne dette projekt have afværget?

Fire år senere mødtes det Amerikanske Civilingeniør-selskab i Manhattan for at diskutere flere muligheder for barrierer mod flodbølger i New York City-området. Det økonomiske overslag for den største af disse muligheder lød på \$9 mia. Regeringen besluttede ingenting at gøre. Så dræbte superstormen Sandy i 2012 flere end 100 mennesker og forårsagede økonomiske tab for \$65 mia. Netop nu gennemlever indbyggere i New York-området »Helvedessommeren«, med det 100 år gamle, regionale transportsystem, der for fem år siden blev oversvømmet og beskadiget, og som heller ikke blev repareret eller erstattet i det nødvendige tempo.

De svimlende økonomiske og menneskelige lidelser, forårsaget af orkanen Harvey i Texas' og Louisianas golfområde, kendes endnu ikke, men vil vokse i størrelsesorden i takt med, at vandet trækker sig tilbage; men, hvad man i mange år har vidst, er, at Texas' byer ved golfen er i fare for oversvømmelser, og gentagne gange er blevet oversvømmet. Alligevel er der ikke blevet bygget nogen sikkerhedsforanstaltninger mod oversvømmelser eller infrastruktur til beskyttelse mod orkaner, siden slutningen af Anden Verdenskrig. Man havde udarbejdet planer for et nyt system for Houston-området, men omkostningerne på \$25 mia. blev vurderet til at være »for høj« en pris for vore Wall Street-dominerede regeringskontorer og valgte repræsentanter. Nu er hundrede af milliarder af dollars, og uvurderlige menneskeliv, gået tabt.

Alle disse katastrofer, samt andre i den seneste tid, kunne have været afværget for en brøkdel af de sluttelige omkostninger i tabt rigdom, for slet ikke at tale om tabte liv. Medierne insisterer over for amerikanerne, og katastrofen

i den enkelte by skyldes byens særlige økonomiske vaner, dens beliggenhed, dens jurisdiktioners indbyrdes skænderier, dens ignorering af klimaforandring eller dens beliggenhed tæt på vand! Dette er nonsens. Wall Street, der gentagne gange er blevet reddet ved statslige midler (bail-out) til billioner af dollars uden, at det har medført noget som helst andet end øget forarmelse for det amerikanske folk, må ikke længere have lov at diktere USA's økonomiske politik.

»Nationen kræver handling, og handling nu!«, med præsident Franklin Roosevelts ord. Under hans præsidentskab og op igennem 1940'erne blev ny infrastruktur – såsom Tennessee Valley Authority – til afværgelse af sådanne »naturkatastrofer« finansieret af statslig kredit, såsom via *Reconstruction Finance Corporation* og *Works Progress Authority*.

Orkanen Harvey, der drukner byer i det østlige Texas, bør være den alarmklokke, der afslutter 70 år, hvor landet har været uden sådanne statslige kreditinstitutioner.

Et kursskifte er nødvendigt

Den 30. august krævede Lyndon LaRouche et »kursskifte« i politikken »med det samme«. Han krævede den omgående skabelse af en national (dvs. statslig) kreditinstitution til ny, højteknologisk infrastruktur, ligesom det, Franklin Roosevelt anvendte, da langt størstedelen af vores nuværende infrastruktur blev bygget. Der er intet alternativ til skabelse af en statslig kreditinstitution som den, Alexander Hamilton brugte, og som er i overensstemmelse med vores Forfatning, til at finansiere de nødvendige billioner i nye infrastrukturinvesteringer.

Vi må ligeledes handle for at genindføre Glass/Steagall-bankopdeling med det samme, med endnu en overhængende finanskriser, og med Wall Street, der fortsætter med at forhindre reel, produktiv investering. At gøre det muligt for

Wall Street at fjerne Glass/Steagall-loven i 1990'erne førte til et krak, der var årsag til tabt rigdom for \$10 billioner, massearbejdsløshed og ufortalte tab og afkortning af menneskeliv.

LaRouche insisterer på, at hans »Fire Økonomiske Love til at redde nationen« omgående må gennemføres, hvis dette land skal komme sig over orkanen Harvey og forebygge lignende katastrofer, der stammer fra vores rådende, fysiske økonomi, der er som en tikkende bombe:

- Genindfør Glass-Steagall: bryd Wall Street og dets magt op;
- Skab statslige kreditinstitutioner baseret på FDR's Reconstruction Finance Corporation og Alexander Hamiltons nationalbanker;
- Investér kreditten i ny infrastruktur med frontlinjetechnologier, inklusive højhastighedsjernbaner, fjerde generations fission, samt teknologier til fusionskraft og moderne systemer til beskyttelse mod storme og til vandmanagement;
- Vedtag et »forceret program« for opnåelse af fusion, som økonomisk drivkraft: lad en stor udvidelse af NASA's rumforskningsprogram forsyne os med drivkraften bag produktivitet og produktiv beskæftigelse.

Et Nyt Paradigme begynder at virke

Kinas Bælte & Vej Initiativ, et internationalt projekt for nye »jernbane-landbroer« og store projekter for infrastrukturudvikling, tilbyder omgående samarbejde om kreditten til og byggeriet af ny infrastruktur i USA. Dette initiativ iværksætter nu store projekter, som de længe har identificeret som værende absolut nødvendige, såsom Kalkanalen i Sydøstasien og genoplivningen af Tchadsøen i Subsaharisk Afrika, projekter, som Lyndon LaRouche og hans hustru, Helga Zepp-LaRouche, længe har været fortalere for.

Helga og Lyndon LaRouche leder en national mobilisering, der fokuserer på at få præsident Trump til omgående at bringe Amerika ind i det af Kina initierede Bælte & Vej Initiativ for byggeri af ny infrastruktur i hele verden. Dette »win-win«-initiativ, og USA's tilslutning til dets projekter i hele verden, samt ligeledes USA's byggeri af sin egen, nye infrastruktur, betyder genoplivningen af USA som en industrimagt.

Den 26. august talte **Helga Zepp-LaRouche på en konference i Manhattan** om infrastruktur-nødsituationen i USA, hvor hun kom med følgende forslag:

»Tænk engang på det enorme potentiale, der åbner sig, hvis USA ville samarbejde med Bælte & Vej Initiativet«,

sagde Zepp-LaRouche til konferencen.

»Jeg mener, det er vigtigt, at man forestiller sig et helt andet system. Hvis USA i dag ville gøre, hvad Franklin D. Roosevelt gjorde – en New Deal, Glass-Steagall, samarbejde med Kina – kunne USA opleve en industriel revolution, større end på noget andet tidspunkt i sin historie. Folk må simpelthen forestille sig, at vi nu befinder os ved et systems afslutning, et system, der ikke kan reddes. Vi må erstatte det med et totalt andet system, og det har de fleste mennesker simpelthen svært ved at forestille sig, men der er eksempler på sådanne forandringer. Marshallplanen i Europa var f.eks. et sådant eksempel, og Meiji-restaurationen i Japan var et sådant eksempel – det, som Roosevelt gjorde med New Deal, så folk må simpelthen tænke, at en sådan dramatisk forandring absolut er mulig i dag.«[1]

LaRouche PAC har påtaget sig ansvaret for at få præsident Trump og Kongressen til at udføre denne handling. Men det er ligeledes alle amerikaneres ansvar, der tænker på sig selv som borgere: de, der aktivt har støttet præsidenten eller senator Bernie Sanders; de, der ikke støttede nogen, på grund af afsky

for manipulationen, og den fortsatte manipulation, af valget, men som har ønsket en drastisk ændring i politikken med afindustrialisering og Wall Street-spekulation, der styrer landet; de, der kender mennesker, der blev dræbt eller gjort hjemløse og forarmede af de af Wall Street forårsagede »naturkatastrofer«. De må nu alle handle og lade deres stemmer blive hørt.

For, at se på, hvad der, nu igen, sker med store, amerikanske byer, fører alle ved deres fulde fem til den samme konklusion: Der er intet alternativ.

Foto: Oversvømmelser forårsaget af orkanen Harvey nær Houston Downtown. 27. august, 2017. (Youtube Screengrab / Evan Mallett)

[1] Citatet er fra 'Spørgsmål til Helga Zepp-LaRouche', efter hendes indledende indlæg. (-red.)

Bring USA ind i det Nye Paradigme, Nu!

Af Helga Zepp-LaRouche

Jeg er meget glad for at tale for jer, for dette giver mig lejlighed til understrege for mit eget perspektiv, hvorfor jeg mener, at dette er det mest dramatiske øjeblik i historien, i vores levetid. Hvis dette går den rigtige vej, kunne vi være i et fuldstændig nyt paradigme, i en ny form for relationer mellem nationer på meget kort tid. Og, hvis det går den forkerte vej, ville vi meget hurtigt være tilbage i en kurs for konfrontation med Rusland og Kina, som vi havde med den tidligere administration. Og, i betragtning af alle

krisepunkterne og situationens drama, kunne det føre til Tredje Verdenskrig og civilisationens udslettelse.

Så imellem disse to muligheder kunne spændingen ikke være større, og det sted, hvor denne kamp udkæmpes, er selvfølgelig USA.

Download (PDF, Unknown)

APPEL: PRÆSIDENT TRUMP, EFTERFORSK BRITISK UNDERMINERING AF USA

Appel til præsident Donald Trump,

Det Hvide Hus,

1600 Pennsylvania Avenue, N.W.

Washington, DC 20500.

Lyndon LaRouche har, med hensyn til den igangværende svindelagtige skandale med Russia-gate, der er rettet mod præsident Trump, erklæret, at det amerikanske folk må kræve, at det igangværende, forræderiske britiske kup imod præsidentskabet, og nationen, stoppes, og at gerningsmændene retsforfølges og fængsles. Vi, underskriverne, erklærer os enige med erklæringen og det følgende:

1. Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS) har fremlagt beviser for præsident Trump for, at Rusland aldrig hackede Demokraternes Nationalkomite. De omtalte e-mails blev lækket af en insider, og ikke hacket, og

blev efterfølgende manipuleret for at tilskrive Rusland ansvaret. En ny særlig anklager bør udpeges for at efterforske dem, der er ansvarlige for at begå det efterfølgende svindelnummer, der har skadet og delt hele vor nation så meget.

2. Der er rigelige registrerede beviser, der viser, at britiske institutioner og tjenester udførte et samordnet angreb på kandidat, og nu præsident, Donald Trump med det formål at øve indflydelse på, og dernæst omstøde, resultatet af det amerikanske valg. Handlingerne udført af tidligere MI6-agent Christopher Steele og hans firma Orbis Business Intelligence, der er involveret i at skabe falske og slibrige anklager mod præsidenten, efter at være blevet betalt over \$1.000.000 af tilhængere af Hillary Clinton, er frugtbare mål for efterforskning, ligesom også handlinger, udført af GCHQ (det britiske NSA), er det. Hvis en ny, særlig anklagers efterforskning viser britisk indblanding, bør den særlige relation mellem USA og Storbritannien opgives i enhver henseende.

Med LaRouches ord, Opgiv det britiske system. Red folket.

Underskrift ...

(Bemærk, at Appellen på LaRouchePAC's webside også kan underskrives af udlændinge).

Download (PDF, Unknown)

VIPS Memorandum til præsidenten: »Var det 'russiske hack' et inside-job?«

*Tekniske undersøgelser af »russisk hacking« af den Demokratiske Nationalkomites (DNC) computere sidste år afslører, at, den 5. juli, 2016, blev data **lækket (ikke hacket)** af en person, der havde fysisk adgang til DNC's computere. Efter at have undersøgt metadata fra »Guccifer 2.0«'s indbrud den 5. juli, 2016, i DNC-serveren, har uafhængige cyber-efterforskere konkluderet, at en insiderperson kopierede DNC-data over på en ekstern lagerfacilitet.*

VIPS Memorandum til præsidenten: »Var det 'russiske hack' et inside-job?«

Den 24. juli, 2017, offentliggjorde consortiumnews.com et memorandum, som Veteran Intelligence Professionals for Sanity, VIPS, havde udarbejdet til USA's præsident, og til offentliggørelse. I sin artikel, under overskriften, »Intel Vets Challenge 'Russia Hack Evidence«, kommer de med redaktionelle bemærkninger, der går ud på, at VIPS-memoet indeholder to forkerte datoer, som dog ikke påvirkede memoets hovedkonklusion, nemlig, at indbruddet i DNC-e-mails, som Rusland fik skyld for, ikke kunne have været et hack – fra Rusland eller nogen anden. De dele af memoet, der vedrører de forkerte datoer, er blevet rettet (af consortiumnews.com).

Dernæst følger en kort redegørelse for rettelserne:

- Den 14. juni, 2016 (og ikke, som VIPS-memoet fejlagtigt

siger, den 15.) var den dag, hvor Crowdstrike sagde, skadelig software var blevet fundet i DNC-serveren og hævdede, der forelå beviser for, at den skadelige software var indført af russere. (Den følgende dag – den 15. – tog »Guccifer 2.0« ansvaret for »hacket« og hævdede at være WikiLeaks' kilde.)

- Selv om VIPS-memoet korrekt anførte, at, den 15. juni, 2016 udlægger ... »Guccifer 2.0 et dokument, som de tekniske undersøgelser viser, var kunstigt manipuleret med 'russiske fingeraftryk'«, så indikerer anden tekst i memoet fejlagtigt, at beviser for sådan manipulation også blev fundet i »Guccifer 2.0« metadata fra kopieringsbegivenheden den 5. juli.

MEMORANDUM TIL: Præsidenten

FRA: Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS)

EMNE: Var det »russiske hack« et inside-job?

Kort resume

Tekniske undersøgelser af »russisk hacking« af den Demokratiske Nationalkomites (DNC) computere sidste år afslører, at, den 5. juli, 2016, blev data **lækket (ikke hacked)** af en person, der havde fysisk adgang til DNC's computere. Efter at have undersøgt metadata fra »Guccifer 2.0«'s indbrud den 5. juli, 2016, i DNC-serveren, har uafhængige cyber-efterforskere konkluderet, at en insiderperson kopierede DNC-data over på en ekstern lagerenhed.

Et hovedresultat af de uafhængige kriminaltekniske undersøgelser er den konklusion, at DNC-data blev kopieret over på en lagerenhed **med en hastighed, der overstiger**

kapaciteten ved et udefrakommende Internet-hack. Hvad der er lige så vigtigt, så viser de tekniske undersøgelser, at kopieringen fandt sted på østkysten af USA. Hidtil har mainstream-medierne ignoreret resultaterne af disse uafhængige undersøgelser. [se her og her].

Den uafhængige analytiker Skip Folden, der trak sig tilbage efter 25 år som IBM Program Manager for Information Technology, USA, og som undersøgte de nylige kriminaltekniske resultater, er medforfatter af dette Memorandum. Han har udarbejdet en mere detaljeret teknisk rapport med titlen, »*Cyber-Forensic Investigation of 'Russian Hack' and Missing Intelligence Community Disclaimers*« (Kriminalteknisk cyberundersøgelse af 'russisk hack' og manglende dementi fra efterretningssamfundet), og har sendt den til den særlige rådgivers kontor og justitsministerens kontor. VIPS-medlem William Binney, en tidligere teknisk direktør i National Security Agency (NSA), samt andre senior-NSA-»alumner« i VIPS, bevidner de uafhængige, tekniske resultaters professionalisme.

De nylige kriminaltekniske undersøgelser udfylder et afgørende hul. Hvorfor FBI forsømte at udføre uafhængige, kriminaltekniske undersøgelser af det oprindelige »Guccifer 2.0«-materiale, er fortsat et mysterium – og det samme er manglen på ethvert tegn på, at de »håndplukkede analytikere« fra FBI, CIA og NSA, der skrev »Vurderingen fra Efterretningssamfundet«, dateret 6. januar, 2017, ofrede kriminaltekniske undersøgelser nogen som helst opmærksomhed.

BEMÆRK: Der har været så megen sammenblanding af anklager om hacking, at vi ønsker at gøre dette Memorandas primære fokus helt klart. Vi fokuserer specifikt på det angivelige »hack« den 5. juli, udført af Guccifer 2.0, af DNC-serveren. I tidligere VIPS-memoranda adresserede vi manglen på ethvert bevis, der forbinder de angivelige Guccifer 2.0-hacks og WikiLeaks, og vi bad specifikt præsident Obama om at afsløre eventuelt bevis på, at WikiLeaks fik DNC-data fra russerne [se her og her].

Han adresserede dette punkt under sin sidste pressekonference (18. januar) og beskrev »efterretningssamfundets konklusioner« som »ikke endegyldige«, selv om Vurderingen fra Efterretningssamfundet af 6. januar gav udtryk for »stor overbevisning« om, at russisk efterretning »videresendte materiale, det fik fra DNC ... til WikiLeaks«.

Obamas indrømmelse kom ikke som en overraskelse for os. Det har længe stået os klart, at grunden til, at den amerikanske regering mangler endegyldigt bevis på en overførsel af et »russisk hack« til WikiLeaks skyldes, at der ikke fandt en sådan overførsel sted. For det meste baseret på den kumulativt unikke, tekniske erfaring hos vore eks-NSA-kolleger, har vi i næsten et år sagt, at DNC-data kom til WikiLeaks via en kopi/et læk fra en DNC-insider (men næsten med sikkerhed ikke fra den samme person, der kopierede DNC-data den 5. juli, 2016).

Ud fra det tilgængelige materiale konkluderer vi, at den samme proces med en inside-DNC-kopi/et læk blev brugt på to forskellige tidspunkter, af to forskellige enheder, og til to klart forskellige formål:

- Et inside-læk til WikiLeaks, før Julian Assange den 12. juni meddelte, at han var i besiddelse af DNC-dokumenter og planlagde at offentliggøre dem (hvilket han gjorde den 22. juli) – hvor det formodede formål var at afsløre en stærk partiskhed til fordel for Clinton-kandidaturet, og
- Et særskilt læk den 5. juli, 2016, for på forhånd at forfalske noget, WikiLeaks senere måtte offentliggøre, ved at »vise«, at det kom fra et »russisk hack«.

Hr. præsident,

Dette er vores første VIPS-memorandum til Dem, men vi har en historie for at lade amerikanske præsidenter vide, hvornår vi

mener, vore tidligere efterretningskolleger har taget fejl i noget, der er vigtigt, og hvorfor. For eksempel advarede vores første sådant memorandum, en kommentar til præsident George W. Bush om Colin Powells tale i FN den 5. februar, 2003, om, at de »utilsigtede konsekvenser sandsynligvis ville blive katastrofale«, ifald USA angreb Irak og »retfærdiggjorde« krigen ved hjælp af efterretninger, som vi pensionerede efterretningsofficerer let kunne se, var svindel og drevet af en krigsdagsorden.

»Vurderingen fra Efterretningssamfundet« den 6. januar, af »håndplukkede« analytikere fra FBI, CIA og NSA, synes at passe ind i den samme kategori med at være drevet af en dagsorden. Den er i vid udstrækning baseret på en »vurdering«, og ikke støttet af nogen øjensynlige beviser, der går ud på, at en dunkel enhed med tilnavnet »Guccifer 2.0«, hackede DNC på vegne af russisk efterretning og gav DNC-e-mails til WikiLeaks.

De nylige, ovenfor nævnte resultater har slået et enormt skår i denne vurdering og sået alvorlig tvivl om fundamentet for den usædvanligt succesfulde kampagne for at lægge skylden på den russiske regering for hacking. De lærde hoveder og politikere, der har anført angrebet mod russisk »indblanding« i det amerikanske valg, kan forventes at forsøge at så tvivl om disse kriminaltekniske resultater, skulle disse nogensinde finde på at boble op til overfladen i mainstream-medierne. Men de tekniske begrænsninger af nutidens Internet forstås bredt. Vi er parat til at besvare alle substantielle udfordringer på basis af deres fortjenester.

De kunne måske tænke Dem at spørge CIA-direktør Mike Pompeo om, hvad han ved om dette. Vores egen lange erfaring i efterretningssamfundet indikerer, at det er muligt, at hverken tidligere CIA-direktør John Brennan, eller de cyber-krigere, der arbejdede for ham, har været fuldstændig oprigtige over for deres nye direktør med hensyn til, hvordan alt dette fandt sted.

Kopieret, ikke hacket

Som ovenfor anført, så fokuserede det netop afsluttede, uafhængige, kriminaltekniske arbejde på data, der var *kopieret (ikke hacket)* af et dunkelt individ ved navn »Guccifer 2.0«. De kriminaltekniske beviser reflekterer det, der synes at have været en desperat bestræbelse på at »give russerne skylden« for at offentliggøre særdeles pinlige DNC-e-mails tre dage før det Demokratiske partikonvent sidste juli. Eftersom indholdet af DNC-e-mailene stank af partiskhed til Clintons fordel, så hendes kampagne det tvingende nødvendigt at aflede opmærksomheden fra indhold til herkomst – som i hvem »hackede« disse DNC-e-mails? Kampagnen blev entusiastisk støttet af de føjelige »mainstream«-medier; det kører stadig for dem.

»Russerne« var den ideelle synder. Og, efter at WikiLeaks redaktør Julian Assange den 12. juni, 2016, meddelte, »Vi har e-mails relateret til Hillary Clinton, der afventer offentliggørelse«, havde hendes kampagne mere end en måned før konventet til at indskyde sine egne »kriminaltekniske fakta« for at forberede medie-pumpen til at lægge skylden på »russisk indblanding«. Fr. Clintons PR-chef Jennifer Palmieri har forklaret, hvordan hun brugte golfvogne til at foretage runderne under konventet. Hun skrev, at hendes »mission var at få pressen til at fokusere på noget, som selv vi fandt vanskeligt at forarbejde: nemlig udsigten til, at Rusland ikke alene havde hacket og stjålet e-mails fra DNC, men at det havde gjort det for at hjælpe Donald Trump og skade Hillary Clinton«.

Uafhængige cyber-efterforskere har nu fuldført den form for kriminalteknisk arbejde, som efterretningsvurderingen ikke gjorde. Mærkeligt nok stillede disse »håndplukkede« efterretningsanalytikere sig tilfredse med at »vurdere« dit og »vurdere« dat. I modsætning hertil gravede efterforskerne dybt og kom op med verificerbare beviser fra metadata, der blev

fundet i registreringen af det angivelige russiske hack.

De fandt, at det påståede »hack« af DNC af Guccifer 2.0 ikke var noget hack, af Rusland eller af nogen andre. Det stammede snarere fra en kopiering (over på en ekstern lagerenhed – som f.eks. et USB-stik) udført af en insider. Data blev lækket for at involvere Rusland. Vi ved ikke, hvem eller hvad, den skumle Guccifer 2.0 er. Vi foreslår, De spørger FBI.

Den kronologiske rækkefølge

12. juni, 2016: Assange meddeler, at WikiLeaks står foran at offentliggøre »e-mails relateret til Hillary Clinton«.

14. juni, 2016: DNC-kontrahent CrowdStrike (der har en tvivlsom professionel historie og utallige interessekonflikter) meddeler, at skadelig software er blevet fundet på DNC-serveren og hævder, der er beviser for, at det blev indført af russere.

15. juni, 2016: »Guccifer 2.0« bekræfter DNC-erklæringen; påtager sig ansvaret for »hacket«; hævder at være en kilde til WikiLeaks; og udlægger et dokument, som tekniske undersøgelser viser, er forfalsket med »russiske fingeraftryk«.

Vi mener ikke, at timingen med den 12., 14. og 15. juni var rent tilfældig. Det antyder snarere begyndelsen af et forebyggende træk for at associere Rusland til det, WikiLeaks måske stod for at offentliggøre, og »vise«, at det kom fra et russisk hack.

Hovedbegivenheden

5. juli, 2016: I de tidlige aftentimer, Eastern Daylight Time (EDT), kopierede nogen i EDT-tidszonen med en computer, der var direkte tilsluttet DNC-serveren eller DNC Local Area

network, 1.976 megabyte data på 87 sekunder over på en ekstern lagerenhed. ***Denne hastighed er langt hurtigere end det, der er muligt med et hack.***

Det fremstår således som, at det påståede »hack« af DNC af Guccifer 2.0 (den selvudråbte kilde til WikiLeaks) ikke var et hack af Rusland eller nogen anden, men snarere var en kopiering af DNC-data over på en ekstern lagerenhed.

»Tilsløring & af-tilsløring«

Hr. præsident, den neden for beskrevne afsløring kan være relateret. Selv om det ikke skulle være det, mener vi, det er noget, De bør gøres opmærksom på i denne generelle forbindelse. Den 7. marts begyndte WikiLeaks at offentliggøre en skattekasse af originale CIA-dokumenter, som WikiLeaks markerede med navnet »Vault 7«. WikiLeaks sagde, det havde fået skattekisten fra en nuværende eller tidligere CIA-kontrahent og beskrev den som sammenlignelig i omfang og betydning med den information, Edward Snowden gav reportere i 2013.

Der er ingen, der har sat spørgsmålstegn ved ægtheden af de originale dokumenter i Vault 7, der afslører et stort spektrum af redskaber til cyber-krigsførelse, der sandsynligvis var blevet udviklet med hjælp fra NSA, af CIA's Tekniske Udviklingsgruppe. Denne gruppe var en del af det vidtstrakte CIA Direktorat for Digital Innovation – en vækstindustri etableret af John Brennan i 2015.

Digitale redskaber, man næppe forestiller sig – som kan tage kontrol over din bil og få den til at køre med over 100 miles/timen, for eksempel, eller som kan gøre det muligt at spionere gennem et Tv-apparat – blev beskrevet og behørigt rapporteret i *New York Times* og andre medier i hele marts måned. Men offentliggørelsen af Vault 7, del 3 den 31. marts, der afslørede programmet »Marble Framework«, blev

tilsyneladende vurderet til at være for delikat til at kunne kvalificere som »nyheder, der kunne trykkes« og blev holdt ude af *New York Times*.

Ellen Nakashima fra *Washington Post*, tilsyneladende, »fik ikke memoet« i tide. Hendes artikel af 31. marts havde den opsigtsvækkende (og korrekte) overskrift: **»WikiLeaks' seneste offentliggørelse af CIA's cyber-redskaber kunne afsløre tjenestens hacking-operationer«**.

WikiLeaks' offentliggørelse indikerede, at Marble var designet til fleksibel og brugervenlig »tilsløring«, og at Marble-kildekoden inkluderer en »af-tilsløring«, der kan omstøde CIA's tekst-tilsløring.

Hvad der er vigtigere, så skal CIA angiveligt have brugt Marble i løbet af 2016. Nakashima udelod dette i sin *Washington Post* rapport, men inkluderede en anden, betydningsfuld pointe, som WikiLeaks fastslog; nemlig, at tilslørings-redskabet kunne bruges til at udføre et »dobbeltspil mht. tilskrivning til tekniske undersøgelser« eller operation under falsk flag, fordi det inkluderer prøver på kinesisk, russisk, koreansk, arabisk og persisk.

CIA's reaktion var skarp. Direktør Mike Pompeo gik til angreb to uger senere og kaldte Assange og hans medarbejdere for »dæmoner« og fremførte; »Tiden er inde til at udråbe WikiLeaks som det, det virkeligt er, nemlig en ikke-statslig, fjendtlig efterretningstjeneste, der ofte tilskyndes af statslige aktører som Rusland.«

Hr. præsident, vi ved ikke, om CIA's Marble Framework, eller lignende redskaber, spillede en eller anden rolle i kampagnen med at give Rusland skylden for at hacke DNC. Vi ved heller ikke, hvor oprigtige skabningerne i CIA's Digital Innovation Directorate har været over for Dem, og over for direktør Pompeo. Dette er områder, der måske ville have gavn af Det Hvide Hus' snarlige gennemgang.

Putin og teknologi

Vi ved heller ikke, om De har haft en grundig diskussion om cyber-spørgsmål med præsident Putin. I sit interview til NBC's Megyn Kelly synes han ganske villig til – endda ivrig for – at adressere spørgsmål med relation til den form for cyber-redskaber, der afsløres i Vault 7-afsløringerne, om ikke for andet, så for at indikere, at han er blevet briefet om dem. Putin påpegede, at nutidens teknologi gør det muligt at »maskere og kamuflere hacking i en grad, hvor ingen kan forstå oprindelsen [af hackingen] ... Og, vice versa, så er det muligt at skabe en enhed eller et individ, som alle vil tro på, er den nøjagtige kilde til dette angreb.«

»Hackere kan være overalt«, sagde han. »Der kunne for øvrigt være hackere i USA, der meget dygtigt og professionelt gav sorteper videre til Rusland. Kan I ikke forestille jer et sådant scenarie?... Det kan jeg.«

Fuld afsløring: I løbet af de seneste årtier er ånden i vores efterretningsprofession udhulet i offentlighedens mening til et punkt, hvor man vurderer, at en analyse, der ikke har en dagsorden, er noget nær en umulighed. Vi tilføjer derfor dette dementi, som gælder for alt, vi i VIPS siger og gør: Vi har ingen politisk dagsorden; vores eneste formål er at udbrede sandhed og, når det er nødvendigt, stille vore tidligere efterretningskolleger til ansvar.

Vi taler og skriver uden frygt eller fordel. Som følge heraf er enhver lighed mellem det, vi siger, og det, præsidenter, politikere og lærde eksperter siger, rent tilfældig. Den kendsgerning, at vi finder det nødvendigt at inkludere denne påmindelse, siger meget om disse højst politiserede tider. Dette er vores 50. VIPS-memorandum siden den eftermiddag, Powell holdt sin tale i FN. Links til de forudgående 49 memoer

kan findes her.

FOR STYRELSESGRUPPEN, VETERAN INTELLIGENCE PROFESSIONALS FOR SANITY:

William Binney, tidligere NSA teknisk direktør for World Geopolitical & Military Analysis; medstifter af NSA's Signals Intelligence Automation Research Center

Skip Folden, uafhængig analytiker, pensioneret IBM Program Manager for Information Technology US (Medarbejder VIPS)

Matthew Hoh, tidligere kaptajn, USMC, Irak & Udenrigstjenesteeofficer, Afghanistan (medarbejder VIPS)

Larry C. Johnson, CIA & Udenrigsministeriet (pensioneret)

Michael S. Kearns, Efterretningsofficer i Flyvevåbnet (pensioneret), Master SERE Resistance to Interrogation Instructor

John Kiriakou, tidligere CIA-kontraterrofficer og tidligere seniorefterforsker, Senatskomite for Udenrigsrelationer

Linda Lewis, analytiker af politik for beredskab af masseødelæggelsesvåben (WMD), USDA (Landbrugsministeriet), pensioneret

Lisa Ling, TSgt (Teknisk sergent) USAF (USA's Luftvåben) (pensioneret), (medarbejder VIPS)

Edward Loomis, jr., tidligere NSA tekniks direktør for Office of Signals Processing

David MacMichael, National Intelligence Council, (pensioneret)

Ray McGovern, tidligere U.S. Army Infantry/efterretningsofficer og CIA-analytiker

Elizabeth Murray, tidligere Deputy National Intelligence Officer for Mellemøsten, CIA

Coleen Rowley, FBI Special Agent og tidligere Minneapolis Division Legal Counsel (pensioneret)

Cian Westmoreland, tidligere USAF Radio Frequency Transmission Systems tekniker og Unmanned Aircraft Systems whistleblower (medarbejder VIPS)

Kirk Wiebe, tidligere senioranalytiker, SIGINT Automation Research Center, NSA

Sarah G. Wilton, efterretningsofficer, DIA (pensioneret); kommandør, US Naval Reserve (pensioneret)

Ann Wright, U.S. Army reserveoberst (pensioneret) og tidligere amerikansk diplomat

Download (PDF, Unknown)

Hvad New York City kan lære af Afrika.

LPAC kortvideo

New York City er nu officielt gået ind i »Helvedessommeren«, skabt af reparationsarbejde, der for længst burde have været udført, omkring Penn Station. Dette arbejde vil reducere pendlernes adgang til dette afgørende omdrejningspunkt med 20 % af den halve million, daglige pendlere. For et par uger

siden efterlod en togafsporing af et A-tog i New York dusinvis af sårede og forstyrrede hundrede tusinder af togrejser. Om to år vil den planlagte nedlægning af L-toget forstyrre 200.000 daglige togrejser i halvandet år. I dag er der 2,5 gange så mange forsinkelser i New Yorks undergrundsbane som for blot 5 år siden. Det er tydeligt, at transport i Amerikas førende by er på randen af sammenbrud. Og dette bør ikke komme som nogen overraskelse for dem, der har fulgt manglen på infrastrukturinvestering i løbet af de seneste årtier. Og slet ikke for Lyndon LaRouche, der kæmpede imod 1970'ernes ødelæggelse og under-investering i New York City, og Big Mac Kommunale Bistandsselskabs finansielle diktatur, der overtog det.

Mange af de umiddelbart nødvendige udbedringer er fuldstændigt åbenlyse for enhver, der kender til situationen. Erstat de 100 år gamle tunneller, der krydser Hudson- og East-floderne; opgrader koblingssystemet, som stammer tilbage fra Franklin Roosevelts præsidentskab, og forøg vedligeholdelse og reparationer, eftersyn af spor og udstyr; men det, der virkelig kræves, er et langsigtet perspektiv for det næste niveau af infrastruktur, det langsigtede perspektiv, hvis fravær forårsagede den krise, vi nu befinder os i. En krise, hvor New York City blot er et førende eksempel i USA. Uden at kæmpe for at vinde en forpligtelse over for et sådant langsigtet perspektiv for en ny platform, vil alle kortsigtede udbedringer, selv om de er nødvendige, blot være at 'sparke dåsen hen ad gaden'.

For at gøre dette langsigtede perspektiv klart, lad os se på, hvad vi kan lære af Afrika og Kina.

Med et par af de lidt mere udviklede nationer, såsom Egypten og Sydafrika, som undtagelse, befinder afrikansk infrastruktur sig på et ynkeligt underudviklet niveau. Overvej engang disse tal:

Den totale transport af fragt via jernbane er i Afrika mindre

end 10 % af det, den er i USA, Kina eller Europa.

Energiforbrug pr. person i Afrika: Kun 10 % af USA's, kun en tredjedel af Kinas. Det bliver tydeligere, når vi fokuserer på den højere form for energi, repræsenteret af elektricitet: Forbruget pr. person i Afrika er kun 6 % af det, det er i USA, og kun en fjerdedel af Kinas forbrug. Ja, faktisk har under halvdelen af afrikanere adgang til elektricitet overhovedet. Et typisk, amerikansk køleskab bruger mere end det dobbelte af det gennemsnitlige elektricitetsforbrug hos borgere i Nigeria eller Kenya.

Med en sådan utilstrækkelig infrastrukturplatform er udbredt økonomisk fremskridt simpelt hen umuligt. Og alligevel siger visse mennesker – og med 'visse mennesker' mener jeg Afrikas tidligere koloniherrer, med briterne i spidsen – at udvikling i Afrika bør ske ved hjælp af 'tilpassede teknologier'; at man bør have en trinvis fremgangsmåde over for forbedringer; at vandpumper, betjent med fødderne, eller solpaneller på en hytte, ville være nyttige opgraderinger. Det er nonsens. For eksempel den ynkelige 'Power Africa'-plan, som præsident Obama foreslog; det ville knap nok efterlade et mærke i de uhyrligt lave udviklingsniveauer.

(Obama): 'Det bliver jeres generation, der kommer til at lide mest. Hvis man sluttelig tænker på alle de unge mennesker, som alle her i Afrika talte om; hvis alle får en forhøjet levestandard i en grad, hvor alle har en bil, og alle har aircondition, og alle har et stort hus, ja, så vil planeten koge over'.

Afrika må gå frem i store spring, ikke kravle fremad, og dette kan ske. Alene Congofloden vil kunne skabe skønsmæssigt 100.000 MW elektricitet; tilstrækkeligt til 100 millioner mennesker, eller flere. Med 40.000 MW alene fra den planlagte Grand Inga-dæmning. Transaqua for Vand-programmet, der ville bruge vand fra Congofloden og dens bifloder til at genopfylde, og sikre sejlads på, Tchadsøen, der nu er ved at tørre ud;

dette ville være i en størrelsesorden, der ikke har sin lige nogetsteds i verden. Udvidelse af jernbanelinjer i Afrika indtager i dag en førende plads i verden. Det vokser; nye transportruter i hele Afrika vil forbinde oplandet omkring moderne udvikling, og dette vil ændre situationen for nogle af indlandsområdernes nuværende isolation. For at give et eksempel: de nuværende fragtomkostninger ved at bringe en container gødning fra Singapore til Rwanda eller Burundi, er mere end 2,5 gange omkostningerne, forbundet med at bringe det til havnebyen Alexandria i Egypten pga. den forfærdelige, utilstrækkelige kvalitet af transportinfrastrukturen over land på hele kontinentet. Så, ved at skabe adgang til effektiv transport, har regioner fordel af mulighederne for at bringe udstyr og forsyninger ind, for at eksportere deres produkter og ideer, og for indbyggerne til at rejse. Med elektricitet til rådighed, frigøres en højere evne til produktivitet, og værdien af landet, og befolkningen, stiger. Det er der nogle mennesker, der indser. Ulig synspunktet i den transatlantiske verden, ser Kina Afrika som, ikke simpelt hen en kilde til råmaterialer; som et kontinent, det er bedst at holde nede i en tilstand af underudvikling; men derimod som en mulighed for massiv, hurtig, intens, generel, økonomisk udvikling; som potentielle partnere og fælles fremgang; som nye markeder, nye samarbejdspartnere.

Så, alt imens amerikanske og europæiske investeringer i Afrika er tungt orienteret mod udvinding af mineraler og resurser, så går kinesiske investeringer primært til infrastruktur og små og mellemstore foretagender. I 2010 overhalede Kinas handel med Afrika USA's handel med Afrika og er i øjeblikket mere end dobbelt så stor som USA's handel med Afrika. Og Kina finansierer store projekter; den næsten 500 km (300 miles) lange jernbane med standardspor i Kenya, bygget på 3 år; den 750 km (500 miles) lange jernbane mellem Djibouti og Addis Abeba, som vil blive forlænget; den reducerer rejsetiden fra dage til timer, mens den farer forbi med 100 miles/timen. Sådanne store investeringer, sammen med den fremtidige

færdiggørelse af Grand Inga-dæmningen, af Transaqua-vandsystemet; de vil fuldstændigt transformere Afrikas økonomi, og alle lokaliteterne i den, og bringe adgang til vand, energi og transport og gøre et højere niveau af industri, udvinding, landbrug, videnskabelige og kulturelle satsninger muligt; produktiviteten vil vokse.

Lad os nu vende tilbage til New York City. Hvad er det, der har manglet i New York City? Vedligeholdelse? Nej. Det, der har manglet, er en forpligtelse til at opdage og bygge den næste platform for infrastruktur for området. I sammenhæng med et statsligt kreditsystem, med højhastighedsjernbaner, udført af en statslig jernbanemyndighed, med opgraderede og pålidelige vandveje, med højteknologiske, nye designs af kernekraftværker, og alt dette bygget med et potentielt internationalt samarbejde. Og i denne sammenhæng, hvordan passer så New York City ind i dette større område, som det eksisterer i? Hvor vil den næste generation af transport- og udviklingsknudepunkter komme til at ligge? På hvilke teknologier vil de være baseret? Hvordan kan magnetisk svævetogs-teknologi ændre vores syn på transport? Hvordan vil kommerciel fusionskraft, der virkeliggøres inden for et årti gennem et gennemfinansieret forskningsprogram; hvordan kan dette ændre vores forhold til energi, til materialer, til produktion, til transport? Hvordan vil den udvidede adgang til vand, energi og transport åbne nye områder i landet for udvikling, og for højere former for udvikling? Hvordan vil Beringstræde-forbindelsen ændre verdens handelsruter? Vil New York City stadig være nationens førende metropol om hundrede år?

Så, jo, reparér L-toget; ja, byg de nye tunneller under Hudsonfloden; udbedr absolut katastrofen, kendt som Penn Station. Men gør det alt sammen i en national og international sammenhæng; en sammenhæng, der har et fremtidsorienteret, økonomisk standpunkt om at foretage spring til en højere infrastrukturplatform. I takt med, at vores fremtidige,

nationale jernbanemyndighed bygger et togsystem, der kører 300 miles/timen, med start i hele det nordøstlige område; i takt med, at transit og byer opgraderes til at gøre det muligt for pendlertiden at være en halv time snarere end halvanden time; i takt med, at Verdenslandbroen bliver forbundet med Nordamerika og gør det muligt at rejse over land fra New York til Beijing, fra Nordamerika til Asien; i takt med, at alt dette sker, hvilke totalt nye projekter vil så ske i New York City? Hvad vil byens fremtid være, og hvad vil byens mission være? Fortidens fejltagelse var den, ikke at have en fremtid, og denne fejltagelse må slutte.

Offentliggjort den 14. jul. 2017

Hvorfor briterne bliver ved med at myrde amerikanske præsidenter. LPAC kortvideo

De nylige trusler mod præsident Trumps liv, der kommer fra mange kendte personer, New York City Public Theatre Company, samt nedskydningen af kongresmedlem Scalise, bør ikke ses som isolerede tilfælde; som forbrydelser, begået af enkeltindivider, der handler af egen vilje. Vi bør snarere af USA's egen historie lære, at der ikke findes nogen 'enlig skytte'. Det er briterne, der myrder vore præsidenter, af en særlig grund.

Lad os se på de af vore præsidenter, der blev myrdet; hvad er

mønstret? Lincoln, Garfield, McKinley, JFK og, endskønt han ikke var præsident, men er relevant for os i dag, Alexander Hamilton. Hvad fortæller mordet på disse præsidenter os om vor nations unikke rolle i historien? Hvis man ser på deres handlinger, så anvendte de, eller havde tydeligvis til hensigt at anvende, det Amerikanske Økonomiske System, for at fremme vor nation, og de kæmpede udtrykkeligt mod Det britiske Imperiums gennemførelse af 'frihandel' i USA. Disse præsidenter vidste, til forskel fra de fleste amerikanere i dag, at Det britiske Imperium er vores fjende, og de vidste, at det var deres job at beskytte vore borgere mod den elendighed, vi ville stå overfor, hvis britisk imperiefrihandel blev praktiseret. Og, hvad der var allervigtigst, så indså de, at britisk frihandel ville kvæle vores mest dyrebare resurse; det amerikanske folks kreative gnist i en naturlig hældning mod at bidrage med vore evner hen imod en positiv og varig virkning på vore efterlevende. Det Amerikanske System opmuntrer udtrykkeligt denne gnist og bruger den til udvikling af gennembrud inden for varefremstilling, landbrug, videnskab og kultur.

I dag henviser præsident Trump udtrykkeligt til Det Amerikanske Økonomiske System som sin politiske programerklæring. Bortset fra Lyndon LaRouche og hans bevægelse, så er der ingen i det 20. århundrede, der har identificeret det Amerikanske Økonomiske System som værende dét princip i vores historie, der fuldstændig adskiller os fra Det britiske Imperium. Trumps plan om at genoplive den produktivitet, vi har mistet i de seneste 50 år, siden mordet på JFK, og hans beredvillighed til at samarbejde med Kina og Rusland om skabelsen af en ny, økonomisk orden, vækker rædsel i briterne. Trumps præsidentskab udgør en trussel mod selve Det britiske Imperiums eksistens. De ved, der ikke er plads til deres Imperium i en ny, international, økonomisk orden på denne planet, og de vil ikke dø uden kamp.

Lær om Lyndon LaRouches fremsættelse af det Amerikanske

System, kendt som de Fire Love til USA's omgående redning, gennem viste videolink, [\(dansk tekst her\)](#) og gå med i LaRouche PAC (Schiller Instituttet, DK!) for at skabe en ny æra for menneskeheden, *uden* Det britiske Imperium.

Offentliggjort den 24. jun. 2017.

POLITISK ORIENTERING 31. maj, 2017.

**Trump skaber ravage i G7 –
Vil han lade USA gå med i et
strategisk
partnerskab med Kina og
Rusland?
Se også 2. del her.**

Med formand Tom Gillesberg:

Video 2. del:

»Velkommen til disse ufatteligt spændende tider, hvor verden i den grad flytter sig, og hvor centrum for den historiske proces i den grad er flyttet over til Kina. I betragtning af, at der er 1,4 mia. kinesere og den tusindårige, gamle kultur, man har dér, er det egentlig ikke så mærkeligt, fordi der er et fundament, specielt også med hele den konfucianske kultur, som midlertidigt, igennem et stykke tid, blev holdt nede pga.,

at udefra kommende, kolonialistiske kræfter kunne manipulere kineserne til at ødelægge sig selv, grundlæggende set – det var briterne meget gode til. Men, nu har Kina fundet sig selv, og dermed er Kina i gang med at indtage sin naturlige plads på verdensscenen. Det var, hvad vi så med dette verdenshistoriske topmøde, som fandt sted den 14.-15. maj, det såkaldte Bælt & Vej Forum, i Beijing, hvor 29 stats- og regeringschefer og 130 lande, 50 internationale organisationer med FN's generalsekretær i spidsen, og omkring 1500 delegerede, diskuterende, hvordan – hvor går vi nu hen i næste fase af dette gigantiske projekt, Kina har sat i gang, som allerede nu, i de projekter, man er blevet enige om, er 30 gange større end Marshallplanen i sin tid var det ... «

Lyd:

**Væsentlige klip fra Schiller
Instituttets 2-dages
konference i New York – 35
min.**

POLITISK ORIENTERING den 10.

april 2017: Briterne stod bag løgnen om giftgas- angrebet i Syrien for at få Trump i krig med Rusland

Med formand Tom Gillesberg

»Det er den 10. april, og vi befinder os i en meget dramatisk, meget uhyggelig, eskalerende situation internationalt: På baggrund af denne dybt uansvarlige og britisk fremprovokerede Trump-aktion, hvor Donald Trump torsdag aften amerikansk tid, fredag morgen europæisk tid, giver besked om, at amerikanske missiler skulle ramme mål, denne flybase i Syrien. Det skete på baggrund af, hvad der helt klart er 'fake news': beskeden om, at syriske fly skulle have brugt kemiske våben, sarin, i et angreb i Syrien; og der er ikke nogen tvivl om – og det er der i efterretningsverden meget stor diskussion om – at det syriske luftvåben ikke brugte kemiske våben til dette angreb. Ikke desto mindre, så, i vanlig stil, som vi har set det, hver gang, man ønsker at skabe krig, så har man ellers lanceret historien med fuld musik i medierne; der er ingen snak om sagen, det her er Assad, Assad har gjort det her; hvad er russernes ansvar; vi må gøre noget; Trump som repræsentant for den frie verden har gjort det rigtige, han går ind og trækker en streg i sandet, gør det, Obama aldrig turde gøre, nemlig ... og så stilles Assad til ansvar ... og de går ind og bomber. Og det her er jo totalt i modstrid med alt det, Donald Trump blev valgt på; hvorfor valgte den amerikanske befolkning Donald Trump ...?«

POLITISK ORIENTERING den 6. april 2017: Under mødet mellem Trump og Xi Jinping// Giftgas-angreb i Syrien kan sabotere USA-Kina-Rusland-samarbejde

Med formand Tom Gillesberg.

»Det er i dag 6. april, den første dag i et todages møde i Florida ... mellem Donald Trump og Xi Jinping. Der er mange spekulationer om, hvad der skal komme ud af det. Det er meget, meget tidligt i Trumps præsidenttid, at man tager et så stort møde; det er trods alt mellem verdens to største økonomiske magter. Meget vigtigt møde; det er givet, at begge sider har forberedt sig rigtig godt. Donald Trump er også assisteret af udenrigsminister Tillerson, der jo som bekendt ... skulle have været til NATO-topmøde netop nu, men hvor han på forhånd annoncerede, at han ikke kom til NATO ministertopmødet, fordi han havde vigtigere ting at tage sig til, nemlig dette møde med Kina, og så flyttede man NATO ministertopmødet ... Tillerson var som bekendt for meget kort tid siden i Kina og havde lange diskussioner med Xi Jinping, og i den forbindelse ikke mindre end to gange sagde de magiske ord: USA under Donald Trump ønsker et meget positivt forhold til Kina, baseret på politikken om ingen konfrontation, ingen konflikt, gensidig respekt, og at man altid vil søge efter win-win-løsninger ... «

Lyd:

Videopræsentation v/Jason Ross; dansk udskrift. Vi gennemgår vi de fire aspekter af LaRouches Fire Love

Når vi opererer økonomisk på den måde, der er karakteristisk for den menneskelige art som helhed over lang, historisk tid, over økonomisk tid, kan vi få enorm udvikling og omskabe vores forhold til naturen. For at gøre dette, er der nogle skridt, der kræves; nogle aspekter af lovgivning og nogle specifikke forslag til en politik. I denne brochure om Amerikas rolle i Silkevejen gennemgår vi de fire aspekter af LaRouches Fire Love. Det første skridt er en genindførelse af Glass-Steagall; dette er den afgørende lov, som I netop hørte blev rejst som et spørgsmål under pressekonferencen i Det Hvide Hus. Dette var Roosevelts politik, der opdelte bankerne i kommercielle banker og investeringsbanker; som gjorde det muligt at få udlån ud til realøkonomien på en sikker måde.

*(Sidste halvdel af **LaRouchePAC webcast, 10. mrs., start på 25 min.**)*

https://www.youtube.com/watch?v=J7z9NfI_Ns0

(Se webcast første del, 'Hvorfor briterne hader Trump', her).

Jason Ross: Det, du netop har gennemgået, Mike, gør det virkelig meget klarere, hvorfor der er så meget opposition til det potentiale, vi har netop nu, som virkelig er enormt. Nogle mennesker siger, at det Demokratiske Parti nu er en ulmende ruinhob. Det er en ret god beskrivelse af det, synes jeg. At de, i stedet for at tænke på, hvilken politik, de bør forfølge, hvad deres mission burde være, så er det blevet til en masse beskyldninger mod Rusland for alt muligt. Dårligt vejr? Giv Rusland skylden. Dårligt valgresultat? Giv Rusland skylden. Hacking af valget? Præsidentvalget var én. Hvad med Senatet? Hvad med Huset? Hvad med delstatskongresserne? Hvad med guvernør-skaberne i hele landet? Dette var generelt set ikke noget godt valg for det Demokratiske Parti.

Tænk på de muligheder, der *kunne* være, mht. at samarbejde med Trump-præsidentskabet om initiativer, der nu er mulige. Lad os tage et eksempel. Dette er et klip fra pressekonferencen i går med Det Hvide Hus' pressesekretær, Sean Spicer. Manden, der stiller spørgsmål, er Newsmax' John Gizzy. Det handler om præcis den form for samarbejde, som burde finde sted. Lad os høre:

John Gizzy: Tilbage under mødet og Deres åbningstale om bankerne, i den sidste kampagne, førte kandidat Trump en hård kampagne for en genindførelse af Glass/Steagall-loven, som ville opsætte en barriere mellem kommercielle banker og store investeringsbanker. Den blev selvfølgelig ophævet i 1999, ophævelsen underskrevet af præsident Clinton. Senator Sanders førte også valgkampagne over dette, bemærkede, at det var i Republikanernes valgplatform i Cleveland, og sagde i december, at han med glæde ville arbejde sammen med Trump-administrationen om genindførelse af Glass-Steagall.

Er der planer om, at præsidenten skal mødes med senator Sanders? Og er en ophævelse [han ville have sagt »genindførelse«] af Glass-Steagall på hans dagsorden?

Sean Spicer: Der er ingen aktuel plan om at møde ham. Jeg er sikker på, at, som han har gjort med flere andre kongresmedlemmer på begge sider af midtergangen, et møde vil blive aftalt på et tidspunkt. Vi har ikke noget på bogen lige nu, men hør, han har vist – og jeg mener i dag, eller i går, var endnu et eksempel; i dag endnu et eksempel – hans beredvillighed til at række over midtergangen, hans beredvillighed til at se til begge kamre, og ikke blot i erhvervslivet, men også fagforeninger og andre industrier, hvor vi kan finde fælles jordbund. Jeg mener, at, hvis senator Sanders og andre ønsker at arbejde med Det Hvide Hus inden for områder, om måder til at forbedre finansindustrien, så vil vi gøre det.

Gizzy: Er I stadig forpligtet over for at genindføre Glass-Steagall?

Spicer: Ja.

Ross: Der var det! Det er atter blevet bekræftet ved en pressekonference i Det Hvide Hus, at Trump officielt har støttet Glass-Steagall. Dette er den mest afgørende lov, der kan få vort land på fode igen. Vi er meget glade her i LaRouchePAC; vi har netop udgivet en digital version af en brochure om *LaRouches Fire Love og Amerikas Fremtid på Silkevejen*. Det kan vi se på nu. Den vil også blive udgivet på tryk for at komme ud i landet i titusinder af eksemplarer. Det, vi her har sat sammen, er en **introduktion**, en gennemgang af, hvor vi står i verden lige nu, og en detaljeret gennemgang af politikken for LaRouches Fire Love.

De, der har fulgt vores webside, eller hvis man er en nytilkommen, kan dette være en introduktion. Hr. LaRouche udgav i juni 2014 et politisk program, **»Fire Love til USA's omgående redning«**, som, tilføjede han, **»ikke er en valgmulighed, men en uopsættelig nødvendighed«**. Når vi ser på disse love, når vi ser på den idé, der udgør den overordnede ledetråd, så ser vi, at der er en idé om, hvad det vil sige at

være menneske. Dét er nøglen til dette. Hr. LaRouche diskuterer dette mod slutningen, efter at have forklaret, hvad de Fire Love er for love. Han beskriver Vernadskijs anskuelse (faktisk LaRouches egen anskuelse) af, hvad det vil sige at være menneske – om mennesket og skabelsen. Han forklarer, at der er en idé, som man må forstå, når man tænker på økonomi set fra et menneskeligt standpunkt.

Som Mike fremhævede, så er resurser for menneskene ikke noget, vi finder i den vilde natur, ligesom en ko, der vandrer rundt og leder efter græs eller noget kløver at spise. Vi *skaber* resurser. *Vi er den eneste art på Jorden, der skaber resurser.* Faktisk, så er de fleste af de resurser, som vi benytter i dag, de fleste af de resurser, som vores liv foregår omkring, de fleste af de betingelser, som vi lever i, skabt, det er et menneskeskabt miljø; det er menneskeskabte resurser.

Tænk på alt det, der er en del af dit liv på daglig basis. Tænk på elektriciteten; tænk på de materialer, du kommer i kontakt med. Disse er for det meste slet ikke naturlige i den forstand, at de ikke er naturlige for en biologisk organisme som mennesket. Det vil sige, de er ikke resurser for lad os sige en flok chimpanser, eller sådan noget. Elektricitet, som vi frembringer ved hjælp af kul; ved at tage et klippestykke fra jorden og forvandle det til elektricitet, som vi kan overføre gennem tynde ledninger og bringe ind i hjem og foretagender og fabrikker for at skabe bevægelse, for at bringe lys, kommunikationer, varme, afkøling, alle disse ting. Dette er en resurse, vi har skabt. Resursen uran; et klippestykke i jorden, der nu er en kilde til utrolig energi for os. De materialer, som vi bruger – metaller, substanser, der aldrig har eksisteret nogetsteds på Jorden, undtagen når vi skaber dem; plastik skabt af olie. Man finder ikke plastik nogen steder i Jordens skorpe; man finder olie. Aluminium, metallet, findes ikke på planeten – undtagen måske på en meteorit; aluminium er en ren, menneskelig skabelse. Der findes intet, ikke så meget som et gram af det i Jordens

skorpe. Så vi skaber resurser.

Når vi opererer økonomisk på den måde, der er karakteristisk for den menneskelige art som helhed over lang, historisk tid, over økonomisk tid, kan vi få enorm udvikling og omskabe vores forhold til naturen. For at gøre dette, er der nogle skridt, der kræves; nogle aspekter af lovgivning og nogle specifikke forslag til en politik. I denne brochure om Amerikas rolle i Silkevejen gennemgår vi de fire aspekter af LaRouches Fire Love. Det første skridt er en genindførelse af Glass-Steagall; dette er den afgørende lov, som I netop hørte blev rejst som et spørgsmål under pressekonferencen i Det Hvide Hus. Dette var Roosevelt's politik, der opdelte bankerne i kommercielle banker og investeringsbanker; som gjorde det muligt at få udlån ud til realøkonomien på en sikker måde. Hvor banker kun var engageret i typiske lån og ejendoms lån og den slags ting; ikke i spekulativ investering. Når banker gør det, kan regeringen forsikre dem. Med Glass-Steagall genindført vil vi gøre det muligt at få finansiering derud til langfristede projekter. Som de grafiske kort i dette afsnit indikerer, har vi haft en enorm mængde – billioner af dollars; jeg mener, det var \$4,5 billion fra Federal Reserve (USA's centralbank), og lige så meget eller mere fra den Europæiske Centralbank. Enorme mængder penge er blevet skabt og sat ind i banksystemet; og næsten ingen af dem kommer ud i realøkonomien.

Så hvis man skal forsøge at finansiere en økonomisk genrejsning, hvis man forsøger at skaffe kredit til langfristede projekter, som at genopbygge dæmningerne, der er forfaldne i hele landet; som at påbegynde byggeriet af et højhastighedsjernbanenet; dette er projekter, der koster billioner. Men, billioner af dollars er blevet smidt ind i banksystemet, og de er ikke gået til noget; de bliver bare dér. Med Glass-Steagall gør vi det muligt for banksystemet igen at agere på en langsigtet måde; og vi skiller os fra disse bankers bankerot. Lige nu er hele banksektoren ved at

nedsmelte totalt; en smule mere i Europa, ser det ud til, end her, men det er en offentlig hemmelighed. Dette banksystem vil ikke eksistere ret meget længere i verden. Hvad skal erstatte det; og hvad vil grundlaget for den måde, dette nye banksystem opererer på, blive?

Dette bringer os til den anden lov; en ny nationalbankinstitution. Alexander Hamiltons principper, det, han gjorde som grundlaget for økonomi – og i den digitale brochure kan I finde links, hvor I selv kan læse Alexander Hamiltons hovedrapporter til Kongressen. De er tilgængelige. Det er ting, der er et virkeligt højdepunkt i økonomisk fremgangsmåde. Vi gennemgår, hvordan en ny nationalbank ville operere. Dette er virkelig afgørende. For at gøre det muligt at få langfristede investeringer til billioner af dollars, må vi have en ny fremgangsmåde. I har måske hørt i pressekonferencen, hvis I lyttede til det hele, at et tema gentagne gange tages op fra Det Hvide Hus lige nu, uheldigvis; det er ideen om partnerskaber mellem det offentlige og det private. At dette skulle være måden, hvorpå de billioner af dollars til infrastruktur, som præsident Trump har krævet, kan finansieres. Det vil ikke fungere; det vil ikke fungere. For det første, med mindre man får Glass-Steagall, så vil man ikke få en sådan finansiering; men et andet aspekt er, at offentlige/private partnerskaber kræver projekter, som man kan investere i, som direkte vil tilbagebetale investeringen. Et offentlig/privat partnerskab for at restaurere LaGuardia Lufthavnens terminaler; OK, det kunne måske tiltrække finansiering.

Men hvad med projekter, der ikke vil betale sig tilbage i flere årtier? Hvad med et nationalt højhastighedsjernbanenet? Hvad med byggeri af nye kraftværker? Hvad med investering i langfristet forskning og udvikling, såsom rumprogrammet? Det er her, hvor der ikke kommer en direkte tilbagebetaling, at der er en specifik, unik rolle, som skal spilles gennem et nationalbanksystem; hvor nationens forøgede produktivitet som

helhed er tilbagebetalingen, så at sige. Ved at dirigere investeringer på måder, der gør hele nationaløkonomien mere produktiv, så er der faktisk ingen omkostninger ved at opbygge infrastrukturen. USA's transkontinentale jernbane kostede noget mht. den fysiske indsats, det krævede at bygge den; men indkomsterne for denne investering, [var] den nye nationaløkonomi, som den skabte. Den nye *nation*, som den skabte, hvor man kunne rejse fra kyst til kyst på under en uge, i modsætning til de tre uger, som det ville have taget før. Man skulle tage til Panama over land, og dernæst fortsætte med skib op igen til USA's vestkyst. At få en jernbaneforbindelse i stedet forandrede nationen rent samfundsmæssigt; den forandrede nationen økonomisk på en dybtgående måde. Udviklinger kunne nu finde sted; økonomi var mulig. Adgang til forsyninger og materialer og markeder og ideer og infrastruktur; dette udvidedes.

Så igennem et nationalt (statsligt) banksystem gør vi det muligt at tiltrække den form for kredit, der eksisterer rent potentielt, og dirigere den til projekter, der har langsigtet gavn og tilbagebetaling. Og vi bliver ikke bundet af at lede efter måder, hvorpå disse projekter kan omsættes til penge; hvilket er en afgørende fejl ved synspunktet om offentlig/privat partnerskab. Ofte, hvad disse ting gør, er, at de tjener penge på allerede eksisterende programmer ved at privatisere dem og så få brugerbetalingen eller indkomsten fra dem. Så vi må have en ny nationalbank. De \$1 billion, som præsident Trump har nævnt, er alt for lidt.

For et par uger siden mødte jeg lederen af det Amerikanske Selskab for Civilingeniører. Det var dagen efter talen om nationens tistand (28. feb.), hvor Trump havde gentaget sit krav om \$1 billion. Denne ingeniør sagde, »Det er ingenting! Det er ingenting, sammenlignet med, hvad vi har brug for«. Det Amerikanske Selskab for Civilingeniører har udgivet deres rapport, der siger, at vi har brug for \$3,6 billion i investeringer blot frem til 2020. Og det er uden tanke for

sådan noget som et helt nyt højhastighedsjernbanenet; det er kun til reparationer og til at få vores infrastruktur op i en anstændig form. Så med de enorme mængder, der er involveret, så er dette ikke noget, der vil få nogle mennesker til at udstede nogle lån til rentesatser, man vil have råd til. Det vil blive gennem national kredit på Hamiltons måde; og vi gennemgår [i brochuren], hvordan vi får dette til at ske.

Dette bringer os frem til den tredje lov, som vi diskuterer. At, når man investerer kredit, så må man have en måde, hvorpå man kan måle, om man forøger produktiviteten. Hvad er standarden for produktivitet i en nationaløkonomi? Er standarden for økonomisk værdi, at man tjener penge? Er det, at man sætter noget til salg, som folk er villige til at betale for? Det kan det ikke være! Folk betaler for alle mulige værdiløse ting; folk begår fejltagelser, når de bruger penge. Ideen om, at penge er et mål for værdi, er simpelt hen usand. Den måde, som LaRouche ser dette på, er i stedet med ideen om en økonomisk platform. At, når vi går til et højere niveau af energi, for eksempel, en højere kilde til energi, så har vi ikke alene mere af en energiresurse, men den lader os også gøre nye ting. På denne grafiske fremstilling [Fig. 1] ser man overgangen fra træ til kul, som fandt sted hen over en 50-årig periode fra 1850 til 1900. Kul er mere praktisk end træ, for man kan gøre en masse fine ting med træ, som man ikke kan gøre med kul; såsom at lave møbler eller bygge et hus. Man bygger ikke et hus med kul. Men kul lader én gøre nye ting. Olie og naturgas er mere energitætte; de lader én gøre nye ting – forbrændingsmotoren, elektricitet, flyvning. Man vil ikke have en flyvemaskine, der flyver på kul; og slet ikke på træ. Så kommer det potentiale, man kunne have for nutiden – fission, fusion; højere energiniveauer, der er tusinder, ja hundrede tusinder af gange mere kraftfulde end den kraft, der er tilgængelig i kemiske substanser.

Her ser man et eksempel fra før den transkontinentale jernbane [Fig. 2], hvor man ser, hvordan rejsetiden fra New York var

forskellig fra 1830 til 1857. Hvordan vejbyggeri, men faktisk for det meste udvidelsen af jernbanen, gjorde det muligt at integrere denne del af nationen på en langt tættere måde. Tænk på denne storslåede, nye idé, du har fået; en ny måde at gøre tingene bedre på. Kan man tjene flere penge, hvis man kan udskibe ens varer længere og hurtigere og lettere? Selvfølgelig. Men tænk over det, det betyder, at en god idé, en bedre måde at gøre tingene på, kan spredes lettere. Folk kan lettere bevæge sig rundt. Vi er ved at blive en ny slags nation.

Når vi tænker på den form for platform, som vi skaber, så må vi først og fremmest tænke på, hvad vores energikilde er. Hvad er vores evne til at forandre naturen, så den passer til vore behov og vore forhåbninger for fremtiden? Og det er hævet over enhver tvivl, at de største fordele, den største chance for at opnå dette, ligger i fusionskraft. Mængden af potentiel energi i fusion er bogstavelig talt over en million gange over det, man får fra kemisk energi. Sidstnævnte vil ikke forbedres gennem større effektivitet, med bedre gasturbiner eller sådan noget; det er simpelt hen forskellen mellem de elektronbindinger, der holder et molekyle sammen, versus det, der foregår i en atomkerne, som holder den sammen. Energimængden i en atomkerne er simpelt hen over en million gange større end de elektriske bindinger, der holder et molekyle sammen.

Som Mike nævnte, så bliver deuterium i havvand til en resurse; bliver til et brændsel for fusion. Bliver til et vidt udbredt tilgængeligt fusionsbrændsel, i modsætning til den form for geopolitik, vi ser i dag, mht. adgang til energiresurser. At energi til at blive til en virkelig art, der rejser i rummet, kun vil fremkomme med fusionskraft. Hvis det tager flere måneder at komme til Mars, er det ikke rigtigt under ens kontrol. Hvis det er umuligt at afbøje en asteroide, der vil tilintetgøre alt liv på Jorden, fordi man ikke kan nå den i tide; tænk på den grundlæggende set uendelige værdi, det har

at have udviklet fusion.

Det, vi dækker i denne brochure, er i sin kerne en idé om, hvad det vil sige at være menneske. Vi afslutter med en forståelse af, hvad denne menneskelige identitet er; hvad kreativitet er; og hvordan den bliver angrebet. De britiske angreb, som Mike netop har fortalt om, og som eksplicit ses inden for områderne af politik eller i Opiumkrigen, i felterne som militæret eller økonomi. Det eksisterer også i kulturens verden, i videnskabens verden, i de kulturelle forandringer, vi har set i løbet af de seneste 100 år eller så; med omdefineringen af videnskab, der begyndte omkring år 1900, hvor Bertrand Russell – i en æra, hvor Planck og Einstein var i færd med at revolutionere verden – forsøgte at dræbe videnskaben og forvandle den til matematik. Denne britiske intrigue var utroligt succesrig; som det i dag bevidnes af den totale beundring for ideen om kunstig intelligens, for eksempel. Folk forstår ikke naturlig intelligens; hvad det vil sige at være et skabende menneske.

Dette aspekt er noget, som universet responderer på. Vore opdagelser er aldrig fuldt ud korrekte; vi ved aldrig alting fuldt ud. Men de opdagelser, vi kan komme frem til, har stadig en voksende magt over naturen; på trods af, at de aldrig helt er ligesom, aldrig helt indfanger essensen af, hvordan universet fungerer. Det faktum, at denne aftagende ufuldkommenhed korresponderer til en voksende magt, uden nogensinde helt at få alting rigtigt, mener jeg taler stærkt for det faktum, at det er en skabende *proces* i sig selv, som er en fællesnævner mellem vort intellekt og universet som helhed. Hvis vi kan få adgang til dette, er de økonomiske potentialer uendelige. Vi kan udvikle fusion som en energikilde; vi kan revolutionere vores forhold til råmaterialer. Vi kan gøre en ende på truslen om tørke ved at udvikle kontrol over vandcyklussen; på samme måde, som vi ikke blot håber på, at der vil vokse noget mad i vores køkken, som vi kan spise. Vi sår og planter mad, vi har landbrug, vi

transporterer det. Vi kan udvikle et lignende forhold til vand, hvor vand er noget, vi transporterer, hvis det er nødvendigt; at vi kan ændre vejret, hvis vi kan styre det; at vi tager direkte fra havene, når det behøves. Vi kan virkelig transformere os selv som art; og vores nuværende potentiale er virkelig enormt. Med åbningen for samarbejde med Rusland, som vi ser fra Trump-administrationen, med møder mellem militære topfolk i USA og Rusland. Med den forestående konference om Bælt & Vej-initiativet i Beijing i maj, som vil være en virkelig chance for USA til at ophøre med at spille en fjendtlig rolle over for dette Nye Paradigme, som under Obama og Bush; og i stedet gå med i det og give en særlig form for lederskab, som faktisk kun kan komme fra USA. En unik form for potentiale, som vi kan tilbyde verden, som i rummet, som i fusion, og som i andre ting.

Har du noget at tilføje?

Billington: To korte bemærkninger. Med hensyn til national bankpraksis, slog det mig, da du talte om det, at vi har hørt fra folk i USA's regering, der har været involveret i at forsøge at få kinesiske investeringer til USA, at de altid løber ind i det anti-kinesiske, anti-russiske, neokonservative hysteri i Kongressen, så snart, det drejer sig om et større projekt. De siger, »Åh, nej, vi kan ikke lade kineserne få dit og dat«. Men de sagde til os, at kineserne selv ville være absolut lykkelige for at tage deres enorme reserver i amerikansk statsgæld, der nu intet indtjener med de nulrentesatser, der anvendes; og, da de ikke så godt, projekt for projekt, kan sætte dem i noget i USA, da at sætte dem ind i en nationalbank – en infrastrukturbank – hvor de sandsynligvis ville få et højere afkast. Men, hvad der er vigtigere, så ville disse penge komme ud at arbejde; de ville komme ud at arbejde for at opbygge en nation. Ikke deres nation i dette tilfælde – vores; hvilket, som civilingeniørfolkene sagde, vi har desperat brug for. Så kapitalen, ud over at generere national kapital, så er der

institutioner i verden, der ville være mere end villige til at sætte kapital ind i en sådan bank; som bliver forvandlet til faktisk rigdom. Pengene udgør ikke værdien; værdien ligger i infrastrukturen, i transformationen af naturen, der finder sted som følge af en kreditpolitik, der kommer fra en nationalbank.

Og ellers vil jeg blot gentage, at dette er et tidspunkt i historien, hvor vi, faktisk for første gang, har chancen for at tilintetgøre ideen om imperium. Helga Zepp-LaRouche siger ofte, at folk vil sige, »Det er en ønskedrøm; den menneskelige natur er trods alt ond. Der vil altid være onde mennesker«. Jo, selvfølgelig; men pointen er, at vi står på randen af, at menneskeheden som helhed kommer ud af barndommen – bliver voksen. I stedet for søskende, der skændes med hinanden og kaster spaghetti efter hinanden, så har man en verden, der anerkender den andens fordel – som det blev sagt ved den Westfalske Fred – og ideen om, at vi kan lære at mestre de store kulturer på Jorden; det være sig den konfucianske kultur, Gupta-kulturen eller Abbaside-kalifatet i Bagdad. At vi forstår, at Jordens store kulturer alle har perioder med storhed og perioder med mørke tider. Men ved at række ud for at finde disse store øjeblikke i alle kulturer, har vi potentialet til at skabe en verden, hvor ideen om den darwinistiske bedst egnedes overlevelse kan blive smidt på historiens skrotbunke; og vi begynder rent faktisk at have muligheden for, at alle mennesker kan opleve deres virkelige menneskelighed – deres skabende evner til at gøre noget, der vil få varig værdi for menneskehedens fremtid.

Der står vi. Vi har denne mulighed i vore hænder. Folk må lære at bryde gennem pessimisme, kynisme, frygt, og erkende det enorme potentiale, som vi har lige foran os, i vore hænder på dette tidspunkt i historien; og leve op til dette ansvar, og til denne enorme chance.

Ross: Storartet! Vi viser websiden endnu engang på skærmen, så I kan finde vores rapport om Amerikas rolle i den Nye

Silkevej. Hvis I lytter, så er det lpac.co/us-joins-nsr for den Nye Silkevej. Nyd rapporten! Jeg håber, den er til hjælp i jeres organisering.

Hvorfor briterne hader Trump – og nu er den nye rapport fra LaRouchePAC udgivet! Leder; LaRouchePAC Internationale Webcast, 10. marts, 2017

Jeg tænkte, jeg ville præsentere min fremlæggelse under titlen, »Hvorfor briterne hader Trump«. Dette er meget vigtigt – Lyndon LaRouche har understreget, at vi ikke vil vinde det her, med mindre vi forstår, at vi har med Det britiske Imperium at gøre – at vi altid har haft med Det britiske Imperium at gøre. Mange mennesker har ment, at LaRouche enten overdrev eller ikke har erkendt, at Det britiske Imperium er brudt sammen for længe siden, men det står nu meget, meget klart, hvad det er, han har refereret til i fyrre år eller mere, og som er, at vi har med et Amerika at gøre, som i vid udstrækning er blevet overtaget af Det britiske Imperium, til en vis grad via Wall Street, men også i nogen udstrækning gennem efterretningsvæsenets og andres operationer.

Jason Ross: Godaften! Det er i dag den 10. marts, 2017.

Med mig i studiet i dag har jeg lykkeligvis Mike Billington, en af redaktørerne på *Executive Intelligence Review*, og vi springer direkte til en diskussion med Mike om, hvor vi står lige nu i verden, og hvad mener briterne om det?

Mike Billington: Jeg tænkte, jeg ville præsentere min fremlæggelse under titlen, »**Hvorfor briterne hader Trump**«. Dette er meget vigtigt – Lyndon LaRouche har understreget, at vi ikke vil vinde det her, med mindre vi forstår, at vi har med Det britiske Imperium at gøre – at vi altid har haft med Det britiske Imperium at gøre. Mange mennesker har ment, at LaRouche enten overdrev eller ikke har erkendt, at Det britiske Imperium er brudt sammen for længe siden, men det står nu meget, meget klart, hvad det er, han har refereret til i fyrre år eller mere, og som er, at vi har med et Amerika at gøre, som i vid udstrækning er blevet overtaget af Det britiske Imperium, til en vis grad via Wall Street, men også i nogen udstrækning gennem efterretningsvæsenets og andres operationer. Beviserne herfor hober sig nu op – det er ikke længere sådan, at vi ligesom taler sort sprog om Det britiske Imperiums rolle. Vi ser beviserne vælte frem, ikke kun gennem implikation, men i deres eget navn – briterne indrømmer nu, i eget navn, at de er ude på at rive USA's regering ned; at gennemføre et kup mod USA's demokratisk valgte regering under Donald Trump. Der er mange eksempler på dette; jeg vil nævne nogle få for at give jer en smagsprøve. Londonavisen *The Guardian* har etableret en website, med navnet, »Modstand nu«, som opfordrer alle de amerikanere, der er oprørt over de forfærdelige begivenheder i Amerika; som er ude at demonstrere og måske kaster molotovcocktails; som fodrer pressen med historier om russisk overtagelse af Amerika, som kan gå direkte ind på vore websider og indsamle alle disse informationer for at forbedre folks kendskab til alle disse rædsler med Donald Trump. Alt dette begyndte naturligvis, i offentlighedens øjne, med MI6-agenten Christopher Steeles udgivelse af det 35 sider lange, nu berømte dokument, fuld af absolut sindssyge, opdigtede historier om, hvordan Donald

Trump blev afpresset af russerne, fordi de tog ham på fersk gerning boltre sig med prostituerede, urinere på prostituerede og Gud ved ikke hvad. Og denne Christopher Steele, en MI6-agent, var blevet hyret af det Demokratiske Parti, Obama/Hillary Clinton-netværket, til at udføre dette bedrageri, som de begik; dernæst trådte FBI til og ønskede at fortsætte processen; de tilbød at hyre ham og gjorde det tilsyneladende, betalte ham for et eller andet, vi ved ikke med sikkerhed, hvad. Men dette dokument blev overgivet til FBI og andre efterretningstjenester; de erkendte, at der absolut ingen beviser fandtes for noget af det, men ikke desto mindre lækkede de det; det kom ud i pressen. Det blev grundlaget for at lancere denne, værre end McCarthy, heksejagt, dette kupforsøg, baseret på den idé, at det på en eller anden måde skulle være ikke alene forkert eller upassende, men decideret ulovligt at have nogen som helst kontakt med Rusland. En fuldstændig absurd idé. Som Trump selv mange gange har sagt, det er en god ting at være venner med russerne; tror I, vi ønsker en krig? Det ville blive en atomkrig; er det, hvad I promoverer?

Vi har altså en situation, hvor denne Steele, på trods af miskrediteringen, stadig skal afgive forklaring for Kongressen. Vi har det samme FBI, som grundlæggende set lækkede dette materiale til pressen og ganske åbenlyst siger, vi fik dette materiale fra GCHQ, det statslige britiske kommunikationshovedkvarter; det britiske NSA (overvågningstjeneste); så dette er alt sammen offentligt, ikke længere en hemmelighed; briterne gør, hvad briter gør. Vi skal se på, hvorfor? Hvorfor hader de Trump så meget?

Jeg vil minde folk om, at vi den 20. januar udgav en artikel i EIR af Helga Zepp-LaRouche, med titlen, »*The Foreign Power Corrupting U.S. Politics Is London, not Moscow*« (dansk: »**Den britiske efterretningstjeneste afslører sig selv i sine operationer mod Trump**«); og der er nu definitivt blevet demonstreret. Vi har nogle kongresmedlemmer, der tager dette

alvorligt; senator Grassley, en af de mest seniorsenatorer, Republikaner fra Iowa, der leder justitskomiteen i Senatet, har krævet, at FBI udleverer al deres korrespondance, deres efterretninger, alle dokumenter, de har om deres forbindelse til britisk efterretningstjeneste. Dette er vigtigt; jeg vil oplæse, hvad han skrev i sit brev til Comey (direktør for FBI):

»Den idé, at FBI og folk associeret med Clintonkampagnen, skulle betale Christopher Steele (denne MI-agent) for at efterforske den Republikanske nominerede kandidat til præsidentskabet i opløbet til valget, rejser yderligere spørgsmål om FBI's uafhængighed af politik, så vel som også Obama-administrationens brug af lovens håndhævere og efterretningstjenester til politiske formål.«

Dette er alvorligt; dette er alvorlige anklager. Kongresmedlem Nunes, den Republikanske leder af Husets Efterretningskomite, har krævet en høring den 12. marts, der som sine vidner vil have James Comey fra FBI; Mike Rogers fra NSA; John Brennan fra CIA og James Clapper, direktør for den Nationale Efterretningstjeneste. Det bliver ret interessant, for det her er forræderi, vi ser på. Vi ser en udenlandsk regerings samarbejde med korrupte lag i efterretningssamfundet om at gennemføre et kup imod vores valgte regering. Dette er ekstremt alvorlige anklager i stil med forræderi.

Jeg vil nævne endnu en ting. Greb Rusland ind i vores valg? Lad os antage, at det skulle være sandt, hvad det næsten sikkert ikke er, at russerne skulle have været involveret i hackingen af DNC og Podesta-e-mails; hvis de var involveret, hvad gjorde de så? For det første, så er dette ikke national sikkerhed; dette er et partis private e-mails, ikke spørgsmål om national sikkerhed. For det andet, som Robert Parry, en meget erfaren, ret berømt undersøgende journalist, mest berømt for sin afsløring af Iran/kontra-fupnummeret; som han sagde, enhver ægte journalist ville savle over den kendsgerning, at offentliggørelsen af disse dokumenter, uanset, hvordan de blev

offentliggjort, er sande (dokumenterne) – der er ingen, der afviser, at dette virkelig er de e-mails, der viser, at det Demokratiske Parti på ulovlig vis, eller i det mindste imod dets egne regler, manipulerede valget til støtte for Hillary Clinton mod Bernie Sanders, samt andre, alvorlige uoverensstemmelser. Ingen benægter dette; det er alt sammen sandt, det er ikke falske nyheder, men ægte nyheder. De falske nyheder er, at dette ikke bliver grebet af journalisterne som eksempel på den demokratiske proces med at få sandheden ud til det amerikanske folk. Næh, næh; det er en indgriben for at ødelægge den demokratiske proces fra en udenlandsk nation, russerne. Det er ironisk; det er sindssygt, men ironisk.

Jeg vil også nævne, at Lyndon LaRouche og vores organisation er ganske bekendt med denne proces. I en meget virkelig udstrækning, så får Trump 'LaRouche-behandlingen'. Vi kender disse korrupte lag i FBI; vi ved, hvordan de ulovligt og hemmeligt samarbejder med briterne, for sådan var den operation, der blev kørt mod LaRouche tilbage i 1980'erne, som førte til hans, og min og andres, fængsling, på vegne af Bush-administrationen, og af de præcis samme årsager: Lyndon LaRouche havde fremlagt, og Reagan havde vedtaget, et forslag til udvikling af et 'stråleforsvar' (Det Strategiske Forsvarsinitiativ) i samarbejde med russerne, for at gøre en ende på galskaben med Kissinger og briternes MAD, Mutually Assured Destruction (doktrinen Gensidigt Garanteret Ødelæggelse), som gik ud på, at russerne og amerikanerne begge havde atomvåben, rettet mod hinanden, parat til omgående at blive affyret; og det er sådan, vi holder verden sikker, ikke sandt? Hvilket vil sige, at vi ikke går i atomkrig med hinanden, for vi ved, at den anden side – at vi også bliver sprængt i luften. Og i mellemtiden kan Det britiske Imperium og dets dumme kæmpe i Amerika gå rundt i verden og føre kolonikrige, som i Vietnam, i hele Afrika og andre steder, hvor vi stopper, før det når fasen med atomkrig. Pointen med dette er selvfølgelig, at det holder verden opsplittet, og dét er Det britiske Imperiums hensigt. Kernen i det er at

forhindre USA i at samarbejde med Rusland; at forhindre Europa i at samarbejde med Rusland; for Imperiet er afhængigt af »del og hersk«, at holde verden opsplittet.

Så den samme proces, der blev udløst imod os, af de samme årsager, udløses nu imod Trump. Som I nok ved, så publicerede vi for nylig et dossier, på treårsdagen for Maidan-kuppet i Ukraine, (**»Obama-Soros 'farvede revolutioner'; Nazi-kup i Ukraine, 2014; USA, 2017?«**) hvor et neonazistisk kup åbenlyst blev støttet af Obama og Soros og Obamas agent dér, Victoria Nuland, som pralede med, at de havde brugt milliarder af dollar på at skabe anti-russiske NGO'er, på trods af det faktum, at de ledende elementer i demonstrationerne ikke var de fredelige demonstranter, men de nynazistiske grupper, der bar svastika-symboler på tøjet og viftede med portrætter af Stepan Bandera, Hitlers allierede i Ukraine under krigen (2. verdenskrig), og som kørte nedslagtningen af jøderne og polakkerne og russerne. Så dette var altså et kup, der skulle sætte nazister ved magten, støttet af Obama, Soros og andre; og præcis de samme personer er i dag involveret i operationen for at fælde USA's regering, den 'farvede revolution' imod Trump. Og igen, af den præcis samme årsag. I begge tilfælde skete det for at forhindre samarbejde mellem Europa og Rusland; for at forhindre samarbejde mellem USA og Rusland; for dette er kernen i Imperiet, Det britiske Imperium og i realiteten alle imperier, som på sæt og vis blot er ét og samme imperium, lige fra tiden med Det romerske Imperium, Det venetianske Imperium, Det byzantinske Imperium og sluttelig Det anglo-hollandske Imperium; det er i virkeligheden den samme kernegruppe, bestående af finansiell magt over finanserne og handelen på globalt plan ved at holde folk i krig med hinanden, så de ikke gør indsigelse, så ingen kommer sammen om at gøre oprør mod imperiepolitikken, der kontrollerer de globale finanser og den globale handel.

Det jeg ville frem til, er, at kuppet imod USA igen sker af disse samme årsager. For i den ultimative opdeling af verden,

bruger imperiet etniske opdelinger og religiøse opdelinger, og kamp om territorier og den slags ting, for at holde folk opdelte. Men den helt store opdeling er Øst imod Vest; den store opdeling er at bevare det 'demokratiske, frie Vesten', og det stadig 'diktatoriske, kommunistiske Øst' med Rusland og Kina; hold dem adskilte for enhver pris. Dette er grundlaget for, at vi kan forhindre, at nationer kommer sammen, hvilket én gang for alle kunne tilintetgøre selve ideen om imperium.

Hvad er så 'ideen om imperium'? Det er begrebet 'del og hersk', det er geopolitik versus win-win; dette er sandt nok. Men det er faktisk mere fundamentalt end som så. Det er grundlæggende set en opfattelse af mennesket som værende dyrisk af natur. Det er opfattelse af mennesket, der følger den darwinistiske idé om, at mennesket ikke er forskelligt fra dyrene; og Darwins teori om, hvordan dyr udvikles, er også forkert. Hans argument om, at dyreverdenen kun kan overleve gennem den bedst egnedes overlevelse, er forkert; men ikke desto mindre sagde han og hans samfundsdarwinistiske venner – Spencer osv. – grundlæggende set, at dette er menneskets natur. Dette er det menneskelige samfunds natur – den bedst egnede overlever; nogle mennesker fødes stærke, og disse stærke mennesker må kunne overvinde de svagere. Så kan de overleve i en verden med én imod alle; et eksistentiellistisk helvede med én imod alle andre. Dette er kernen i Det britiske Imperium; de afviser totalt ethvert begreb om, at der kan findes fælles mål for menneskeheden, at der kan findes en win-win-politik, som Xi Jinping siger. Eller menneskehedens fælles mål, som Helga Zepp- LaRouche ynder at kalde det. Det bliver afvist. Hvis man tænker på Darwins ideer om evolution, så er de tydeligvis forkerte, først og fremmest, fordi de er baseret på ideen om, at ting udvikles ved at overvinde, besejre, nogen, der udgør en trussel mod én.

Men, hvor kommer evolutionen fra; hvad er den oprindelige forandring, som dernæst skaber den bedst egnedes overlevelse? Det er ubesvaret; og dette er naturligvis noget, som hr.

LaRouche i mange, mange år har talt om, og han har i særdeleshed refereret til den russiske videnskabsmand, Vernadskij. Som påpegede, at det biologiske univers blev foregået før livet, før biotiske handlinger, af et univers, som ikke desto mindre var under udvikling. Hvad fik det til at udvikle sig? Det var ikke den bedst egnedes overlevelse. Var det jerns overlevelse på bekostning af stål eller guld? Der findes en lovbundethed i universet, der tenderer mod udvikling hen imod højere og højere koncentrationer af energi; energigennemstrømningstæthed, der skaber betingelser, ved hvilke love af en højere orden kan finde sted. Hvilket sluttelig, med klorofyl, førte til fremkomsten af liv, og sluttelig, på samme måde, gennem positiv udvikling, ikke ud fra den negative udvikling med den bedst egnedes overlevelse, men en positiv udvikling, der, med den sluttelige fremkomst af dyr, og især af mennesket, går frem mod højere og højere koncentrationer af muligheden for at få en forøgelse af den relative befolkningstæthed, baseret på en højere evne til at organisere universet omkring visse principper (love). Og, hvad der er vigtigere, når man når til menneskehedens trin, så har man her at gøre med en art, der er i stand til at *undfly* det, Darwin så på; for vi er, ulig dyrene, ikke bundet og må leve inden for de begrænsninger, naturen frembyder, og den føde, som står til rådighed for os. Men vi har faktisk et intellekt. Vi er i stand til at se fremtiden, hvilket dyr ikke kan, og vi er i besiddelse af den kreative evne til at opdage universets love, hvilket gør det muligt for os dernæst at *organisere* dette univers; at skabe betingelser, hvor vi har højere og højere levestandarder med en større befolkningstæthed, og så fremdeles.

Dette er, hvad briterne afviser. De kunne muligvis acceptere det for sig selv, for at bevare deres egne udviklinger; men selve ideen om – for eksempel Malthus' argument – endnu en britisk, »genial«, sindssyg tilhænger af folkemord – hvor han siger, at der er en grænse for den menneskelige befolkning, fordi vi vil løbe tør for resurser. Men vi vil *aldrig* løbe tør

for resurser! Enhver opdagelse, mennesket har gjort, det være sig elektricitet af Ben Franklin, eller stråling af parret Curie, eller kernereaktioner, som Einstein opdagede; hver af disse opdagelser omdefinierer, hvad vore resurser er. Det eksempel, vi altid bruger, er, at, med fusionskraft bliver havvand en resurse. Og endnu bedre resurser såsom helium-3 på Månen, der kan sikre menneskeheden brændsel i al evighed, stort set. Vi omdefinierer vores egen eksistens. Og dette er en *human* idé om mennesket, i modsætning til det britiske, *dyriske* imperiebillede af mennesket, der retfærdiggør, at man, ikke alene mand og mand imellem, men nationerne imellem, har ret til grundlæggende set at have et slavesystem, et imperiesystem.

For at vende tilbage til den politiske side af dette, så, som jeg sagde: Det britiske Imperiums grundlæggende opdeling [af verden] har, rent historisk, været opdelingen af Øst vs. Vest. Rudyard Kipling, en af den britiske imperieperiodes genier, havde et berømt mundheld, der lød, »Øst er Øst, og Vest er Vest, og aldrig skal de tvende mødes«. De er nærmest to forskellige arter. Man kan selvfølgelig ikke tale om en underlegen art, i Asien, iflg. Rudyard Kipling, der faktisk *lovpriste* den britiske Rajah for at »bringe civilisationen« til inderne.

Jeg vil gerne påpege, at en ny bog er blevet udgivet inden for de seneste dage eller uger af Shashi Tharoor. I har sikkert hørt om ham. Han er en meget fremtrædende person, der i øjeblikket er parlamentsmedlem i Indien, en diplomat, en meget veluddannet mand, der har lanceret et totalt angreb mod briterne. Han har netop udgivet en bog med titlen, *Inglorious Empire: What the British Did to India* (Skammelige Imperium: Hvad briterne gjorde mod Indien). Han påpeger, blandt andet, at ideen om, at briterne [med britisk accent] i det mindste bragte en statsforvaltning og civilisation til de tilbagestående indere. Tharoor påpeger, at i 1700, før den totale, britiske overtagelse, var Indien den rigeste nation i

verden. Landet havde, iflg. ham, 27 % af verdens globale BNP; hvorimod briterne havde 1,8 %. Jeg ved ikke, om dette er sandt; jeg har endnu ikke læst hans bog. Men, han påpeger imidlertid noget, jeg *ved*, er sandt, nemlig, at, under briterne, sultede 35 millioner mennesker ihjel [i Indien] på ét år, i 1837, alt imens briterne udskibede hvede og andre fødeemner ud af landet, tilbage til Storbritannien. Det britiske argument var, at »vi ikke griber ind over for udbrud af hungersnød, for udbrud af hungersnød er naturens måde at give udtryk for grænserne for befolkningsstørrelsen. De er blevet overbefolket, og naturen trådte til for at udtynde den menneskelige hjord. Vi er trods alt moralske mennesker i Det forenede Kongerige, og vi tror på det moralske i kontrakter. Og at bryde en kontrakt om at sende hvede tilbage til Det forenede Kongerige ville være *absolut umoralsk*, blot fordi 35 millioner mennesker er ved at sulte ihjel.« Dette er ægte citater. Det er ikke noget, jeg finder på. For øvrigt påpeger Tharoor også, at 3,4 million mennesker døde under Winston Churchill. Han sammenligner Churchill med Adolf Hitler – en meget passende sammenligning.[1]

Så er der Opiumskrigen; jeg behøver ikke at gennemgå det. Jeg tror, at folk ved, at de forsøgte at formidle rent historisk, at Opiumskrigen handlede om, hvem, der kontrollerede opiummet. Langt fra. Dette var krige, som briterne lancerede for at ødelægge den kinesiske regering, der modsatte sig, at de bragte opium fra deres (englændernes) indiske rajaher, for at ødelægge Kinas befolkning, med det formål dér at gennemtvinge en lignende magt.

I dag ser vi præcis det samme. Vi kan ikke tænke på dette som tørre historietimer. Jeg ville have medbragt en bog, *Dope, Inc.*, men det glemte jeg – den bog, som vi første gang udgav i 1980'erne, ved navn *Dope, Inc.: The British Opium War against America*. Den er udkommet i flere udgaver, med den sidste, *Britain's Opium War Against the World*. De samme banker, der blev etableret i Hongkong for at køre opiumskrigen – Hong

Kong and Shanghai Bank, Standard and Chartered, Jardine Matheson-bankerne – disse samme banker gør det stadig i dag. Da HSBC blev taget i at hvidvaske narkopenge for et titals milliarder af dollars fra Colombia og Mexico ind i USA, sagde Obama-administrationen, »Der er ingen, der skal i fængsel. Vi smækker dem over fingrene, en lille bøde, og så kan de fortsætte deres arbejde med at handle med dope«; for *dope er den største forretning i hele verden*. Her i denne udsendelse har vi tidligere diskuteret det faktum, at lederen af FN's afdeling for narkotika [Eksekutiv direktør for FN's Afdeling for Narkotika og Kriminalitet (UNODC)], Antonio Maria Costa, har fastslået den pointe, at, i disse kriseperioder, var disse banker *afhængige* af likviditeten fra narkohandelen; og i realiteten, hele tiden. Det er den største forretning i verden.

Som I ved, så, mens Obama legaliserede narkotiske midler i hele USA, støttede han åbenlyst både de nationale regeringer, der støttede narko, som i Colombia, hvor de underskrev en såkaldt »fredsaftale« med FARC, der ikke var andet end et kokain- og marihuanakartel; men han sørgede også for, at bankerne fik lov at fortsætte med uformindsket styrke, for det er dér, dope-forretningerne rent faktisk køres.

Nu har vi Trump, der fører en krig mod narko; endnu en årsag til, at briterne hader Trump, som de hadede LaRouche. Som I ved, så lancerede LaRouche en organisation ved navn Anti-Drug Coalition, der udgav et blad, der hed *War on Drugs*. Nu har Trump erklæret krig mod narko. Han har sat en general, general John Kelly, som chef for Homeland Security, og som er meget godt bekendt med narkokrisen og har aflagt forklaring for Kongressen om, at kun 20 % af den narko, der krydser grænsen fra Mexico, tages på dette tidspunkt; og en justitsminister, Jeff Sessions, der har tilbragt hele sit liv med at kæmpe imod denne legalisering af narko. Dette falder ikke i god jord hos briterne, kan jeg love jer for.

Til sidst vil jeg nævne, hvad Jason vil fortsætte med, og som

er, at, på hele banksiden af dette, så *foragter* de britiske, monetære systemer Hamiltons kreditsystem, som beror på kredit [modsat penge]. Penge er dumme; og det er, hvad briterne ønsker, folk skal være, *dumme*. De vil have et system baseret på penge, så bankerne kontrollerer strømmen af penge, og så pengene kan bruges til hvad som helst, der skaber profit, det være sig kasinoer eller horehuse. Ulig kreditsystemet, der blev etableret af Aleksander Hamilton og brugt af vore bedste præsidenter, kredit, der har en vision, der har en idé om fremtiden, hvis formål er at skabe noget, at skabe en bedre verden, at rent faktisk have blikket rettet mod fremtiden og forandre nogle ting på en måde, der er til gavn for befolkningens almene vel.

Jeg tror, at dette ligesom udstikker et miniaturebillede af Det britiske Imperiums Helvede, hvorfor de hader Trump. Netop nu er vi, måske for første gang i historien, i en position, hvor imperium kan afskaffes; muligvis for altid, hvis det lykkes os at skabe den form for kreative betingelser for menneskeslægten, der er baseret på menneskehedens fælles mål.

Og nu over til Jason.

Jason Ross: Det, du netop har gennemgået, Mike, gør det virkelig meget klarere, hvorfor der er så meget opposition til det potentiale, vi har netop nu, som virkelig er enormt. Nogle mennesker siger, at det Demokratiske Parti nu er en ulmende ruinhob. Det er en ret god beskrivelse af det, synes jeg. At de, i stedet for at tænke på, hvilken politik, de bør forfølge, hvad deres mission burde være, så er det blevet til en masse beskyldninger mod Rusland for alt muligt. Dårligt vejr? Giv Rusland skylden. Dårligt valgresultat? Giv Rusland skylden. Hacking af valget? Præsidentvalget var én. Hvad med Senatet? Hvad med Huset? Hvad med delstatskongresserne? Hvad med guvernør-skaberne i hele landet? Dette var generelt set ikke noget godt valg for det Demokratiske Parti.

Tænk på de muligheder, der *kunne* være, mht. at samarbejde med

Trump-præsidentskabet om initiativer, der nu er mulige. Lad os tage et eksempel. Dette er et klip fra pressekonferencen i går med Det Hvide Hus' pressesekretær, Sean Spicer. Manden, der stiller spørgsmål, er Newsmax' John Gizzy. Det handler om præcis den form for samarbejde, som burde finde sted. Lad os høre:

John Gizzy: Tilbage under mødet og Deres åbningstale om bankerne, i den sidste kampagne, førte kandidat Trump en hård kampagne for en genindførelse af Glass/Steagall-loven, som ville opsætte en barriere mellem kommercielle banker og store investeringsbanker. Den blev selvfølgelig ophævet i 1999, ophævelsen underskrevet af præsident Clinton. Senator Sanders førte også valgkampagne over dette, bemærkede, at det var i Republikanernes valgplatform i Cleveland, og sagde i december, at han med glæde ville arbejde sammen med Trump-administrationen om genindførelse af Glass-Steagall.

Er der planer om, at præsidenten skal mødes med senator Sanders? Og er en ophævelse [han ville have sagt »genindførelse«] af Glass-Steagall på hans dagsorden?

Sean Spicer: Der er ingen aktuel plan om at møde ham. Jeg er sikker på, at, som han har gjort med flere andre kongresmedlemmer på begge sider af midtergangen, et møde vil blive aftalt på et tidspunkt. Vi har ikke noget på bogen lige nu, men hør, han har vist – og jeg mener i dag, eller i går, var endnu et eksempel; i dag endnu et eksempel – hans beredvillighed til at række over midtergangen, hans beredvillighed til at se til begge kamre, og ikke blot i erhvervslivet, men også fagforeninger og andre industrier, hvor vi kan finde fælles jordbund. Jeg mener, at, hvis senator Sanders og andre ønsker at arbejde med Det Hvide Hus inden for områder, om måder til at forbedre finansindustrien, så vil vi gøre det.

Gizzy: Er I stadig forpligtet over for at genindføre Glass-Steagall?

Spicer: Ja.

Ross: Der var det! Det er atter blevet bekræftet ved en pressekonference i Det Hvide Hus, at Trump officielt har støttet Glass-Steagall. Dette er den mest afgørende lov, der kan få vort land på fode igen. Vi er meget glade her i LaRouchePAC; vi har netop udgivet en digital version af en brochure om *LaRouches Fire Love og Amerikas Fremtid på Silkevejen*. Det kan vi se på nu. Den vil også blive udgivet på tryk for at komme ud i landet i titusinder af eksemplarer. Det, vi her har sat sammen, er en **introduktion**, en gennemgang af, hvor vi står i verden lige nu, og en detaljeret gennemgang af politikken for LaRouches Fire Love.

De, der har fulgt vores webside, eller hvis man er en nytilkommen, kan dette være en introduktion. Hr. LaRouche udgav i juni 2014 et politisk program, **»Fire Love til USA's omgående redning«**, som, tilføjede han, »ikke er en valgmulighed, men en uopsættelig nødvendighed«. Når vi ser på disse love, når vi ser på den idé, der udgør den overordnede ledetråd, så ser vi, at der er en idé om, hvad det vil sige at være menneske. Dét er nøglen til dette. Hr. LaRouche diskuterer dette mod slutningen, efter at have forklaret, hvad de Fire Love er for love. Han beskriver Vernadskijs anskuelse (faktisk LaRouches egen anskuelse) af, hvad det vil sige at være menneske – om mennesket og skabelsen. Han forklarer, at der er en idé, som man må forstå, når man tænker på økonomi set fra et menneskeligt standpunkt.

Som Mike fremhævede, så er resurser for menneskene ikke noget, vi finder i den vilde natur, ligesom en ko, der vandrer rundt og leder efter græs eller noget kløver at spise. Vi *skaber* resurser. *Vi er den eneste art på Jorden, der skaber resurser.* Faktisk, så er de fleste af de resurser, som vi benytter i dag, de fleste af de resurser, som vores liv foregår omkring, de fleste af de betingelser, som vi lever i, skabt, det er et menneskeskabt miljø; det er menneskeskabte resurser.

Tænk på alt det, der er en del af dit liv på daglig basis. Tænk på elektriciteten; tænk på de materialer, du kommer i kontakt med. Disse er for det meste slet ikke naturlige i den forstand, at de ikke er naturlige for en biologisk organisme som mennesket. Det vil sige, de er ikke resurser for lad os sige en flok chimpanser, eller sådan noget. Elektricitet, som vi frembringer ved hjælp af kul; ved at tage et klippestykke fra jorden og forvandle det til elektricitet, som vi kan overføre gennem tynde ledninger og bringe ind i hjem og foretagender og fabrikker for at skabe bevægelse, for at bringe lys, kommunikationer, varme, afkøling, alle disse ting. Dette er en resurse, vi har skabt. Resursen uran; et klippestykke i jorden, der nu er en kilde til utrolig energi for os. De materialer, som vi bruger – metaller, substanser, der aldrig har eksisteret nogetsteds på Jorden, undtagen når vi skaber dem; plastik skabt af olie. Man finder ikke plastik nogen steder i Jorden skorpe; man finder olie. Aluminium, metallet, findes ikke på planeten – undtagen måske på en meteorit; aluminium er en ren, menneskelig skabelse. Der findes intet, ikke så meget som et gram af det i Jordens skorpe. Så vi skaber resurser.

Når vi opererer økonomisk på den måde, der er karakteristisk for den menneskelige art som helhed over lang, historisk tid, over økonomisk tid, kan vi få enorm udvikling og omskabe vores forhold til naturen. For at gøre dette, er der nogle skridt, der kræves; nogle aspekter af lovgivning og nogle specifikke forslag til en politik. I denne brochure om Amerikas rolle i Silkevejen gennemgår vi de fire aspekter af LaRouches Fire Love. Det første skridt er en genindførelse af Glass-Steagall; dette er den afgørende lov, som I netop hørte blev rejst som et spørgsmål under pressekonferencen i Det Hvide Hus. Dette var Roosevelts politik, der opdelte bankerne i kommercielle banker og investeringsbanker; som gjorde det muligt at få udlån ud til realøkonomien på en sikker måde. Hvor banker kun var engageret i typiske lån og ejendomslån og den slags ting; ikke i spekulativ investering. Når banker gør det, kan

regeringen forsikre dem. Med Glass-Steagall genindført vil vi gøre det muligt at få finansiering derud til langfristede projekter. Som de grafiske kort i dette afsnit indikerer, har vi haft en enorm mængde – billioner af dollars; jeg mener, det var \$4,5 billion fra Federal Reserve (USA's centralbank), og lige så meget eller mere fra den Europæiske Centralbank. Enorme mængder penge er blevet skabt og sat ind i banksystemet; og næsten ingen af dem kommer ud i realøkonomien.

Så hvis man skal forsøge at finansiere en økonomisk genrejsning, hvis man forsøger at skaffe kredit til langfristede projekter, som at genopbygge dæmningerne, der er forfaldne i hele landet; som at påbegynde byggeriet af et højhastighedsjernbanenet; dette er projekter, der koster billioner. Men, billioner af dollars er blevet smidt ind i banksystemet, og de er ikke gået til noget; de bliver bare dér. Med Glass-Steagall gør vi det muligt for banksystemet igen at agere på en langsigtet måde; og vi skiller os fra disse bankers bankerot. Lige nu er hele banksektoren ved at nedsmelte totalt; en smule mere i Europa, ser det ud til, end her, men det er en offentlig hemmelighed. Dette banksystem vil ikke eksistere ret meget længere i verden. Hvad skal erstatte det; og hvad vil grundlaget for den måde, dette nye banksystem opererer på, blive?

Dette bringer os til den anden lov; en ny nationalbankinstitution. Alexander Hamiltons principper, det, han gjorde som grundlaget for økonomi – og i den digitale brochure kan I finde links, hvor I selv kan læse Alexander Hamiltons hovedrapporter til Kongressen. De er tilgængelige. Det er ting, der er et virkeligt højdepunkt i økonomisk fremgangsmåde. Vi gennemgår, hvordan en ny nationalbank ville operere. Dette er virkelig afgørende. For at gøre det muligt at få langfristede investeringer til billioner af dollars, må vi have en ny fremgangsmåde. I har måske hørt i pressekonferencen, hvis I lyttede til det hele, at et tema

gentagne gange tages op fra Det Hvide Hus lige nu, uheldigvis; det er ideen om partnerskaber mellem det offentlige og det private. At dette skulle være måden, hvorpå de billioner af dollars til infrastruktur, som præsident Trump har krævet, kan finansieres. Det vil ikke fungere; det vil ikke fungere. For det første, med mindre man får Glass-Steagall, så vil man ikke få en sådan finansiering; men et andet aspekt er, at offentlige/private partnerskaber kræver projekter, som man kan investere i, som direkte vil tilbagebetale investeringen. Et offentlig/privat partnerskab for at restaurere LaGuardia Lufthavnens terminaler; OK, det kunne måske tiltrække finansiering.

Men hvad med projekter, der ikke vil betale sig tilbage i flere årtier? Hvad med et nationalt højhastighedsjernbanenet? Hvad med byggeri af nye kraftværker? Hvad med investering i langfristet forskning og udvikling, såsom rumprogrammet? Det er her, hvor der ikke kommer en direkte tilbagebetaling, at der er en specifik, unik rolle, som skal spilles gennem et nationalbanksystem; hvor nationens forøgede produktivitet som helhed er tilbagebetalingen, så at sige. Ved at dirigere investeringer på måder, der gør hele nationaløkonomien mere produktiv, så er der faktisk ingen omkostninger ved at opbygge infrastrukturen. USA's transkontinentale jernbane kostede noget mht. den fysiske indsats, det krævede at bygge den; men indkomsterne for denne investering, [var] den nye nationaløkonomi, som den skabte. Den nye *nation*, som den skabte, hvor man kunne rejse fra kyst til kyst på under en uge, i modsætning til de tre uger, som det ville have taget før. Man skulle tage til Panama over land, og dernæst fortsætte med skib op igen til USA's vestkyst. At få en jernbaneforbindelse i stedet forandrede nationen rent samfundsmæssigt; den forandrede nationen økonomisk på en dybtgående måde. Udviklinger kunne nu finde sted; økonomi var mulig. Adgang til forsyninger og materialer og markeder og ideer og infrastruktur; dette udvidedes.

Så igennem et nationalt (statsligt) banksystem gør vi det muligt at tiltrække den form for kredit, der eksisterer rent potentielt, og dirigere den til projekter, der har langsigtet gavn og tilbagebetaling. Og vi bliver ikke bundet af at lede efter måder, hvorpå disse projekter kan omsættes til penge; hvilket er en afgørende fejl ved synspunktet om offentlig/privat partnerskab. Ofte, hvad disse ting gør, er, at de tjener penge på allerede eksisterende programmer ved at privatisere dem og så få brugerbetalingen eller indkomsten fra dem. Så vi må have en ny nationalbank. De \$1 billion, som præsident Trump har nævnt, er alt for lidt.

For et par uger siden mødte jeg lederen af det Amerikanske Selskab for Civilingeniører. Det var dagen efter talen om nationens tistand (28. feb.), hvor Trump havde gentaget sit krav om \$1 billion. Denne ingeniør sagde, »Det er ingenting! Det er ingenting, sammenlignet med, hvad vi har brug for«. Det Amerikanske Selskab for Civilingeniører har udgivet deres rapport, der siger, at vi har brug for \$3,6 billion i investeringer blot frem til 2020. Og det er uden tanke for sådan noget som et helt nyt højhastighedsjernbanenet; det er kun til reparationer og til at få vores infrastruktur op i en anstændig form. Så med de enorme mængder, der er involveret, så er dette ikke noget, der vil få nogle mennesker til at udstede nogle lån til rentesatser, man vil have råd til. Det vil blive gennem national kredit på Hamiltons måde; og vi gennemgår [i brochuren], hvordan vi får dette til at ske.

Dette bringer os frem til den tredje lov, som vi diskuterer. At, når man investerer kredit, så må man have en måde, hvorpå man kan måle, om man forøger produktiviteten. Hvad er standarden for produktivitet i en nationaløkonomi? Er standarden for økonomisk værdi, at man tjener penge? Er det, at man sætter noget til salg, som folk er villige til at betale for? Det kan det ikke være! Folk betaler for alle mulige værdiløse ting; folk begår fejltagelser, når de bruger penge. Ideen om, at penge er et mål for værdi, er simpelt hen

usand. Den måde, som LaRouche ser dette på, er i stedet med ideen om en økonomisk platform. At, når vi går til et højere niveau af energi, for eksempel, en højere kilde til energi, så har vi ikke alene mere af en energiresurse, men den lader os også gøre nye ting. På denne grafiske fremstilling [Fig. 1] ser man overgangen fra træ til kul, som fandt sted hen over en 50-årig periode fra 1850 til 1900. Kul er mere praktisk end træ, for man kan gøre en masse fine ting med træ, som man ikke kan gøre med kul; såsom at lave møbler eller bygge et hus. Man bygger ikke et hus med kul. Men kul lader én gøre nye ting. Olie og naturgas er mere energitætte; de lader én gøre nye ting – forbrændingsmotoren, elektricitet, flyvning. Man vil ikke have en flyvemaskine, der flyver på kul; og slet ikke på træ. Så kommer det potentiale, man kunne have for nutiden – fission, fusion; højere energiniveauer, der er tusinder, ja hundrede tusinder af gange mere kraftfulde end den kraft, der er tilgængelig i kemiske substanser.

Her ser man et eksempel fra før den transkontinentale jernbane [Fig. 2], hvor man ser, hvordan rejsetiden fra New York var forskellig fra 1830 til 1857. Hvordan vejbyggeri, men faktisk for det meste udvidelsen af jernbanen, gjorde det muligt at integrere denne del af nationen på en langt tættere måde. Tænk på denne storslåede, nye idé, du har fået; en ny måde at gøre tingene bedre på. Kan man tjene flere penge, hvis man kan udskibe ens varer længere og hurtigere og lettere? Selvfølgelig. Men tænk over det, det betyder, at en god idé, en bedre måde at gøre tingene på, kan spredes lettere. Folk kan lettere bevæge sig rundt. Vi er ved at blive en ny slags nation.

Når vi tænker på den form for platform, som vi skaber, så må vi først og fremmest tænke på, hvad vores energikilde er. Hvad er vores evne til at forandre naturen, så den passer til vore behov og vore forhåbninger for fremtiden? Og det er hævet over enhver tvivl, at de største fordele, den største chance for at opnå dette, ligger i fusionskraft. Mængden af potentiel energi

i fusion er bogstavelig talt over en million gange over det, man får fra kemisk energi. Sidstnævnte vil ikke forbedres gennem større effektivitet, med bedre gasturbiner eller sådan noget; det er simpelt hen forskellen mellem de elektronbindinger, der holder et molekyle sammen, versus det, der foregår i en atomkerne, som holder den sammen. Energimængden i en atomkerne er simpelt hen over en million gange større end de elektriske bindinger, der holder et molekyle sammen.

Som Mike nævnte, så bliver deuterium i havvand til en resurse; bliver til et brændsel for fusion. Bliver til et vidt udbredt tilgængeligt fusionsbrændsel, i modsætning til den form for geopolitik, vi ser i dag, mht. adgang til energiresurser. At energi til at blive til en virkelig art, der rejser i rummet, kun vil fremkomme med fusionskraft. Hvis det tager flere måneder at komme til Mars, er det ikke rigtigt under ens kontrol. Hvis det er umuligt at afbøje en asteroide, der vil tilintetgøre alt liv på Jorden, fordi man ikke kan nå den i tide; tænk på den grundlæggende set uendelige værdi, det har at have udviklet fusion.

Det, vi dækker i denne brochure, er i sin kerne en idé om, hvad det vil sige at være menneske. Vi afslutter med en forståelse af, hvad denne menneskelige identitet er; hvad kreativitet er; og hvordan den bliver angrebet. De britiske angreb, som Mike netop har fortalt om, og som eksplicit ses inden for områderne af politik eller i Opiumkrigen, i felterne som militæret eller økonomi. Det eksisterer også i kulturens verden, i videnskabens verden, i de kulturelle forandringer, vi har set i løbet af de seneste 100 år eller så; med omdefineringen af videnskab, der begyndte omkring år 1900, hvor Bertrand Russell – i en æra, hvor Planck og Einstein var i færd med at revolutionere verden – forsøgte at dræbe videnskaben og forvandle den til matematik. Denne britiske intrige var utroligt succesrig; som det i dag bevidnes af den totale beundring for ideen om kunstig intelligens, for

eksempel. Folk forstår ikke naturlig intelligens; hvad det vil sige at være et skabende menneske.

Dette aspekt er noget, som universet responderer på. Vore opdagelser er aldrig fuldt ud korrekte; vi ved aldrig alting fuldt ud. Men de opdagelser, vi kan komme frem til, har stadig en voksende magt over naturen; på trods af, at de aldrig helt er ligesom, aldrig helt indfanger essensen af, hvordan universet fungerer. Det faktum, at denne aftagende ufuldkommenhed korresponderer til en voksende magt, uden nogensinde helt at få alting rigtigt, mener jeg taler stærkt for det faktum, at det er en skabende *proces* i sig selv, som er en fællesnævner mellem vort intellekt og universet som helhed. Hvis vi kan få adgang til dette, er de økonomiske potentialer uendelige. Vi kan udvikle fusion som en energikilde; vi kan revolutionere vores forhold til råmaterialer. Vi kan gøre en ende på truslen om tørke ved at udvikle kontrol over vandcyklussen; på samme måde, som vi ikke blot håber på, at der vil vokse noget mad i vores køkken, som vi kan spise. Vi sår og planter mad, vi har landbrug, vi transporterer det. Vi kan udvikle et lignende forhold til vand, hvor vand er noget, vi transporterer, hvis det er nødvendigt; at vi kan ændre vejret, hvis vi kan styre det; at vi tager direkte fra havene, når det behøves. Vi kan virkelig transformere os selv som art; og vores nuværende potentiale er virkelig enormt. Med åbningen for samarbejde med Rusland, som vi ser fra Trump-administrationen, med møder mellem militære topfolk i USA og Rusland. Med den forestående konference om Bælt & Vej-initiativet i Beijing i maj, som vil være en virkelig chance for USA til at ophøre med at spille en fjendtlig rolle over for dette Nye Paradigme, som under Obama og Bush; og i stedet gå med i det og give en særlig form for lederskab, som faktisk kun kan komme fra USA. En unik form for potentiale, som vi kan tilbyde verden, som i rummet, som i fusion, og som i andre ting.

Har du noget at tilføje?

Billington: To korte bemærkninger. Med hensyn til national bankpraksis, slog det mig, da du talte om det, at vi har hørt fra folk i USA's regering, der har været involveret i at forsøge at få kinesiske investeringer til USA, at de altid løber ind i det anti-kinesiske, anti-russiske, neokonservative hysteri i Kongressen, så snart, det drejer sig om et større projekt. De siger, »Åh, nej, vi kan ikke lade kineserne få dit og dat«. Men de sagde til os, at kineserne selv ville være absolut lykkelige for at tage deres enorme reserver i amerikansk statsgæld, der nu intet indtjener med de nulrentesatser, der anvendes; og, da de ikke så godt, projekt for projekt, kan sætte dem i noget i USA, da at sætte dem ind i en nationalbank – en infrastrukturbank – hvor de sandsynligvis ville få et højere afkast. Men, hvad der er vigtigere, så ville disse penge komme ud at arbejde; de ville komme ud at arbejde for at opbygge en nation. Ikke deres nation i dette tilfælde – vores; hvilket, som civilingeniørfolkene sagde, vi har desperat brug for. Så kapitalen, ud over at generere national kapital, så er der institutioner i verden, der ville være mere end villige til at sætte kapital ind i en sådan bank; som bliver forvandlet til faktisk rigdom. Pengene udgør ikke værdien; værdien ligger i infrastrukturen, i transformationen af naturen, der finder sted som følge af en kreditpolitik, der kommer fra en nationalbank.

Og ellers vil jeg blot gentage, at dette er et tidspunkt i historien, hvor vi, faktisk for første gang, har chancen for at tilintetgøre ideen om imperium. Helga Zepp-LaRouche siger ofte, at folk vil sige, »Det er en ønskedrøm; den menneskelige natur er trods alt ond. Der vil altid være onde mennesker«. Jo, selvfølgelig; men pointen er, at vi står på randen af, at menneskeheden som helhed kommer ud af barndommen – bliver voksen. I stedet for søskende, der skændes med hinanden og kaster spaghetti efter hinanden, så har man en verden, der anerkender den andens fordel – som det blev sagt ved den Westfalske Fred – og ideen om, at vi kan lære at mestre de

store kulturer på Jorden; det være sig den konfucianske kultur, Gupta-kulturen eller Abbaside-kalifatet i Bagdad. At vi forstår, at Jordens store kulturer alle har perioder med storhed og perioder med mørke tider. Men ved at række ud for at finde disse store øjeblikke i alle kulturer, har vi potentialet til at skabe en verden, hvor ideen om den darwinistiske bedst egnedes overlevelse kan blive smidt på historiens skrotbunke; og vi begynder rent faktisk at have muligheden for, at alle mennesker kan opleve deres virkelige menneskelighed – deres skabende evner til at gøre noget, der vil få varig værdi for menneskehedens fremtid.

Der står vi. Vi har denne mulighed i vore hænder. Folk må lære at bryde gennem pessimisme, kynisme, frygt, og erkende det enorme potentiale, som vi har lige foran os, i vore hænder på dette tidspunkt i historien; og leve op til dette ansvar, og til denne enorme chance.

Ross: Storartet! Vi viser websiden endnu engang på skærmen, så I kan finde vores rapport om Amerikas rolle i den Nye Silkevej. Hvis I lytter, så er det lpac.co/us-joins-nsr for den Nye Silkevej. Nyd rapporten! Jeg håber, den er til hjælp i jeres organisering.

Se digital brochure: LaRouche's Four Laws and America's Future on the Silk Road

1] Se: TEMA: BEFOLKNINGSREDUKTION: »Briterne sultede flere end 60 millioner indere ihjel, men hvorfor?«

Ny, digital brochure: 'LaRouches Fire Love' & Amerikas fremtid på Den Nye Silkevej' nu på LaRouchePAC! INTRODUKTION

✖ Ny digital brochure 'LaRouches Fire Love' nu på
LaRouchePAC!

I november 2014 inviterede den kinesiske præsident Xi Jinping officielt USA til at opgive konfrontations-geopolitik og gå med i det største initiativ for infrastruktur og økonomisk udvikling i menneskehedens historie, centreret omkring programmet for den Nye Silkevej. Dette »win-win«-samarbejde vil, sammen med LaRouches Fire Love, være den hurtigste måde, hvorpå USA kan genopbygge sin smuldrende infrastruktur, skabe produktiv beskæftigelse og sikre en blomstrende fremtid. Dengang afviste præsident Obama dette tilbud. Vil præsident Donald Trump nu tage imod det?

Året 2017 indleder en ny æra for menneskeheden. Det markerer skiftet, bort fra seksten år med George W. Bush' og Barack Obamas vildledte og destruktive lederskab, den gamle orden, der har drevet de transatlantiske nationer ud i økonomisk ruin og en proces med uophørlig krigsførelse under Det britiske Imperiums gamle mentalitet med »regimeskifte«. Dette arkaiske system med nulsums-geopolitik bragte os i risikabel grad tæt på krig med Rusland og Kina og drev verden frem mod randen af Dommedag.

Men denne gamle orden er døende. Kernen i det døende system er resterne af Det britiske Imperiums »for store til at lade gå

ned«-banker i City of London og på Wall Street, der er oppustet af værdiløs spillegæld, alt imens de transatlantiske nationers fysiske økonomier er blevet drænet for produktiv kredit, deres befolkninger drevet ud i ledighed og arbejdsløshed, alkohol og narkoafhængighed, vold og fortvivlelse. De seneste seksten års ulovlige krige har kostet hundrede tusinder af uskyldige liv, været årsag til en flygtningekrise i Sydvestasien og Europa og nedtrykt og demoraliseret de vestlige nationers befolkninger.

Der er nu et totalt oprør imod dette vanvid. Det britiske folk stemte for Brexit og brød det overnationale EU-diktators lænker; det italienske folk stemte imod en folkeafstemning, der tilsigtede at yderligere stramme disse EU-lænker; og det amerikanske folk stemte imod Wall Streets krigsmager-marionet, Barack Obama, og hans klon, Hillary Clinton. Hvilken retning, Donald Trump vil gå, er langt fra sikkert, men han blev valgt på et løfte om at genopbygge nationens forfaldne infrastruktur og industrielle kapacitet, og om at etablere et samarbejde med Rusland om bekæmpelse af terrorisme samtidig med at afslutte imperiepolitikken »regimeskifte«.

Hvorvidt Trump-administrationen vil opfylde disse løfter eller ej, afhænger af jer, det amerikanske folk, og af mennesker i hele verden, der ønsker at gå sammen for at skabe et nyt paradigme, baseret på menneskehedens fælles mål – gensidig økonomisk udvikling, fælles videnskabeligt fremskridt og en renæssance, der bringer alle verdens store klassiske kulturer sammen.

Begyndelsen til dette nye paradigme eksisterer allerede. I september 2013 meddelte den nyligt valgte, kinesiske præsident Xi Jinping, under en tale på Nazarbayev Universitetet i Kasakhstan, at han nu ville lancere udviklingen af det »Nye, økonomiske Silkevejsbælte«, der havde til formål at bringe Kinas, igennem de seneste årtier åndeløse udviklingsproces, der ikke har fortilfælde, til resten af verden. Kina har løftet over 700 millioner af landets befolkning ud af

fattigdom på blot 30 år, samtidig med, at de har transformeret nationen til at blive Jordens næststørste økonomi og har indtaget en førerposition inden for videnskabelig forskning og udforskning af rummet.

Kina har, med sit Økonomiske Silkevejsbælte og 21. Århundredes Maritime Silkevej, tilsammen kaldet Bælt & Vej-initiativet (一带一路), og sammen med en vifte af nye, internationale finansmekanismer, såsom BRIKS' Nye Udviklingsbank (NDB) og Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), på ganske få år bragt enorme infrastrukturudviklingsprojekter til de eurasiske, afrikanske og sydamerikanske nationer og har givet ny vitalitet og nyt håb til verdens tidligere europæiske kolonier, der var blevet efterladt fattige og uden håb af nedskæringspolitikken, gældsslaveriet og nægtelse af kredit, der var blevet dem påtvunget af deres tidligere koloniherrer og det herskende IMF/Verdensbank-regime. I ånden fra erklæringen fra De Alliancefri Landes Bevægelses nationer i 1976, har Kinas forpligtende engagement over for programmet med den Nye Silkevej for global udvikling endelig igangsat skabelsen af en »ny, international, økonomisk verdensorden«.

Dette initiativs skala og dybde har i sandhed intet fortilfælde. Direkte omfattende flere end 60 nationer, og med næsten 70 store infrastrukturprojekter uden for Kina (med utallige yderligere supplerende projekter), berører den Nye Silkevej fire og en halv milliard mennesker og er allerede tolv gange så stor som Marshallplanen (det massive program for at genopbygge Vesteuropa efter Anden Verdenskrig).

Vil USA omsider tage imod Kinas tilbud om at tilslutte sig?